

Ολοκληρώθηκαν με επιτυχία οι εργασίες της 10ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ(μ-λ)!

Ολοκληρώθηκαν με επιτυχία στις 5, 6 και 7 Ιούλη οι εργασίες της 10ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ(μ-λ).

Στη συζήτηση και όλη τη διαδικασία κυρίαρχο στοιχείο ήταν η ενεργητική συγκροτημένη συμμετοχή δεκάδων νέων συντροφισσών και συντρόφων, που με απαιτητικότητα και ευθύνη επισήμαναν αδυναμίες και καθυστερήσεις, καθώς και τους όρους και τους δρόμους από τους οποίους πρέπει και μπορεί αυτές να αντιμετωπιστούν, ώστε να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση μιας μαζικής επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης με αναβαθμισμένο ρόλο στο κίνημα και

τη μαζική πάλη. Η ζωντάνια της συζήτησης το αναβαθμισμένο επίπεδο της, αλλά και το νέο δυναμικό είναι στοιχεία ελπιδοφόρα που δείχνουν τις δυνατότητες που υπάρχουν για να μπορέσει το ΚΚΕ(μ-λ) το επόμενο διάστημα να αναλάβει πιο αποφασιστικά, περισσότερα και σημαντικότερα καθήκοντα στην ταξική πάλη.

Με την εκτίμηση ότι μπροστά μας βρίσκονται νέα μεγαλύτερα κύματα πάλης απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και απέναντι στην κλιμάκωση των πολεμικών κινδύνων που απειλούν τους λα-

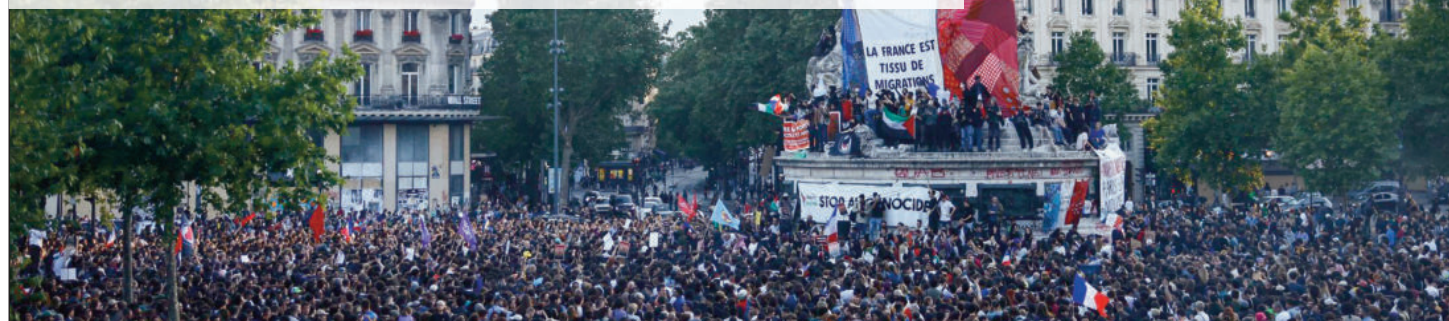
ούς και τον λαό μας, οι αποφάσεις της 10ης Συνδιάσκεψης αποτελούν δέσμευση για την υπηρετηση αυτής της πάλης, για τη στήριξη της ώστε να φέρνει επιτυχίες και τροποποιήσεις στον βαρύ αρνητικό συσχετισμό. Στην ίδια βάση, οι αποφάσεις της 10ης Συνδιάσκεψης αποτελούν κάλεσμα στράτευσης και αγώνα στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία για να βρουν απάντηση και διέξοδο οι αγωνιστικές διαθέσεις και οι αγωνίες των μαζών για ζωή και δουλειά με δικαιώματα και για τη συγκρότηση της επαναστατικής προοπτικής τους.

σελίδες 9-16

Μήνυμα από τη Γαλλία
Δεν υπάρχουν σωτήρες για το λαό!

**Οι απαντήσεις βρίσκονται στην ανάπτυξη
και αναβάθμιση της μαζικής πάλης!**

σελ. 2,3

**Πρόγραμμα του 25ου camping
των Αγωνιστικών Κινήσεων
και της Μαθητικής Αντίστασης**

(σελ. 17)

**Εκλογές στον Σύλλογο Προσωπικού
Εθνικού Τυπογραφείου**

Μια ελπιδοφόρα ανατροπή

Η Αγωνιστική Κίνηση Εθνικού Τυπογραφείου, για πρώτη φορά, κατάφερε να υπερδιπλασιάσει τις δυνάμεις της και να εξασφαλίσει την απόλυτη πλειοψηφία του Δ.Σ.

(σελ. 7)

Κύπρος, 50 χρόνια διχοτόμησης

(σελ. 18)

Γαλλία

Πρώρες βουλευτικές εκλογές

**Πρωτιά στη Βουλή του «Νέου
Λαϊκού Μετώπου» και ενίσχυση
της ακροδεξιάς Λεπέν**

(σελ. 20)

6ήμερη Εργασία

**Χτυπούν το 5ήμερο και το 8ωρο,
διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις!
Μόνος δρόμος η αντίσταση και πάλη!**

(σελ. 3)

Μήνυμα από τη Γαλλία

Δεν υπάρχουν σωτήρες για τον λαό!

Οι απαντήσεις βρίσκονται στην ανάπτυξη

και αναβάθμιση της μαζικής πάλης!

Σαν «μεγάλη ανατροπή» έως και... «κοσμογονία» παρουσιάζονται τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου των εκλογών στη Γαλλία. Αν μάλιστα συνυπολογιστεί και η νίκη των Εργατικών του Στάρμερ στην Αγγλία, τότε είναι «βέβαιο» πως... συμβαίνει «αριστερή στροφή», πως θα αρχίσει να βρέχει... σωσίες και μεσσίες που θα αντιμετωπίσουν την άγρια εκμετάλλευση, την εξαθλίωση, την κλιμακούμενη φασιστικοποίηση και καταπίεση που αντιμετωπίζουν εργάτες και λαοί! Ακόμα και για την απόκρουση του πολεμικού ολέθρου που μεγαλώνει κάθε μέρα μπορούν να ελπίζουν λαοί και νεολαία με βάση αυτά τα νέα δεδομένα!

Σε αυτό το πλαίσιο προβάλλονται και ενισχύονται και όλες οι συναφείς (αυτ)απάτες που αφορούν στο ανακάτεμα του καζανιού που ήδη συμβαίνει στη ντόπια «κεντροαριστερά», για να πάρουν ώθηση οι διεργασίες και να επιλεγεί ποιος από τους πάμπολλους επίδοξους σωτήρες από ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ θα ηγηθεί της... «νέας αλλαγής»!

Η αλήθεια είναι πως παρά τη μεγάλη αναστάτωση, κανένας δεν έταξε στον γαλλικό λαό ή στον λαό μας, απαλλαγή από τα δεινά που αντιμετωπίζουμε. Οι δυνάμεις και τα κόμματα του συστήματος είναι αρκούντως προσεκτικοί και κανείς τους δεν παραβιάζει -ούτε φραστικά- τη γνωστή διακήρυξη Μακρόν για το «τέλος της ευημερίας και της ανεμελιάς».

Πριν, λοιπόν, δούμε συγκεκριμένα τι είναι αυτό που συμβαίνει, ποια αναστάτωση επικρατεί και γιατί, ας συνοψίσουμε μια βασική προσέγγιση.

Οι δυνάμεις του συστήματος, τα κόμματα του, το πολιτικό του προσωπικό -στη Γαλλία, στην Αγγλία, στην Ελλάδα και παντού- δεν κινητοποιούνται για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα της εργατικής τάξης και του λαού. Κινητοποιούνται και πυρετωδώς εργάζονται για να αντιμετωπίσουν και να λύσουν τα προβλήματα του συστήματος. Για να επιδεινώσουν την κατάσταση των εργατικών-λαϊκών μαζών, για να ισχυροποιήσουν τους πολιτικούς όρους κυριαρχίας των δυνάμεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού που -από την όποια θέση- υπηρετούν. Τα προβλήματα της εργατικής τάξης και του λαού μόνο η ίδια η εργατική τάξη και ο λαός μπορούν να τα αντιμετωπίσουν και να τα απαντήσουν. Στηριγμένοι στις δικές τους και μόνο δυνάμεις. Συγκροτώντας τις δυνάμεις αυτές σε όλα τα επίπεδα, έτσι ώστε να μπορέσουν να προβάλλουν και να διεκδικήσουν τις απαντήσεις που αυτά τα προβλήματα απαιτούν.

Τι συνέβη και τι συμβαίνει στη Γαλλία;

Ας σημειώσουμε καταρχάς το αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου των γαλλικών

εκλογών όχι σε έδρες αλλά σε απόλυτους αριθμούς ψήφων: Εθνικός Συναγερμός (ΕΣ), (Λεπέν-Μπαρντολά) 8.744.080, Νέο Λαϊκό Μέτωπο (ΝΛΜ) 7.004.725 και Προεδρική παράταξη (Μακρόν) 6.363.808.

Δηλαδή, ο Εθνικός Συναγερμός (που είναι τρίτος σε έδρες χάριν του εκλογικού-πολιτικού συστήματος και της αμοιβαίας κινητοποίησης και αλληλοστήριξης των δύο άλλων) όχι μόνο είναι πρώτος σε ψήφους, αλλά και με διαφορά μεγαλύτερη από 1,7 εκατομμύρια ψήφους από το δεύτερο ΝΛΜ. Επίσης, η παράταξη του Μακρόν, που είναι δεύτερη σε έδρες, είναι τρίτη σε ψήφους με πολύ μεγάλη διαφορά (περίπου 2,4 εκατομμύρια ψήφων) από τον ΕΣ. Οι ιαχές για τη «νίκη» και τη «μεγάλη ανατροπή» σκόπιμα προφανώς αποσιωπούν αυτή την εκλογική-πολιτική πραγματικότητα.

Ωστόσο και για να μπούμε περισσότερο στο τι πραγματικά συνέβη, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έγινε μια κάποια ανατροπή σε σχέση με τον πρώτο γύρο. Ότι κινητοποιήθηκε ένα ολόκληρο φάσμα πολιτικών δυνάμεων, που κατόρθωσε τροποποίηση των αποτελεσμάτων και σε επίπεδο ψήφων (σε κάποιο βαθμό) και κυρίως σε επίπεδο εδρών, έτσι ώστε ο ΕΣ (143 έδρες) να είναι τρίτη δύναμη και με σημαντική απόσταση σε έδρες από το ΝΛΜ (182 έδρες) αλλά και από την παράταξη Μακρόν (168 έδρες).

Ποιοι είναι οι λόγοι και οι στόχοι αυτής της κινητοποίησης; Αυτό είναι το πρώτο, βασικό και κρίσιμο πολιτικό ερώτημα που χρειάζεται να απαντηθεί. Ας το δούμε.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός αντιμετωπίζει ένα σύνολο σημαντικών και μεγάλων προβλημάτων. Υποχωρεί σημαντικά από θέσεις που κατείχε στην Αφρική και έχει σημαντικές δυσκολίες στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου και της Μ. Ανατολής. Έχει σημαντικά ζητήματα με τη θέση του και τον ρόλο του στην ΕΕ κυρίως σε συνάρτηση με τις σχέσεις/αντιθέσεις που διαμορφώνει στο πλαίσιο της με τον γερμανικό ιμπεριαλισμό. Αντιμετωπίζει μεγάλα οικονομικά ζητήματα (έλλειμμα κ.λπ.) και οι από κάτω (εργατική τάξη, νεολαία γηγενής και των γκέτο, αλλά και μικρά-μεσαία στρώματα) βρίσκονται επίμονα εδώ και χρόνια με όρους μαζικής πάλης απέναντι στις πολιτικές του συστήματος. Το πολιτικό σύστημα είναι κατακερματισμένο, με τα παραδοσιακά αστικά κόμματα καταβραθρωμένα. Τελικά και πάνω από όλα, αυτό που με μία έννοια συνοψίζει όλα τα προηγούμενα είναι ότι ο γαλλικός ιμπεριαλισμός αντιμετωπίζει το ερώτημα της στάσης που καλείται να κρατήσει μπροστά στην κλιμάκωση της αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας και όπως αυτή εξελίσσεται με επίκεντρο τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία.

Απέναντι σε όλα αυτά, οι απαντήσεις που δείχνει να διαμορφώνει η άνοδος της Λεπέν και για λογαριασμό τμημάτων της άρχουσας τάξης ανησυχούν, αν δεν βρί-

σκουν αντίθετα, άλλα μεγάλα τμήματα του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Η γραμμή των «αποστάσεων» που προβάλλει η Λεπέν από τις ΗΠΑ και ταυτόχρονα η γραμμή «ανοχής» στις επιδιώξεις του ρώσικου ιμπεριαλισμού προκαλεί το λιγότερο πονοκεφάλους και ανησυχίες σε μεγάλα τμήματα του γαλλικού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου για τις συνέπειες που μπορεί να έχει σε όλα τα επίπεδα.

Στη βάση αυτής της αντίθεσης προκρίθηκε η επιλογή της γενικής στράτευσης δυνάμεων, για να μην πάρει πλειοψηφία, για να ηττηθεί ο ΕΣ, στον δεύτερο γύρο των εκλογών. Ο στόχος επιτεύχθηκε με τον τρόπο που επιτεύχθηκε και ταυτόχρονα η νίκη αυτή ανέδειξε εκ νέου και με μεγαλύτερη ένταση και περιπλοκή τα προβλήματα των νικητών. Το μωσαϊκό των δυνάμεων που στάθηκαν εκλογικά απέναντι στον ΕΣ δεν έχει, δεν μπορεί να διαμορφώσει, μια ενιαία και πλειοψηφική γραμμή εντός του που να δίνει απαντήσεις στα προβλήματα του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Η πρώτη και σοβαρή επίπτωση αυτής της κατάστασης εκφράζεται στην μεγάλη δυσκολία διαμόρφωσης κυβερνητικής λύσης, ζήτημα για το οποίο εξελίσσονται και θα υπάρξουν κάθε είδους διεργασίες και αναζητήσεις.

Η όλη αυτή επιχείρηση παρουσιάστηκε ως μια επιχείρηση «αντιμετώπισης της ακροδεξιάς» και «υπεράσπισης της δημοκρατίας» -απέναντι στον ΕΣ και τη Λεπέν που ερχόταν- για να αξιοποιήσει τα πλατιά και ισχυρά αντιφασιστικά αισθήματα και ανακλαστικά του λαού και της νεολαίας της Γαλλίας.

Ωστόσο, ούτε καν αυτό το εκλογικό-στικό, αντιφασιστικό, προσωπείο των αντι-ΕΣ δυνάμεων δεν ήταν, δεν μπορούσε να είναι, «καθαρό». Ισχυρές δυνάμεις εντός του αντι-ΕΣ «συνασπισμού» πρόβαλλαν από την πρώτη στιγμή την αντιδραστική θεωρία των δύο άκρων! Έφτασαν στο σημείο να ανακηρύξουν τον Μελανσόν «ακροαριστερό», ενώ είναι δεδομένη η γραμμή του συμβιβασμού και της ταξικής υποταγής που ο ίδιος υποστηρίζει! Ποιος δεν θυμάται ότι στην κορύφωση της εργατικής απεργιακής πάλης ενάντια στην αντισφαιριστική επιδρομή Μακρόν-Μπορν το 2023, πάλη που πλαισιωνόταν από τον μαζικό και μαχητικό ξεσηκωμό νεολαίας, ο Μελανσόν πρότεινε ως «διέξοδο από την κρίση» την πραγματοποίηση δημοψηφίσματος;

Είναι παραπάνω από φανερό πως για το σύνολο των κέντρων εξουσίας και όλων των πολιτικών δυνάμεων που υπηρετούν το σύστημα ένα και μόνο ένα προέχει: Η υπεράσπιση και συνέχιση της άγριας καπιταλιστικής επίθεσης ως βασικού όρου για να δοθούν απαντήσεις στα συμφέροντα και τις φιλοδοξίες του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό οι δυνάμεις που ηγήθηκαν για να επιτύχουν την εκλογική ήττα του ΕΣ στις 7 του Ιούλη καμιά

αντιφασιστική νίκη δεν επεδίωκαν!

Όσον αφορά την εργατική τάξη και τη νεολαία της Γαλλίας, και απέναντι στη Λεπέν είναι, και κάθε άλλο παρά «καθηλώθηκε» με τα αποτελέσματα των εκλογών. Έχουμε κάθε λόγο να θεωρούμε ότι θα συνεχίσει στον δρόμο των μαζικών αγώνων και μέσα σε αυτόν θα συγκροτήσει και τους πολιτικούς, ιδεολογικούς και οργανωτικούς όρους που χρειάζεται ο δρόμος αυτός.

Και τι συμβαίνει στην Ελλάδα;

Για την Ελλάδα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, το πλαίσιο και οι όροι της πολιτικής αστάθειας είναι βέβαια πολύ διαφορετικοί από αυτούς της Γαλλίας, αν και μπορούν να βρεθούν αναλογίες. Όντας εξαρτημένο και μαθημένο να λειτουργεί με οδηγίες, υποδείξεις και κάτω από άμεσες παρεμβάσεις, το πολιτικό προσωπικό της χώρας συνηθίζει να «αντιγράφει» με κακέκτυπους όρους μορφές και λειτουργίες των πολιτικών συστημάτων και επιλογών των πατρώνων του. Για παράδειγμα, μέχρι πρότινος και με δοσμένες τις διεργασίες στη λεγόμενη «κεντροαριστερά», αρκετού αναρωτιόταν αν θα υπάρξει το «ελληνικό Επινέ». Ανιστόρητες και εν πολλοίς ανόητες αντιλήψεις, αφού ούτε η Ελλάδα είναι Γαλλία, ούτε οι σημερινές συνθήκες έχουν σχέση με αυτές της δεκαετίας του 1970. Πρόκειται συνεπώς περί... φαντασιώσεων και τελικά στην πράξη και στα δύσκολα με ωμό ή με τουλάχιστον άγαρμπο τρόπο τους επιβάλλοντας λύσεις απ' έξω, όπως στην περίπτωση Παπαδήμου.

Στην παρούσα συγκυρία ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και Σία πελαγοδρομώντας στην προσπάθεια ο καθένας να συγκροτήσει τη διαβόητη εναλλακτική λύση και ενδεχομένως όλοι μαζί να τη συνδιαμορφώσουν και να της δώσουν... αξιοπιστία, θεωρούν τα αποτελέσματα των γαλλικών εκλογών «σανίδα σωτηρίας». Μια σειρά παράγοντες αυτών των κομμάτων τα επικαλούνται σαν «απόδειξη» της αποτελεσματικότητας που έχει ο δρόμος της «ενότητας». Αλλά ποιας «ενότητας»; Αυτής που «έχει» το γαλλικό ΝΛΜ, που καθομολογία του είναι κατακερματισμένο, ενώ ακόμα και η μεγαλύτερη συνιστώσα του, το κόμμα του Μελανσόν, συναποτελείται από πολλές αλληλοαντιτιθέμενες πολιτικά μικρότερες συνιστώσες; Επιπλέον, όμως, η εκλογική νίκη στη Γαλλία δεν επιτεύχθηκε μόνο από το ΝΛΜ, αλλά με τη συνεργασία του με την παράταξη του Μακρόν. Χωρίς αυτή τη συνεργασία -με τα χαρακτηριστικά που αυτή είχε- δεν θα είχε αποτραπεί η νίκη και σε έδρες του ΕΣ. Συνεπώς τι; Ποιος είναι ο «Ελληνας Μακρόν» με τον οποίο πρέπει να συνεργαστεί η «κεντροαριστερά» των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ για να νικήσει ποιος; Μήπως η ελληνική εκδοχή του «κεντροδεξι- ▶

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ού» Μακρόν, που σαν «τεχνοκράτης» φέρνει «λύσεις στα προβλήματα» και μάλιστα χωρίς «ιδεολογικές προκαταλήψεις», είναι ο «κεντροδεξιός» Μητσοτάκης; Εξάλλου όλοι θυμούνται πως παράγοντες και κομμάτια από την «κεντροαριστερά» στη χώρα είχαν χαιρετήσει την έλευση Μακρόν στη Γαλλία, όπως ακριβώς παράγοντες και δυνάμεις της «κεντροαριστεράς» στη χώρα καλόβλεπαν και... μετακόμισαν στο κόμμα του Μητσοτάκη!

Τελικά, το βασικό ερώτημα που αποκαλύπτει αυτό τον... μύλο των φανφαρόνικων διεργασιών είναι το εξής: Ποιον αντίπαλο θέλει να νικήσει -αν «μεγαλώσει» και «δυναμώσει»- η περιλάλητη «κεντροαριστερά» στην Ελλάδα; Σίγουρα όχι την πολιτική που προωθεί και εφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ και του Μητσοτάκη! Για αυτό όλες οι πλευρές και οι παράγοντες των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ. μας διαβεβαιώνουν σε όλους τους τόνους και με όλους τους τρόπους! Αρκετοί, μάλιστα, δεν θα ήθελαν να «νικήσουν» ούτε τον Μητσοτάκη καθαυτόν! Για παράδειγμα, μια τουλάχιστον εκ των διεκδικητών της αρχηγίας του ΠΑΣΟΚ, η Γιαννακοπούλου, θεωρούμε ότι θα μεταπηδούσε μετά τις ευρωεκλογές στη ΝΔ, αν το αποτέλεσμα δεν ήταν τόσο κακό και για το κυβερνητικό κόμμα!

Αλλά πάντως όλοι τους έχουν φτάσει να ξορκίζουν ακόμα και αυτόν τον Α. Παπανδρέου, αυτόν τον σπουδαίο υπηρέτη του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της χώρας, για να δείξουν πως αντιλαμβάνονται πλήρως ότι οι καιροί δεν επιτρέπουν κανενός είδους «τσαλίμια». Για να δείξουν, δηλαδή, πως είναι συνεταγμένοι στη γραμμή της ολομέτωπης αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης και της εξυπηρέτησης με κάθε τρόπο και κόστος των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ. Μόνο έτσι μπορούν να έχουν ελπίδες και πιθανότητες να βρουν και να βρεθούν σε κάποια θέση και ρόλο. Το μάθημα-πάθημα του ΣΥΡΙΖΑ είναι πολύ νωπό για να ξεχαστεί και ο καθένας τους ξέρει πολύ καλά πια «ποιος κυβερνά» αυτή τη χώρα. Και η... αναδόμηση του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι σε πλήρη εξέλιξη υπό την ηγεσία προδιαγραφών Κασσελάκη, είναι από μόνη της πολύ συγκεκριμένη έκφραση των ορίων που επιτρέπεται να έχει η λεγόμενη εναλλακτική λύση!

Τι μένει, λοιπόν, στο πολιτικό σύστημα και στα κόμματά του για να παρουσιάζονται πως έχουν μια κάποια «αφήγηση», ότι κάτι έχει να περιμένει ο λαός από αυτά; Να ξανασερβίρουν την ξινισμένη σούπα των «σωτήρων», που αυξάνονται όλο και περισσότερο όσο μειώνεται και εξαφανίζεται η δυνατότητα να παρουσιάσουν μια άλλη πολιτική, που έστω σε έναν μικρό βαθμό θα αφορούσε ένα έστω τμήμα από τα μικρά και μεσαία κοινωνικά στρώματα. Κυρίως, όμως, μένει το κνούτο της φασιστικοποίησης και του αντικομμουνισμού. Αυτό είναι το κεντρικό εργαλείο της νέας κανονικότητας, με το οποίο λογαριάζουν να επιβάλλουν σε λαό και νεολαία τα σφαγεία που προωθούν ΗΠΑ και ΝΑΤΟ και το βάθεμα των σκοταδιών του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα.

Γι' αυτό θα επιστρέψουμε από εκεί που αρχίσαμε: Δεν υπάρχουν και δεν θα έρθουν «από πάνω» απαντήσεις στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει ο λαός. Αυτές οι απαντήσεις υπάρχουν μέσα στις εργατικές και λαϊκές μάζες! Σημαντικά δείγματα αυτών των απαντήσεων έδωσε η λαϊκή-νεολαιίστικη πάλη όλο το προηγούμενο διάστημα. Εκεί και μόνο εκεί πρέπει να στραφεί το ενδιαφέρον και οι αναζητήσεις των από κάτω! Για να συνεχίσει και να ενταθεί η τροχιά της πάλης. Και για να οικοδομηθούν μέσα σε αυτή απαντήσεις για τη συγκρότησή της και την οργανωτική, πολιτική, ιδεολογική αναβάθμισή της!

Αποψη

Η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός βρίσκονται για άλλη μια φορά μπροστά στην εφαρμογή νέων βάρβαρων αντεργατικών ρυθμίσεων. Απ' την 1η Ιουλίου ξεκίνησε η εφαρμογή της δήμερης εργασίας, που αφορά επιχειρήσεις συνεχούς λειτουργίας (24/7) ή μη συνεχούς που λειτουργούν με κυλιόμενες βάρδιες. Η παρούσα ρύθμιση αποτελεί τμήμα του αντεργατικού νόμου Γεωργιάδη που ψηφίστηκε το περασμένο Φθινόπωρο.

Στην πράξη και με άμεσο τρόπο, η κυβέρνηση δίνει το ελεύθερο στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο να επιβάλει με μονομερή τρόπο δήμερη εργασία σε μαζικές επιχειρήσεις όπου εργάζονται χιλιάδες εργαζόμενοι σε ολόκληρη τη χώρα. Η βιομηχανία, οι μεγάλες αποθήκες, οι επιχειρήσεις της εφοδιαστικής αλυσίδας βρίσκονται στο επίκεντρο της επίθεσης. Σύμφωνα με τελευταίες κυβερνητικές διευκρινήσεις, απ'

σει τις εντυπώσεις δημιουργώντας τον απαραίτητο «αντιπερισπασμό» για το προχώρημα της επίθεσης.

Επιπλέον και σαν να μην έφταναν οι 6 μέρες δουλειάς, η κυβέρνηση επικαλούμενη προεδρικό διάταγμα του 1932 δίνει «δώρο» μια επιπλέον εργάσιμη ώρα στο βιομηχανικό κεφάλαιο με το πρόσχημα του «χρόνου προετοιμασίας». Το μισάωρο πριν την έναρξη της βάρδιας και το μισάωρο μετά τέλος της, στα ίδια πλαίσια του διαλείμματος που προ πολλού έχει εφαρμοστεί, δεν προσμετράται στον εργάσιμο χρόνο και στην πράξη αυξάνει το ωράριο κατά μια ώρα (και περισσότερο αν το «αιτιολογήσει» η εργοδοσία) χωρίς πληρωμή.

Είναι γεγονός ότι η επίθεση στη μόνη και σταθερή δουλειά, στο 5ήμερο και το 8ωρο δεν είναι μια καθόλου καινούργια υπόθεση, ενώ τα τελευταία χρόνια έχει πάρει καταγιγιστικές

ποιεί έναν επιπλέον μεγάλο και στρατηγικό στόχο: χτυπά κάθε στοιχείο ενότητας και ενοποίησης των εργαζόμενων και ιδίως της εργατικής τάξης. Ως εκ τούτου, η υπεράσπιση και διεκδίκηση δικαιωμάτων όπως το 8ωρο, το 5ήμερο, η μόνιμη και σταθερή δουλειά, οι ΣΣΕ, αποτελούν σημαντικό στοιχείο για τη συγκρότηση της αντιπαραθέσης με το κεφάλαιο σε ενεστώτα χρόνο και με άμεσα υλικά αποτελέσματα. Ταυτόχρονα, και κυρίως, αποτελούν στοιχείο ενοποίησης της εργατικής τάξης αλλά και σύνδεσής της με την προοπτική της πάλης και όλων των ζητημάτων που προκύπτουν από αυτή.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλες οι νομοθετικές παρεμβάσεις που χτυπούν δικαιώματα δεκαετιών της εργατικής τάξης και του λαού συνοδεύονται από σωρεία μέτρων που αφορούν την ποινικοποίηση των εργατικών αν-

6ήμερη Εργασία

Χτυπούν το 5ήμερο και το 8ωρο, διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις! Μόνος δρόμος η αντίσταση και πάλη!

το μέτρο δεν εξαιρούνται επιχειρήσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα όπως η ΔΕΗ, οι ΟΤΑ, οι ΔΟΥ, η ΕΥΔΑΠ.

Κυβέρνηση, κεφάλαιο και ΜΜΕ σπέρνουν ψέματα και προσπαθούν ν' αποπροσανατολίσουν απ' τη βαρβαρότητα που διαμορφώνουν. Προωθούν το μέτρο σαν απάντηση στην ακρίβεια και το αυξημένο κόστος ζωής. Με περίσσιο θράσος διαδίδουν ότι «όποιος χρειάζεται περισσότερα χρήματα πλέον μπορεί να δουλεύει περισσότερο». Θέλουν ν' απαξιώσουν και να περιορίσουν τις δικαίες διεκδικήσεις για αυξήσεις στους μισθούς. Κρύβουν την επίθεση πίσω απ' το επιχείρημα της «τόνωσης της παραγωγικότητας» την ίδια στιγμή που εξουθενώνουν την εργατική τάξη με ατελείωτες ώρες εργασίας, την ίδια στιγμή που οι θάνατοι σε ώρα δουλειάς έχουν πάρει καταγιγιστικές διαστάσεις. Χρησιμοποιούν την εργοδοτική αсуδοσία που κυριαρχεί ήδη στους μαζικούς εργασιακούς χώρους, καθώς σε πολλές περιπτώσεις επιβάλλονται ήδη όλα όσα σήμερα νομιμοποιούνται, και με πρόσχημα το «συμμάζεμα» και «την προστασία των εργαζόμενων» κανονικοποιούν τη βαρβαρότητα και να πάνε την επίθεση πολλά βήματα παρακάτω. Η ταυτόχρονη εφαρμογή της «ψηφιακής κάρτας εργαζομένου», που ακολουθείται από διθυραμβικά κυβερνητικά σχόλια για την αποτελεσματικότητα των ελεγκτικών μηχανισμών, στην πραγματικότητα έρχεται να διασκεδά-

διαστάσεις. Ήδη απ' τα χρόνια των μνημονίων προωθούνται κατά ριπάς νομοθετικές ρυθμίσεις που απελευθερώνουν πλήρως την αγορά εργασίας και δίνεται το ελεύθερο στην εργοδοσία να προωθεί συμβάσεις απόλυτης ελαστικοποίησης, με τους εργαζόμενους να καλούνται να δουλέψουν όποτε και για όσο τους χρειάζεται ο εργοδότης. Η ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη το καλοκαίρι του 2021 μονιμοποιεί και νομιμοποιεί την εργασιακή βαρβαρότητα. Η νέα «ατομική διευθέτηση χρόνου εργασίας» λύνει τις όποιες αγκυλώσεις προϋπήρχαν και στην πράξη με μονομερή τρόπο επιβάλει τις 10 ώρες εργασίας ημερησίως. Με τον ίδιο νόμο αυξήθηκε το ανώτατο όριο των υπερωριών ανά έτος στις 150 για όλες τις επιχειρήσεις (ενώ ήταν πολύ χαμηλότερο στη βιομηχανία) και επεκτάθηκε η δουλειά τις Κυριακές για επιπλέον κλάδους. Η επίθεση συνεχίζεται με τους ίδιους αμειώτους ρυθμούς μέσα απ' τον νόμο Γεωργιάδη, που θεσμοθετεί την δήμερη εργασία που μόλις ξεκίνησε να εφαρμόζεται, αλλά και τις «συμβάσεις μηδενικών ωρών» και την εργασία για 13 ώρες τη μέρα σε περισσότερους από έναν εργοδότες.

Η κυβέρνηση και το κεφάλαιο στοχεύουν στον πυρήνα των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού. Διαλύουν το 5ήμερο και το 8ωρο, προωθούν την απόλυτη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, επεκτείνουν και νομιμοποιούν την ανεξέλεγκτη εργοδοτική αсуδοσία. Η επίθεση που εξελίσσεται έχει στόχο την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων μαζών, τη μεγέθυνση των αιματοβαμμένων κερδών του κεφαλαίου, τη μεταφορά της κρίσης στις πλάτες της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα, όμως, το κεφάλαιο, μέσα απ' την προώθηση των νέων ελαστικών εργασιακών σχέσεων, της εξατομίκευσης και της ευελιξίας, υλο-

τιστάσεων και του δικαιώματος στην απεργία. Προωθούν το χτύπημα του ελεύθερου απ' το κράτος συνδικαλισμό και τη δυνατότητα των εργατών στη συλλογική οργάνωση, την αντίσταση και τη διεκδίκηση. Το κράτος και το κεφάλαιο γνωρίζουν πολύ καλά ότι η επίθεση δημιουργεί τάσεις αντίστασης και διεκδίκησης. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο θωρακίζονται, τρομοκρατούν και καταστέλλουν.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, η στάση των επίσημων συνδικαλιστικών ηγεσιών ΓΣΕΕ-ΕΚΑ, που αρκούνται σε ανακοινώσεις και «εποικοδομητική κριτική» ρίχνει νερό στον μύλο της επίθεσης. Στο ίδιο κλίμα κινείται όλο το προηγούμενο διάστημα το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ, το οποίο εκτός από μεγάλα καταγγελτικά λόγια και ερωτήσεις στη Βουλή, δεν ανέλαβε καμία ουσιαστική πρωτοβουλία τόσο εντός εργασιακών χώρων, όσο και κεντρικά. Αντίστοιχη η κατάσταση και για τις δυνάμεις της «εκτός των τειχών» αριστεράς, χαμηλές πτήσεις, ανακοινώσεις, καμία πρωτοβουλία.

Είναι εμφανές ότι οι πλατιές μάζες συνεχίζουν να βρίσκονται μόνες απέναντι στην επίθεση και τη βαρβαρότητα. Το πολιτικό κενό είναι τεράστιο και ζητά επιτακτικά απαντήσεις. Οι εργαζόμενες μάζες βράζουν κάτω απ' το βάρος της επίθεσης και η αδυναμία δημιουργίας οπουτωπιδών όρων αντιπαραθέσης εντείνουν την απογοήτευση και την ηττοπάθεια. Είναι ανάγκη να τεθεί πιο επιτακτικά η κατεύθυνση της οργάνωσης, της αντίστασης και της διεκδίκησης μέσα κι έξω απ' τους χώρους δουλειάς. Είναι ανάγκη να δυναμώσουν οι φωνές της συλλογικής οργάνωσης και πάλης με κατεύθυνση αντιπαραθέσης με την εργοδοσία και το κεφάλαιο, κόντρα στον συμβιβασμό και την «εργασιακή ειρήνη».

Προσφορές

Στη μνήμη του σ. Στάθη Κωνσταντόπουλου, προσφέρουν για την ενίσχυση της ΠΣ:

- ο σ. Γρηγόρης Νιόλης, 100 ευρώ
- σύντροφοι από τα Χανιά, 140 ευρώ

Νέα -εκδικητική- απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου

Δύο μήνες μετά την επαναπρόσληψή του και την ανανέωση της σύμβασής του, μετά το κίνημα που είχε αναπτυχθεί, η διοίκηση του ΕΚΠΑ απολύει ξανά τον Δημήτρη Αντωνίου. Τον συμβασιούχο εργαζόμενο και Γενικό Γραμματέα του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Το γεγονός πως ο Αντωνίου –για 19 συνεχή χρόνια εργαζόμενος στο ΕΚΠΑ- είχε σταθεί έμπρακτα αλληλέγγυος στους αγωνιζόμενους φοιτητές, που πάλευαν ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια, συμμετέχοντας σε συμβολική διαμαρτυρία στο χώρο όπου υπήρχε το λεγόμενο «ΚΛΕΙΔΙ» (Κέντρο Λειτουργίας και Διαχείρισης Δικτύου), τον έβαλε στο «κάδρο» της δίωξης. Το «ΚΛΕΙΔΙ» χρησιμοποιούνταν στην υπηρεσία της τηλε-καταστολής, για την πραγματοποίηση των διαδικτυακών εξετάσεων, με στόχο να σπάσουν τις φοιτητικές καταλήψεις. Η δίωξη και η απόλυση του Αντωνίου εντάσσεται στο πλαίσιο πλήθους πολιτικών και συνδικαλιστικών διώξεων –μιας πραγματικής «βιομηχανίας διώξεων»- εργαζόμενων και εκπαιδευτικών, με πανελλαδική έκφραση μάλιστα, που γνωρίζει καθημερινά, νέα «επεισόδια». Απροκάλυπτα ωμή και χαρακτηριστική των προθέσεων της κυβέρνησης και της διοίκησης του ΕΚΠΑ ήταν η στάση της τελευταίας απέναντι σε διαμαρτυρία συλλόγων εργαζομένων ενάντια στην απόλυση. Με τον πρύτανη να απουσιάζει και την αντιπρύτανη να διώχνει υβριστικά τους εκπροσώπους των εργαζομένων απ’ το γραφείο της. Η τρομοκρατία και η προσπάθεια κάμψης όσων αντιστέκονται δεν πρέπει να περάσει! Να επαναπροσληθεί ο Δημήτρης Αντωνίου και να σταματήσουν όλες οι διώξεις!

283 μετανάστες στη Γαύδο...

Από τα μέτωπα του πολέμου και της εξαθλίωσης (Συρία, Πακιστάν, Μπανγκλαντές) προέρχονται οι 283 μετανάστες (ανάμεσά τους και 5 ανήλικοι), που διασώθηκαν την Κυριακή, 7 του Ιούλη, στα ανοιχτά της Γαύδου. Ξεκίνησαν από λιμάνι της Λιβύης και το πλοιάριο που τους μετέφερε εξέπεμπε SOS, φτάνοντας στη Γαύδο. Μπορεί να μην είχαν την «τύχη» των θυμάτων του εγκλήματος της Πύλου, του περσινού Ιούνη, όπου οι αρχές τούς άφησαν να πνιγούν, οι συνθήκες υποδοχής και «περιθαλής» τους, όμως, μιλούν από μόνες τους. Η άθλια κατάσταση που επιφυλάσσουν στους ξεριζωμένους βγήκε για πολλοστή φορά και πολύ χαρακτηριστικά στη φόρα, με αφορμή την κόντρα ανάμεσα στο δήμαρχο Χανίων και στο υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής: πλήρης απουσία νερού –μέσα στον καύσωνα-, φαγητού και υποδομών τουαλέτας.

Αστυνομική εισβολή στα γραφεία της Ταξικής Αντεπίθεσης

Το πρωί και το μεσημέρι της Τετάρτης 10 Ιούλη, αστυνομικές δυνάμεις της ΟΠΚΕ και των Ομάδων ΔΡΑΣΗ εισέβαλαν στα γραφεία της συλλογικότητας «Ταξική Αντεπίθεση – Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών», στην οδό Καλλιδρομίου, στα Εξάρχεια. Το πρόσχημα ήταν η «έρευνα για ένομες ενέργειες». Προηγήθηκε εισβολή και έρευνα στο σπίτι μέλους της συλλογικότητας, που προσήχθη στη ΓΑΔΑ. Για την εισβολή της αστυνομίας στα γραφεία υπήρχε κάλυψη του εισαγγελέα (ένταλμα), ενώ δεν είχε καν

δημοκρατικά δικαιώματα

«Προσφυγικά» Λεωφόρου Αλεξάνδρας Όργιο καταστολής με πολλαπλούς στόχους

Μόνιμα στο «στόχαστρο» των αρχών βρίσκονται οι κάτοικοι και τα μέλη της Κοινότητας των κατελιγμένων «Προσφυγικών» της Λεωφόρου Αλεξάνδρας. Σε συνέχεια του κατασταλτικού «έργου», που γνωρίζει κατά καιρούς έντονες εξάρσεις (Οκτώβρης 2016, με επιθέσεις ΜΑΤ και χρυσαιγών, Νοέμβρης 2022, με 79 συλλήψεις, Νοέμβρης 2023, με επιθέσεις από φασιστικές ομάδες), νέα «κρούσματα» ωμής τρομοκράτησης απ’ την αστυνομία ήρθαν να προστεθούν τις τελευταίες μέρες: Προσαγωγές στην περιοχή, δύο συλλήψεις ύστερα από επίθεση της ΟΠΚΕ, σχηματισμός δικογραφίας για 70 «αγνώστους» με κατηγορία «συμμετοχής σε επεισόδια».

Πιο κραυγαλέα περίπτωση, η σύλληψη, στις 21/6, και η άγρια τρομοκράτηση απ’ την αστυνομία ενός 15χρονου μαθητή της Β’ γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Αθήνας, γιατί τάχα «συντόνιζε μια μάχη με την αστυνομία». Ο μαθητής μεταφέρθηκε αρχικά σε κάποιο στενό πίσω απ’ τη ΓΑΔΑ, περικυκλώθηκε από αστυνομικούς –ώστε να μην τους καταγράφουν οι κάμερες – δέχτηκε σωματική και ψυχολογική βία και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στη ΓΑΔΑ. Εκεί του γίνονταν συνεχείς «σωματικοί έλεγχοι», απειλήθηκε μάλιστα –σύμφωνα με καταγγελίες δημοσιευμάτων- και με βιασμό. Για 6 ώρες η αστυνομία απαγόρευε την πρόσβαση σε δικηγόρο και στη μητέρα του. Μετά όλη αυτή την πολύωρη τρομοκράτηση, τον άφησαν ελεύθερο, απειλώντας τον με απέλαση (βλέπετε, είναι και μετανάστης). Ο μαθητής αυτός καθώς και η μητέρα και ο μικρότερος αδελφός του είχαν συλληφθεί και το 2022, μετά την εισβολή της αστυνομίας μέσα στο σπίτι τους.

Ένας απ’ τους βασικούς στόχους της κυβέρνησης και της ντόπιας αστικής τάξης είναι η εφαρμογή του λεγόμενου σχεδίου «αξιοποίησης» της περιοχής. Μιας περιοχής ιστορικής, με τα κτίρια κατασκευής της περιόδου 1933-36, που προορίζονταν για μικρασιάτες πρόσφυγες, αλλά και με τις μνήμες του Δεκέμβρη του ’44 χαραγμένες πάνω τους, που πρέπει να «σβηστούν». Η επιδίωξη αυτή κρατά από παλιά, απ’ την περίοδο της χούντας ακόμα. Ήδη το 2000 πολλοί κάτοικοι εγκατέλειψαν τα κτίρια, ενώ όσοι έμειναν πέτυχαν, το 2009, να κηρυχθούν διατηρητέα. Ωστόσο, ο στόχος της κατεδάφισής τους και της αντικατάστασής τους με τα νέα, κερδοφόρα για το κεφάλαιο, δημιουργήματα των σχεδίων «ανάπλασης» της τσιμεντούπολης/τερατούπολης που ακούει στο όνομα «Αθήνα» είναι ολοφάνερο πως παραμένει. Σχέδια που τα βλέπουμε να εξελίσσονται και σε άλλες περιοχές του κέντρου της Αθήνας. Όπου πάρκα, ελεύθεροι χώροι, περιοχές με ιστορία και στίγμα (Εξάρχεια, Λόφος Στρέφη, Προσφυγικά) «πρέπει» να καταστραφούν στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης ανάπτυξης, του συστήματος της εξάρτησης και της κερδοφορίας.

Δεν είναι όμως μόνο αυτός ο στόχος που παράγει και κινεί αυτή την εντεινόμενη καταστολή. Είναι και η τρομοκράτηση και η ποινικοποίηση κάθε χώρου που χαρακτηρίζεται από διακίνηση ιδεών και πρακτικών που δεν είναι «αρεστές» στους κυρίαρχους και στο σύστημά τους. Είναι και η στοχοποίηση πολιτικών χώρων που συμμετέχουν και δραστηριοποιούνται εκεί. Κι ένας τέτοιος χώρος είναι τα κατελιγμένα Προσφυγικά. Χωρίς ωστόσο να θεωρούμε πως αποτελούν, περίπου, κάποια «νησίδα»... «αντι-εξουσίας», σύμφωνα με κάποιες απόψεις που εκφράζονται γι’ αυτά, ή κάποια «όαση» μέσα στην έρημο.

Αλλά και το γεγονός ότι στα Προσφυγικά ζουν σήμερα πρόσφυγες και μετανάστες από μια σειρά χώρες (αναφέρονται 450 άνθρωποι από 27 χώρες) αποτελεί έναν επιπλέον λόγο στοχοποίησής τους. Αποτελεί έκφραση και τμήμα της αντι-προσφυγικής και αντι-μεταναστευτικής πολιτικής της άρχουσας τάξης. Όταν η «μεγάλη εικόνα» χαρακτηρίζεται απ’ την ποινικοποίηση, την περιθωριοποίηση, τη στέρηση στοιχειωδών δικαιωμάτων, την εκδίωξη, το ρατσισμό, τη βία (κρατική και παρακρατική), την τρομοκράτηση των προσφύγων και των μεταναστών. Πόσο μάλλον όταν κάποιοι είναι και πολιτικοί πρόσφυγες.

Όλη αυτή η κατασταλτική επιχείρηση πρέπει να καταγγελθεί πλατιά. Και παραπέρα: να αναπτυχθεί ένα μαζικό κίνημα των κατοίκων, του λαού, συνοικιακών κινήσεων και πολιτικών συλλογικοτήτων και οργανώσεων που να βάλει φραγμό τόσο στα λεγόμενα «σχέδια ανάπλασης» όσο και στην εντεινόμενη κρατική τρομοκρατία.

ειδοποιηθεί ο ιδιοκτήτης και – φυσικά – η συλλογικότητα. Οι αστυνομικοί, μάλιστα, εμπόδιζαν την είσοδο οποιουδήποτε στο χώρο, ενώ βρήκαν για μάρτυρα, που πρέπει να υπάρχει τυπικά, μια... γειτόνισσα.

Εδώ δεν έχουμε καν να κάνουμε με μια αστυνομική εισβολή σε κάποιο κατελιγμένο χώρο. Ο χώρος είναι νοικιασμένος. Παρά το γεγονός πως η συγκεκριμένη συλλογικότητα έχει επανειλημμένα στοχοποιηθεί στο παρελθόν, η ενέργεια αυτή αποτελεί ένα ακόμα σαφές βήμα του συστήματος και της κυβέρνησής του ενάντια στην πολιτική δράση όλων όσων αναφέρονται στο κίνημα και στις αντιστάσεις. Θέλοντας να περάσουν το μήνυμα πως οποιαδήποτε στιγμή και με οποιοδήποτε πρόσχημα η αστυνομία μπορεί να εισβάλει σε γραφεία και σε χώρους πολιτικών συλλογικοτήτων, να χαφιεδίζει, να ερευνά, να καταγράφει και να τρομοκρατεί. Με την ίδια λογική που το αστικό κράτος θέλει να ελέγχει τα σωματεία και τις δημοτικές κινήσεις, να τους φρελώνει, να επιβάλλει όρους λειτουργίας, που αν δεν γίνουν δεκτοί, να τους θεωρεί «παράνομους», να απαγορεύει διαδηλώσεις κι απεργίες, να επιβάλλει πρόστιμα για αφισοκολλήσεις και να επιδίδεται σε διοικητικές ή και σε ποινικές διώξεις για πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Οι πολιτικοί χώροι και τα γραφεία οργανώσεων και συλλογικοτήτων πρέπει να περιφρουρούνται με μαζικό και αποφασιστικό τρόπο απ’ οποιαδήποτε κυβερνητική και αστυνομική επιβουλή.

Ηγουμενίτσα

Κάτω τα χέρια από τη συνδικαλιστική δράση Να σταματήσει κάθε προσπάθεια πειθαρχικής δίωξης της δασκάλας Ρέας Γραμματά

Με κατασκευασμένες κατηγορίες και μια καλοστημένη σκηνοθεσία επιχειρεί η διοίκηση πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης Θεσπρωτίας να εκδικηθεί τις επιτυχημένες συγκεντρώσεις έξω από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Ηγουμενίτσας ενάντια στην αξιολόγηση νεοδιόριστων και ενάντια στις εξετάσεις Πίζα, στήνοντας μια επιχείρηση συκοφάντησης και πειθαρχικής δίωξης κατά της συνδικαλιστρίας των Αγωνιστικών Κινήσεων Ρέας Γραμματά, με αφορμή τραυματισμό μαθήτριάς της σε διάλειμμα και σε ώρα εκτός του ωραρίου της.

Η συνδικαλιστική δράση της δασκάλας Ρ.Γ. ενοχλούσε καιρό τώρα, καθώς πήγαινε κόντρα στο κινήγι κεφαλών του αξιολογητή, που προσπαθούσε να στήσει ένα «φιλικό» προφίλ «ήπιας» ενόχλησης σε νεοδιόριστους συναδέλφους με το σιγοντάρισμα όλων των δυνάμεων (ΔΑΚΕ-ΑΣΕ-ΔΗΣΥ) του σωματείου. Εξάλλου, από την αρχή της χρονιάς υπήρχε η συμφωνία ότι θα αξιολογηθούν μόνο όσοι «θέλουν», για να δικαιολογηθεί με αυτόν τον άθλιο τρόπο η αδράνεια του σωματείου και η αποδοχή της αξιολόγησης, την οποία προσπάθησε να ξεσκεπάσει η συνδικαλιστική και αντιπαρατέθηκε από την πρώτη στιγμή, τόσο στις Γενικές Συνελεύσεις και στις επαφές με συναδέλφους, όσο και με τις ανακοινώσεις των ΑΚΕ.

Αποτέλεσμα αυτής της αντιπαράθεσης ήταν η πρώτη συγκέντρωση έξω από σχολείο που ετοιμαζόταν η αξιολόγηση δυο εκπαιδευτικών που «συμφωνούσαν» να αξιολογηθούν και είχε ως αποτέλεσμα την ακύρωση της διαδικασίας. Στη συγκέντρωση αυτή συμμετείχαν με στάση εργασίας πολλές συναδέλφισσες από το σχολείο και μάλιστα κόντρα στις απειλές του διευθυντή του σχολείου και προέδρου (!!!) του ΣΕΠΕ Θεσπρωτίας (ΔΑΚΕ), συνάδελφοι από άλλα σχολεία καθώς και η ΑΣΕ (ΠΑΜΕ), που σόρηκε και μοίραζε τη γνωστή προκήρυξη του «δεν αρνούμαστε και δεν παρακω-

Συνέδρια ΔΟΕ-ΟΛΜΕ

Μακριά από τις πραγματικές ανάγκες...

Και στα φετινά συνέδρια των ομοσπονδιών ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, οι αποφάσεις που πάρθηκαν είναι μακριά από την ανάγκη για κεντρική, απεργιακή μάχη απέναντι στην κυβέρνηση και την πολιτική της. Αντίθετα είναι αποφάσεις που ντυμένες με αγωνιστικό μανδύα σέρνουν τον κλάδο στην αγκαλιά της αξιολόγησης και στην υποταγή.

Στη ΔΟΕ, οι συστημικές παρατάξεις (ΔΑΚΕ, ΔΥΣΗ, ΔΙΚΤΥΟ) κινήθηκαν στο αίτημα διαλόγου με το υπουργείο και την οργάνωση επιχειρημάτων και προτάσεων προς την κυβέρνηση για τη βελτίωση της καθημερινότητας του εκπαιδευτικού! Ταυτόχρονα, στο καυτό θέμα της αξιολόγησης ζητούσαν μια άλλη, καλή αξιολόγηση σύμφωνα με τις θέσεις του κλάδου! Ο κυβερνητικός συνδικαλισμός στο μεγαλείο του!

Οι Παρεμβάσεις υπερασπίστηκαν τα ενιαία κείμενα, ενώ σε κάποιες τοποθετήσεις ανέφεραν και τη γραμμή της απεργίας-αποχής και στην αυτοαξιολόγηση. Δεν μπορούσαν όμως να δουν, πέρα από την απεργία-αποχή στη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση, την προοπτική της κεντρικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση. Στα θετικά ήταν οι αναφορές στον πόλεμο, την Παλαιστίνη αλ-

λά και στις διώξεις των εκπαιδευτικών.

Τέλος, ακούγοντας κανείς τις τοποθετήσεις των εκπροσώπων του ΠΑΜΕ, νομίζει ότι βρίσκεται σε άλλο κόσμο! Νίκες του εργατικού κινήματος, σπάσιμο της απαγόρευσης των διαδηλώσεων, αντιπαράθεση στον νόμο Χατζηδάκη! Η εικονική πραγματικότητα στο μεγαλείο της! Όλοι θυμόμαστε την παύση κινητοποιήσεων που είχε κηρύξει το ΠΑΜΕ στην πανδημία, αλλά και την αποδοχή, επί της ουσίας, του νόμου Χατζηδάκη με τη συμμετοχή τους σε μια σειρά σωματεία στις ηλεκτρονικές εκλογές!

ΠΑΜΕ, Παρεμβάσεις και ΔΙΚΤΥΟ ψήφισαν τη συνέχιση της απεργίας-αποχής, καθώς είναι νόμιμη και χωρίς κόστος, αλλά και τη συνέχιση των ενιαίων κειμένων στην αυτοαξιολόγηση, που στην πραγματικότητα είναι συμμετοχή αλλά, όπως μας λένε, διασφαλίζουν την ενότητα!

Παρόμοια η κατάσταση και στην ΟΛΜΕ. Η μεγάλη πλειοψηφία των συνέδρων της ΔΑΚΕ απουσίαζε, ενώ όσοι μίλησαν, ξεκαθάρισαν ότι δεν πρέπει να δοθεί καμιά μάχη ενάντια στην αξιολόγηση, αφού ο κλάδος «δεν ενδιαφέρεται πια για αυτό». Αντίστοιχα οι ΣΥΝΕΚ υπερασπίστηκαν τη θέση για μια «καλή αξιολόγηση». Το ΠΑΜΕ -ενισχυ-

μένο σε Συνέδρους και κατά μια έδρα στο ΔΣ- πανηγύριζε για την ενίσχυσή του και για «νίκες».

Ήταν ενδεικτική η σύμπνοια και των 4 (μαζί με την ΠΕΚ) στο αίτημα για «Συλλογική Σύμβαση Εργασίας», πετώντας στην εξέδρα την ανάγκη να στηθεί οποιαδήποτε συλλογική απεργιακή μάχη και ταυτόχρονα έθεταν ότι η Ομοσπονδία πρέπει να έχει ρόλο διαπραγματευτή με το υπουργείο, πράγμα που, με τους παρόντες συσχετισμούς, σημαίνει αποδοχή της αξιολόγησης.

Οι τοποθετήσεις των Παρεμβάσεων κινήθηκαν στην αναγκαιότητα της κεντρικής με δυσκολία να κοντράρουν ολοκληρωτικά. Ανέδειξαν, βέβαια, και στην ΟΛΜΕ, το ζήτημα των διώξεων, που κατορθώθηκε να γίνει κεντρικό θέμα του Συνεδρίου.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών με τις τοποθετήσεις των 2 συνέδρων τους ανέδειξαν την αναγκαιότητα της κεντρικής μάχης ενάντια στην επίθεση που δεχόμαστε στην εκπαίδευση. Ανέδειξαν τον ρόλο του «κουαρτέτου» (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΑΜΕ-ΠΕΚ) στην αρνητική τροπή που έχει πάρει η μάχη ενάντια στην αξιολόγηση με τα ενιαία κείμενα και με την αναπαραγωγή των κυρίαρχων αφηγημάτων («δεν μπορούμε», «ο

κλάδος δεν τραβάει», «να μην λέμε όχι στην αξιολόγηση» κ.τ.λ.). Τοποθετήθηκαν για τον ρόλο της πρότασης για Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και έβαλαν μπροστά την ανάγκη να ανοίξει η κουβέντα στον κλάδο για το πώς θα στηθεί η κεντρική του μάχη με βασικά αιτήματα:

- Την ανατροπή των νόμων για την αξιολόγηση
 - Τις πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς
 - Τη μονιμοποίηση των αναπληρωτών
 - Την κατάργηση των ταξικών φραγμών
- Την άρση όλων των διώξεων, την υπεράσπιση των σωματείων και της απεργίας. Ιδιαίτερη σημασία δόθηκε στις διώξεις, που κλιμακώνονται πανελλαδικά (τελευταίο παράδειγμα της σ. Ρ.Γ. στην Ηγουμενίτσα), με ιδιαίτερη ένταση σε αγωνιστές στην ΕΛΜΕ Πειραιά.

Φυσικά ανέδειξαν και τα ζητήματα του πολέμου, της φασιστικοποίησης, της αλληλεγγύης στη Παλαιστίνη, των αδιεξόδων που παράγει το σύστημα στη νεολαία. Κατήγγειλαν τον αντιδημοκρατικό τρόπο που επέβαλλε η πλειοψηφία του προεδρείου στα ψηφίσματα/θέσεις όπου, επί της ουσίας, ψηφίζονταν χωρίς δυνατότητα συζήτησης από τους συνέδρους.

Συνθήκη της Λισαβόνας

Τι αποτυπώνει η επικύρωσή της; Τι είναι η Συνθήκη της Λισαβόνας;

λούουμε την αξιολόγηση»!

Στη συνέχεια, υπήρξε και δεύτερη συγκέντρωση ενάντια στις εξετάσεις Πίζα στο ίδιο σχολείο, οι οποίες και ακυρώθηκαν, καθώς οι συναδέλφισσες απήργησαν όλες (από τα 12 τμήματα μόνο δύο λειτούργησαν) και οι γονείς των μαθητών της έκτης ήταν ενήμεροι και σύμφωνοι.

Αυτές οι συγκεντρώσεις που οργανώθηκαν από τις ΑΚΕ κόντρα στη γραμμή των υπολοίπων, ενόχλησαν τη διοίκηση, γιατί ανέδειξαν τις δυνατότητες που υπάρχουν στη συγκρότηση και ανάπτυξη κινήματος.

Η προσπάθεια κατασκευής δίωξης έρχεται να στοχοποιήσει αυτή τη δράση και να στείλει ένα μήνυμα τρομοκράτησης. Έτσι κλήθηκαν στις 27-28/6 και 1/7 σε προανακριτική όλοι οι εκπαιδευτικοί του 3ου Δημοτικού Σχολείου, σχολείο που υπηρετεί η συναδέλφισσα, για το περιστατικό τραυματισμού και εγκλήθηκαν γιατί δεν υπέγραψαν τον αντιδραστικό εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας του σχολείου που κατέβηκε από το υπουργείο.

Όμως, από όλους τους εκπαιδευτικούς του σχολείου, μόνο η Ρ.Γ. ανακρίθηκε ως «ύποπτη τέλεσης πειθαρχικού παραπτώματος», καθώς κατηγορείται με ψεύτικες και φαιδρές κατηγορίες από σύμβουλο, με έγγραφη αναφορά, και από τη διεύθυνση του σχολείου για αντιπαιδαγωγική διαχείριση περιστατικού (!), κατηγορίες που ισχυρίζεται και ο γονέας του μαθητή που προκάλεσε τον τραυματισμό με έγγραφη καταγγελία, την οποία υποθέτησε αυτουσία και πιθανόν υπαγόρευσε ο σύμβουλος!

Πρόκειται ξεκάθαρα για προσπάθεια στησίματος εκδικητικής δίωξης για συνδικαλιστική δράση. Αυτό το πασιφανές, που το έχει καταλάβει το σύνολο των συναδέλφων, το ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ οι δυνάμεις του αστισμού και του ρεφορμισμού. Η ανακοίνωση του Δ.Σ. του ΣΕΠΕ Θεσπρωτίας στηρίζει τη συναδέλφισσα που απλώς στοχοποιείται... ενώ η ΑΣΕ αρνείται να υπογράψει ψήφισμα που πρότειναν οι Παρεμβάσεις στη ΔΟΕ, λέγοντας ότι δεν υφίσταται καμιά συνδικαλιστική δίωξη!!

Παρόλα αυτά, συνεχώς βγαίνουν ψηφίσματα συμπαράστασης από πρωτοβάθμια σωματεία, εκπαιδευτικά και εργατικά, ενώ από την αρχή έχουν εκδοθεί ψηφίσματα από πολιτικο-συνδικαλιστικά αριστερά σχήματα. Η επιτυχημένη συγκέντρωση στις 3/7 στα γραφεία της διεύθυνσης Θεσπρωτίας, που στηρίχτηκε από δεκάδες συναδέλφους και αλληλέγγυους και η πορεία στους δρόμους της Ηγουμενίτσας δείχνουν την κατεύθυνση για να παρθεί πίσω κάθε δίωξη και να μην περάσει η τρομοκρατία.

Η Συνθήκη της Λισαβόνας είναι, όπως λέει και το όνομά της, μια συνθήκη, μια σύμβαση, μια συμφωνία μεταξύ των χωρών μελών της Ε.Ε. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που εδώ και δύο δεκαετίες περίπου δεν την έχει επικυρώσει κι αυτό επειδή το φοιτητικό κίνημα έδινε αγώνες να βάλει φρένο στην επίθεση και στην προώθηση των κατευθύνσεων της Ε.Ε. για την εκπαίδευση στην χώρα.

Η Συνθήκη της Λισαβόνας, που τροποποιεί τις ιδρυτικές συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπογράφηκε στις 13 Δεκεμβρίου 2007. Η συνθήκη αυτή αποτελεί συνέχεια της Συνθήκης της Μπολόνια (1999) και συντελεί στη δημιουργία του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΚΕΧΑΕ).

Η επικύρωση της Συνθήκης της Λισαβόνας ήταν στους ανακοινωμένους στόχους του υπουργείου Παιδείας για το 2024 ως το τελευταίο από τα 6 νομοσχέδια που είχε παρουσάσει για την εκπαίδευση. Στις 25 Ιουνίου τέθηκε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής ως νομοσχέδιο με τίτλο «Κύρωση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την αναγνώριση των τίτλων σπουδών σχετικά με την τριτοβάθμια εκπαίδευση στην ευρωπαϊκή περιφέρεια» για να πάρει τον δρόμο του προς την ψήφιση.

Η Συνθήκη της Λισαβόνας προβλέπει την «αυτοματοποίηση» της διαδικασίας αναγνώρισης «προσόντων» μεταξύ των χωρών που έχουν υπογράψει τη συγκεκριμένη σύμβαση σε επίπεδο τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (ΑΕΙ) αλλά και γενικότερα σε επίπεδο μεταλυκειακής εκπαίδευσης (π.χ. ΙΕΚ).

Ήδη εδώ και κάποια χρόνια έχει ξεκινήσει η αναγνώριση και η αντιστοιχισή τίτλων σπουδών διαφόρων κολλεγίων και ιδιωτικών σχολών, διαδικασία που ευνοείται από τη Συνθήκη. Επιπλέον, ανάμεσα σε άλλα, προβλέπει τη δυνατότητα διασύνδεσης ΑΕΙ διαφορετικών χωρών, την αναγνώριση σπουδών μεταξύ των ιδρυμάτων αυτών και την απόδοση πτυχίων σε φοιτητές που ξεκινούν τη φοίτησή τους σε ένα πανεπιστήμιο και την ολοκληρώνουν σε άλλο διαφορετικής χώρας.

Για να προωθηθεί ομαλά, βέβαια, η οποιαδήποτε διασύνδεση, χρειάζεται να υπάρχει και μια κάποια αντιστοιχία στις βαθμίδες εκπαίδευσης. Σε αυτή την κατεύ-

θυνση, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, έχει γίνει μια «φιλότιμη» προσπάθεια τόσο από αυτή όσο και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Σημαντικό βήμα ήταν η εισαγωγή των ECTS, που πέρασαν με τον ν. Διαμαντοπούλου το 2011 και έχουν ενσωματωθεί στα προγράμματα σπουδών. Με τον νόμο Γαβρόγλου εισήχθησαν οι κύκλοι σπουδών επιπέδου bachelor και master, ενώ ταυτόχρονα ορίστηκαν υποχρεωτικά δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά.

Πως σχετίζεται η επικύρωση της συνθήκης της Λισαβόνας με τον νόμο για την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων;

Η ίδρυση παραρτημάτων ξένων Πανεπιστημίων στη χώρα δεν θα μπορούσε να μην συνοδεύεται από την εγγύηση από πλευράς κυβέρνησης ότι οι τίτλοι σπουδών αυτών των Πανεπιστημίων θα έχουν αντίκρισμα στην αγορά εργασίας της χώρας και του εξωτερικού. Πόσο μάλλον όταν ο στόχος είναι η αναθεώρηση του άρθρου 16, που θα φέρει την άρση των περιορισμών στην ίδρυση ιδιωτικών τριτοβάθμιων σχολών. Επίσης, η διαδικασία αντιστοιχισής προγραμμάτων και τίτλων σπουδών θα λειτουργήσει ως ένας επιπλέον μοχλός πίεσης προς τα δημόσια-δωρεάν Πανεπιστήμια να επιταχύνουν τις διαδικασίες εφαρμογής δυσμενέστερων για τους φοιτητές όρων φοίτησης.

Η αντιστοιχισή μαθημάτων και προγραμμάτων σπουδών σε ευρωπαϊκό επίπεδο θα μπορούσε να δώσει τη δυνατότητα της «μεταπήδησης» από το Πανεπιστήμιο μιας χώρας σε αυτό μιας άλλης, από ένα παράρτημα Πανεπιστημίου στο μητρικό του και αντίστροφα. Επιπλέον, όσον αφορά στα αγγλόφωνα προπτυχιακά τμήματα σπουδών με δίδακτρα που ήδη λειτουργούν, όπως για παράδειγμα αυτό στην Ιατρική του ΑΠΘ, θα μπορούν ίσως να δεχτούν «μετεγγραφές» αλλοδαπών φοιτητών ΑΕΙ άλλων χωρών στον βαθμό που τηρούνται οι προϋποθέσεις που θα έχουν εκ των προτέρων θέσει τα πανεπιστήμια «υποδοχής».

Έτσι όπως ανοίγει η αντιπαράθεση στο νομοσχέδιο για τη Συνθήκη από τμήματα της αριστεράς, το βάρος πέφτει στο ότι θα αντιστοιχηθούν σχολές χειρότερες «ποιοτικά» με άλλες καλύτερες, ότι θα μπορεί ένας φοιτητής να μεταπηδά από μια σχολή σε μια άλλη χωρίς να το «αξίζει» και ότι θα καταλήξει με κάποιο τρόπο η εκπαίδευση

να γίνει ιδιωτική, επειδή αυτό θα είναι πιο κερδοφόρο διαδικασία για το σύστημα...

Η ουσία του ζητήματος, όμως, είναι άλλη. Ο στόχος παραμένει η διαμόρφωση μιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης «για λίγους και εκλεκτούς». Όσο προχωρούν τα βήματα της επίθεσης, οι ταξικοί φραγμοί εντείνονται και δυσκολεύουν την πρόσβαση στην τριτοβάθμια, αλλά ακόμη και την ολοκλήρωση των σπουδών για άτομα που ανήκουν σε οικονομικά ασθενέστερες οικογένειες, πόσο μάλλον τώρα που έχει ανοίξει ο δρόμος για επιβολή διδάκτρων. Τα επαγγελματικά δικαιώματα που εξασφαλίζει η απόκτηση ενός πτυχίου όλο και κουτσουρεύονται, ενώ τα εργασιακά δικαιώματα χτυπιούνται συνεχώς. Ένας νέος από χαμηλότερα ταξικά στρώματα θα σπρωχτεί είτε σε μεταγυμνασιακή-λυκειακή βαθμίδα εκπαίδευσης, είτε σε μεταλυκειακή διетуός-τριετούς φοίτησης.

Η επικύρωση της Συνθήκης έρχεται να σφραγίσει την επίθεση στην εκπαίδευση

Ακόμη και αν η κυβέρνηση έχει αυταπάτες για το κατά πόσο μπορούν τα ελληνικά Πανεπιστήμια να γίνουν κέντρα εκπαίδευσης σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η αλήθεια για τις ιμπεριαλιστικές χώρες είναι μάλλον διαφορετική... Η προώθηση ενός Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΚΕΧΑΕ), που περνάει και από την επικύρωση της συνθήκης, γίνεται ώστε να ενισχύσουν την πολιτική τους επιρροή μέσω της εκπαίδευσης οι ιμπεριαλιστικές χώρες. Ο στόχος είναι να είναι αποτελεσματικότερη και πιο άμεση η παρέμβασή τους στα προγράμματα σπουδών, στους όρους φοίτησης σε μια σχολή, στην πρακτική άσκηση, αλλά και στην «απόσπαση» εργαζομένων στο εξωτερικό.

Δεν είναι τυχαίο που το νομοσχέδιο για την επικύρωση της Συνθήκης της Λισαβόνας έρχεται στο τέλος των υπολοίπων, για να επισφραγίσει την επίθεση. Η επικύρωση της Συνθήκης επικυρώνει και τα βήματα που έχουν κάνει και θα συνεχίσουν να κάνουν η τωρινή και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, για τη βίαιη μονοπωλιακή αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης. Βέβαια, όπως δείχνουν τα κινήματα που ξεσπούν στη χώρα αλλά και σε Πανεπιστήμια του εξωτερικού, η επίθεση προκαλεί αντιδράσεις και θα συνεχίσει να το κάνει.

Με το «μοντέλο ΔΕΗ» το προχώρημα των ιδιωτικοποιήσεων, του ξεπουλήματος και της ισοπέδωσης εργασιακών δικαιωμάτων

Σε διαβούλευση μέχρι τις 23/7 αναρτήθηκε το νομοσχέδιο του υπουργείου Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών σχετικά με την Ελληνική Εταιρεία Συμμετοχών και Περιουσίας (το γνωστό «Υπερταμείο» που ιδρύθηκε το 2016) και 8 απ' τις 16 θυγατρικές της. Στόχος η ένταξη των ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία των πρώην ΔΕΚΟ, το προχώρημα της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων και το ξεπούλημα (συγγνώμη, «αξιοποίηση») της σημαντικής κρατικής περιουσίας που διαθέτει ή ελέγχει το Υπερταμείο (συνολικά πάνω από 5,5 δισ. € και 25.000 εργαζόμενους). Παράλληλα, απορροφόνται σ' αυτό ΤΑΙΠΕΔ και ΤΧΣ.

Οι 8 θυγατρικές στις οποίες φέρνει αλλαγές το νομοσχέδιο είναι ο ΟΑΣΑ (λεωφορεία, μετρό και τραμ της Αθήνας), τα ΕΛΤΑ, η ΔΕΘ-Helexpro, η ΓΑΙΑΟΣΕ, ο Οργανισμός Κεντρικών Αγορών και Αλιείας, η Κεντρική Αγορά Θεσσαλονίκης, οι Ελληνικές Αλυκές κι η Ανώνυμη Εταιρεία Διώρυγας Κορίνθου. Πρόκειται για επιχειρήσεις που επηρεάζουν την καθημερινότητα του λαού, απασχολούν χιλιάδες εργαζόμενους, διαθέτουν σημαντική περιουσία (πχ. η ΓΑΙΑΟΣΕ όλη τη σιδηροδρομική ακίνητη περιουσία και το τροχαίο υλικό), ενώ διαχειρίζονται και τεράστια ποσά για προμήθειες, επενδύσεις κτλ. Στο πλαίσιο του νομοσχεδίου άλλωστε, εκτός απ' την «ευελιξία» στους κανονισμούς προμηθειών, προβλέπεται κι η συγκρότηση Εθνικού Επενδυτικού Ταμείου με αρχική προίκα 300 εκ. €, το μισό δηλαδή του ποσού που θα πάρει το Υπερταμείο απ' την επαναμεταβίβαση των μετοχών της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ

στο δημόσιο. Τα σχετικά δημοσιεύματα υπενθυμίζουν και τις διαδικασίες που τρέχουν για ξεπούλημα των 22 περιφερειακών αεροδρομίων, των μετοχών του «Ελ. Βενιζέλος» και της «Εγνατίας Οδού», των 36.000 κρατικών ακινήτων της ΕΤΑΔ κ.ά. Πρόκειται για έναν ολόκληρο πλούτο, που -όπως όλος ο πλούτος της κοινωνίας- έχει παραχθεί απ' τη δουλειά του λαού, αλλά αντιμετωπίζεται σαν λεία προς ξεκοκάλισμα απ' το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Σημαντική πλευρά αποτελεί το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων σ' αυτές τις επιχειρήσεις. Αν, απ' τη μια, το υπουργείο «διαφημίζει» τη δυνατότητα πρόσληψης στελεχών (διευθυντών και γενικών διευθυντών) με απλή απόφαση του Διευθύνοντα Συμβούλου για 4+4 χρόνια χωρίς τους περιορισμούς στις αποδοχές που ισχύουν για τα στελέχη του δημόσιου και χωρίς τις «περιπλοκές» που σχετίζονται με την ανάδειξη των στελεχών μέσα απ' τις ίδιες τις εταιρίες μετά από χρόνια προϋπηρεσίας, για τη μεγάλη μάζα των απλών εργαζόμενων τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Ρητά ξεκαθαρίζεται ότι οι μισθοί είναι δημοσίου, χωρίς δώρα κι επιδόματα (όπου το δημόσιο κατέχει την απόλυτη πλειοψηφία των μετοχών), παρότι οι συμβάσεις είναι ιδιωτικού δικαίου και το ΑΣΕΠ βασικά δεν μπλέκεται. Η όποια «πρόσθετη» αμοιβή προβλέπεται μόνο με τη μορφή ετήσιου μπόνους συνδεδεμένου με στόχους και υπό την προϋπόθεση σημαντικής κερδοφορίας της εταιρίας. Το ίδιο υπουργείο άλλωστε πρόσφατα αρνήθηκε (για ακόμα μια φορά) την υπογραφή επιχειρησιακών συλλογικών συμ-

βάσεων σε μια σειρά εποπτευόμενους οργανισμούς που -θεωρητικά- είχαν συμφωνηθεί μεταξύ σωματείου και διοίκησης κάθε οργανισμού.

Καμία μονιμότητα δεν προβλέπεται για τους χιλιάδες εργαζόμενους, ενώ αυτό που προωθείται είναι οι ακόμα πιο ελαστικές σχέσεις εργασίας. Έτσι κι αλλιώς, εδώ και πολλά χρόνια οι πλέον μαζικοί απ' αυτούς τους χώρους βρίθουν από συμβασιούχους ορισμένου χρόνου, εργολαβικούς και εργαζόμενους μέσω προγραμμάτων ΟΑΕΔ (πλέον ΔΥΠΑ). Οι μισθοί είναι τόσο πενιχροί που αποθαρρύνουν τους εργαζόμενους ακόμα κι όταν γίνονται προκηρύξεις, διατηρώντας την τεράστια έλλειψη προσωπικού και τη μεγάλη εντατικοποίηση. Αποκαλυπτικό είναι το παράδειγμα των λεωφορειών, στα οποία εκατοντάδες οδηγοί τα τελευταία 2-3 χρόνια ήρθαν (προσλήφθηκαν), είδαν (πόσο λίγα παίρνουν και σε τι συνθήκες) και απήλθαν (παρατηρήθηκαν για να βρουν αλλού δουλειά με δεδομένο το επαγγελματικό δίπλωμα που διαθέτουν). Επιπλέον, το νομοσχέδιο δίνει τη δυνατότητα μετακίνησης εργαζόμενων απ' τη μια θυγατρική στην άλλη χωρίς περιορισμούς, συμπεριλαμβανομένων και των έμμεσων θυγατρικών πέρα απ' τις 8 παραπάνω. Η δε διάταξη για αφαίρεση των εκπροσώπων των εργαζόμενων απ' τα πειθαρχικά συμβούλια αναδεικνύει τόσο τον περιορισμό του πεδίου συνεννόησης που για χρόνια στηρίζει την κυριαρχία των αστικών συνδικαλιστικών δυνάμεων σ' αυτούς τους χώρους, όσο και την κατεύθυνση σκλήρυνσης της εφαρμογής του «διευθυντικού δικαιώματος».

Ο υπουργός Χατζηδάκης αναφέρθηκε

σε «μοντέλο ΔΕΗ» όταν πριν μερικές βδομάδες παρουσίασε το νομοσχέδιο. Έκανε μάλιστα λόγο για «καλύτερη εξυπηρέτηση των πολιτών». Οι μόνοι που εξυπηρετούνται απ' την κυβερνητική πρωτοβουλία είναι η κυρίαρχη πολιτική και το μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Αυτοί είναι που καίγονται να «αξιοποιηθούν» -για λογαριασμό τους- την κρατική περιουσία και τη λειτουργία των πρώην ΔΕΚΟ. Η ίδια η επιδίωξη κερδοφορίας, το βασικό στοιχείο που χρησιμοποιεί η κυβερνητική προπαγάνδα για να εμφανίσει σαν επιτυχία την εξέλιξη της ΔΕΗ, είναι το ακριβώς αντίθετο της «κοινής ωφέλειας» που υποτίθεται πως είναι ο σκοπός αυτών των επιχειρήσεων. Τόσο οι εργαζόμενοι σ' αυτές όσο κι ο λαός που «απολαμβάνει» τις υπηρεσίες τους γνωρίζουν καλά ότι το «μοντέλο ΔΕΗ» μεταφράζεται σε χειροτέρευση των όρων δουλειάς και βαθύτερα το χέρι στην τσέπη για βασικές καθημερινές ανάγκες. Το «μοντέλο ΔΕΗ» συνοδεύτηκε από τεράστιες αυξήσεις στους λογαριασμούς, αλλά και μείωση προσωπικού κατά χιλιάδες, ρήμαγμα τεράστιων εγκαταστάσεων με εξοπλισμό αξίας δισεκατομμυρίων και ολόκληρων περιοχών που δραστηριοποιούνταν γύρω τους.

Το κέρδος που κυβέρνηση και κεφάλαιο προσδοκούν με την προώθηση αυτού του αντιδραστικού νομοσχεδίου προκύπτει απ' την εκμετάλλευση των εργαζόμενων και του λαού. Γι' αυτό κι οι χιλιάδες εργαζόμενοι των επιχειρήσεων που πλήττονται άμεσα πρέπει και μπορούν να πρωτοστατήσουν στον αγώνα εναντίον του, με τον λαό στο πλευρό τους.

Αβάσταχτη η εργασιακή καθημερινότητα στον τουρισμό Όλο και πιο προκλητική η στάση της κυβέρνησης

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκεται η φετινή τουριστική σεζόν και ήδη οι δεκάδες καταγγελίες από εποχικούς εργαζόμενους στον κλάδο, σχετικά με τις άθλιες εργασιακές συνθήκες που αντιμετωπίζουν, διαψεύδουν τα παχιά λόγια κυβέρνησης και κεφαλαίου του προηγούμενου διαστήματος. Οι υποτιθέμενες προσπάθειες να βελτιωθούν οι όροι δουλειάς, ώστε να προσελκύσουν οι επιχειρήσεις του τουρισμού-επισιτισμού προσωπικό, μόνο τέτοιοι δεν ήταν. Αντίθετα, αυτό που επιβεβαιώνεται είναι πως κάθε χρόνο ο εργασιακός μεσαίωνας βαθαίνει και οι όροι εργασίας θυμίζουν όλο και πιο έντονα όρους σκλαβιάς. Αποκορύφωμα της κοροϊδίας που επιχειρείται απέναντι στους εργαζόμενους του κλάδου είναι η εξέλιξη σχετικά με την κλαδική ΣΣΕ, η οποία εδώ και καιρό έχει κηρυχτεί γενικά υποχρεωτική σε όλες τις επιχειρήσεις, στην πραγματικότητα όμως δεν εφαρμόζεται πουθενά.

Οι συνθήκες στις οποίες καλούνται να δουλέψουν οι εργαζόμενοι είναι συνθήκες κάτεργου. Οι εντατικοποιημένοι ρυθμοί χειροτερεύουν συνεχώς, με τις ελλείψεις προσωπικού τεράστιες. Η ραγδαία αύξηση των εργατικών ατυχημάτων είναι μία μόνο έκφραση αυτής της ζοφερής κατάστασης. Ωράριο επί της ουσίας δεν υπάρχει, οι υπερωρίες δεν πληρώνονται και οι μέρες ανάπαυσης έχουν καταλήξει όνειρο θερινής νυκτός. Οι ορέξεις του εργοδότη καθορίζουν το πότε, για πόσο και με τι όρους θα δουλέψει ο εργαζόμενος, ενώ καλλιεργείται μόνιμα ένα κλίμα τρομοκρατίας κι οι απειλές πάνε κι έρχονται. Εργαζόμενοι καταγγέλλουν πως δουλεύουν με συμ-

βάσεις ενός μήνα ή και 10 ημερών, ενώ πολλοί απ' αυτούς είναι εργολαβικοί. Παράλληλα, οι συνθήκες διαβίωσης είναι απαράδεκτες, αφού εργαζόμενοι στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλο σε δωμάτια 2x2, χωρίς επαρκές νερό και φαγητό, ούτε κλιματισμό.

Οι τραγικές συνθήκες εργασίας συμπληρώνονται απ' τις άθλιες απολαβές. Οι μισθοί δεν φτάνουν για να καλύψουν ούτε τις ανάγκες του μήνα, πόσο μάλλον το διάστημα ανεργίας που ακολουθεί την τουριστική σεζόν. Τα έσθια είναι είδος προς εξαφάνιση. Σε ξενοδοχείο στην Εύβοια οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν πως κάθε πρωί είναι υποχρεωμένοι να ενημερώνονται απ' τον πίνακα προσωπικού ποιοι είναι δηλωμένοι τη συγκεκριμένη μέρα, ώστε οι αδήλωτοι σε περίπτωση ελέγχου να υποκριθούν τους πελάτες ή να κρυφτούν! Η κατάσταση αυτή προφανώς συμπαράσέρνει και όλα τα υπόλοιπα δικαιώματα που προβλέπει η ΣΣΕ που δεν εφαρμόζεται, όπως επιδόματα και τριετίες, τα οποία δεν καταβάλλονται.

Το «παράδοξο» λοιπόν των χιλιάδων κενών θέσεων εργασίας στη «βαριά βιομηχανία» της χώρας, μάλλον δεν είναι και τόσο παράδοξο. Όσο για την πρόθεση των διαφόρων επιτελείων να κάνουν πιο θελκτικές τις θέσεις εργασίας στον τουρισμό, σίγουρα μόνο έτσι δεν είναι τα πράγματα. Επειδή ωστόσο, οι ελλείψεις προσωπικού δημιουργούν πρόβλημα στην εύρυθμη λειτουργία των τουριστικών μονάδων, διερευνώνται διάφορες «λύσεις». Μετά την αναζήτηση φτηνών εργατικών χεριών σε μετανάστες εργαζόμενους, οι οποίοι απασχολούνται με όρους

σκλαβιάς, στο τραπέζι έχουν κατατεθεί κι άλλες ιδέες απ' τα κυβερνητικά επιτελεία. Μεγαλύτερη εντύπωση προκαλεί η ιδέα να αξιοποιηθούν οι... συνταξιούχοι, με παράλληλη αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης(!), αλλά κι η απασχόληση... φοιτητών, κατά τη διάρκεια των διακοπών τους! Η εργοδοσία ήδη πρωτοστατεί στην... «ευρηματικότητα»: γυναίκα επιχειρηματίας εστίασης στην Πάρο ζήτησε από μητέρα εργαζόμενη που είχε αναγκαστεί να πάρει για τη σεζόν μαζί της στο νησί την 14χρονη κόρη της, να δουλέψει και το παιδί σε αλυσίδα καθαριστηρίων που διαθέτει και μάλιστα χωρίς μισθό, για να «ισοφαρίσει» το ότι μένει στο δωμάτιο μαζί με τη μητέρα της!

Καμία εντύπωση δεν προκαλεί το θράσος με το οποίο εκμεταλλεύονται τη φτώχεια και τη δυστυχία που οι ίδιοι προκαλούν σε πλατιά κομμάτια εργαζομένων. Και μάλιστα, οι ιδέες αυτές έρχονται απ' τον οικονομικό σύμβουλο του πρωθυπουργού. Άλλωστε, οι νόμοι που έχουν περάσει το τελευταίο διάστημα έχουν κάνει σαφές το τι διαμορφώνουν τα κυβερνητικά επιτελεία, τόσο για τη νεολαία και τους συνταξιούχους, όσο και συνολικά για τον λαό. Προκαλούν όμως, τεράστια οργή! Οργή που είναι αναγκαίο να μετατραπεί σε συλλογική πάλη, που θα βάλει φρένο στην ξέφρενη επίθεση που προωθείται απέναντι σ' όλα τα δικαιώματα. Κόντρα στις επιδιώξεις της κυβέρνησης να δημιουργήσει στρατιές σύγχρονων σκλάβων, οι εργαζόμενοι πρέπει να μπουν μαζικά στα σωματεία τους, να πάρουν αποφάσεις αγώνα και να διεκδικήσουν δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Εκλογές στον Σύλλογο Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου

Μια ελπιδοφόρα ανατροπή

Τη Δευτέρα 1 Ιουλίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για την ανάδειξη των μελών του Δ.Σ. του Συλλόγου Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου και των εκπροσώπων του στο επόμενο συνέδριο της Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης (ΟΣΥ-ΠΕΣΔΔΑ).

Στις εκλογές συμμετείχαν ως παρατάξεις η Αγωνιστική Κίνηση Εθνικού Τυπογραφείου (ΑΚΕΤ), που υποστηρίζεται και από την Ταξική Πορεία, και η κυβερνητική ΔΑΚΕ. Επιπλέον, συμμετείχαν ένας ανεξάρτητος υποψήφιος προερχόμενος από τον χώρο της ΠΑΣΚ και μια ανεξάρτητη μεμονωμένη υποψήφια υπό τον τίτλο «Ανεξάρτητη Φωνή του Εθνικού Τυπογραφείου».

Η ΑΚΕΤ, για πρώτη φορά, κατάφερε να υπερδιπλασιάσει τις δυνάμεις της και να εξασφαλίσει την απόλυτη πλειοψηφία του Δ.Σ. Στην εκλογή δε των αντιπροσώπων για το επόμενο συνέδριο της ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ, όπου δεν συμμετείχαν οι δυο ανεξάρτητοι μεμονωμένοι υποψήφιοι, η ΑΚΕΤ σχεδόν τριπλασίασε τις ψήφους της! Στη συγκρότηση του Δ.Σ. που

έγινε μετά τις εκλογές, η ΑΚΕΤ, συνεπής στη γραμμή που ακολουθούσε όλα αυτά τα χρόνια περί συγκρότησης προεδρείου στη βάση των θέσεων και του αγωνιστικού προγράμματος δράσης, και έχοντας την απόλυτη πλειοψηφία, εξασφάλισε, με ομόφωνη απόφαση του Δ.Σ., όλες τις θέσεις.

Αυτή η μεγάλη εκλογική ανατροπή ήταν ξαφνική αλλά όχι τυχαία. Αποτέλεσε προϊόν μιας σειράς ευνοϊκών συγκυριών και όχι μόνο. Συγκυριών που είχαν να κάνουν, κατ' αρχάς, με τη συνταξιοδότηση-αποχώρηση «ιστορικών» στελεχών της ΔΑΚΕ, που της εξασφάλιζαν για δεκαετίες την πρωτοκαθεδρία και το προεδρείο. Κατά δεύτερο, με τη σχετική ανανέωση του προσωπικού λόγω των δεκάδων προσλήψεων που έγιναν την τελευταία τριετία.

Κυρίως, όμως ήταν αποτέλεσμα της, επί πάνω από 20 χρόνια, συνεπούς και συνεχούς παρουσίας της ΑΚΕΤ. Μιας παρουσίας με αναγνώριση στον χώρο και στους αγώνες, που έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη των εργαζομένων, οι οποίοι, μόλις δόθηκε ο «χώρος» και η ευκαιρία, στράφηκαν σ' αυτή. Εξάλλου, στη δύ-

	2024		2021	
	Για Δ.Σ.	Για ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ	Για Δ.Σ.	Για ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ
Εγγεγραμμένοι	206	206	164	164
Ψηφίσαντες	167	166	141	141
Αγωνιστική Κίνηση	81 (5)	97 (5)	22 (2)	33 (2)
ΔΑΚΕ	48 (3)	53 (3)	84 (6)	76 (4)
Αγωνιστική Συνεργασία	-	-	21 (1)	17 (-)
Ανεξάρτητος υποψήφιος (ΠΑΣΚ)	11 (-)	-	-	-
Ανεξάρτητη υποψήφια	21 (1)	-	-	-
Άκυρα - Λευκά	6	16	14	15

σκολη τριετία που προηγήθηκε, όπου τα προβλήματα των εργαζομένων ήταν μεγάλη και η επίθεση στα δικαιώματά τους ακόμα μεγαλύτερη, η ΑΚΕΤ ήταν η μόνη δύναμη που επέμενε να «ταράξει τα νερά». Γι' αυτό και κατάφερε να απορροφήσει τη δυσανεξία των εργαζομένων για τη ΔΑΚΕ και την πολιτική της κυβέρνησης.

Το ευνοϊκό αυτό αποτέλεσμα δείχνει μια διάθεση του κόσμου να γυρίσει σελίδα και να στραφεί σε αγωνιστική κατεύ-

θυνση αλλά, σε καμία περίπτωση, δεν σημαίνει εφησυχασμό. Μετά από δεκαετίες κυριαρχίας των δυνάμεων της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚ, το αποτέλεσμα αυτό είναι θετικό κι ελπιδοφόρο, ωστόσο θέτει καθήκοντα και υποχρεώσεις προκειμένου να σπάσει τη λογική της ανάθεσης που έχουν για χρόνια καλλιεργήσει οι κυρίαρχες δυνάμεις, να συμβάλει στην αγωνιστική έκφραση των εργαζομένων, να έχει συνέχεια.

Από εξαρτημένοι από τον μισθό γίναμε εθισμένοι στα επιδόματα!

«Θα σας ενδιέφεραν θέσεις σέρβις;», «Όχι, ψάχνω δουλειά στο αντικείμενό μου», «Δεν υπάρχει κάτι να σας προτείνω. Αν δεν έχετε βρει σε τρεις μήνες και χρειαστεί να ξανασυζητήσουμε, ελπίζω να μην είστε αναγκασμένη να ρίξετε τα στάνταρ σας!». Αυτό ήταν ένα απόσπασμα απ' το υποχρεωτικό ραντεβού με τον σύμβουλο εργασίας της ΔΥΠΑ.

Η επίθεση του συστήματος της εκμετάλλευσης στον κόσμο της δουλειάς επιδιώκει στρατηγικά να συντρίψει και κάθε κοινωνική κατάκτηση που ένα προηγούμενο διάστημα το εργατικό κίνημα είχε καταφέρει ν' αποσπάσει με την πάλη του. Με την ανεργία, τη φτώχεια και τις ελαστικές σχέσεις εργασίας να καλπάζουν, το νέο πετσόκομμα που ετοιμάζει η κυβέρνηση στο επίδομα ανεργίας έρχεται να βαθύνει τους όρους εκμετάλλευσης, εξαθλίωσης, αλλά και υποταγής ανέργων και εργαζομένων. Τη στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι στερούνται τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους, η κυβέρνηση «δεν θέλει τους ανθρώπους να είναι εθισμένοι σε κάποια επιδόματα, μόνο και μόνο για να μη δουλεύουν».

Το κυβερνητικό αφήγημα παρουσιάζει μια εικόνα υγιούς ανταποδοτικότητας, αύξησης του ποσού του επιδόματος ανεργίας και κινήτρων για την επανένταξη των ανέργων στην αγορά εργασίας. Στην πραγματικότητα, για τον άνεργο, ο ένας εκβιασμός διαδέχεται τον άλλον με παράλληλη στόχευση τη συνολική μείωση της δαπάνης της ΔΥΠΑ για το επίδομα ανεργίας. Έτσι, λοιπόν, το νέο επίδομα κι ο χρόνος επιδότησης συνυφαίνεται με τον μέσο μισθό του ανέργου τα τρία τελευταία χρόνια εργασίας του, τα χρόνια ασφάλισής του, το ύψος των εισφορών του. Τους πρώτους 3 μήνες, θα ανέρχεται στο 70% των προηγούμενων αποδοχών του ανέργου και μετά,

όσο παραμένει στα μητρώα της ΔΥΠΑ, θα μειώνεται σταδιακά κι εκβιαστικά στο 60%, 55%, 45% κ.ο.κ. Είναι εύκολο να φανταστεί κάποιος πόσο κούφια είναι η προπαγάνδα περί «αύξησης» για τους ανθρώπους του μεροκάματου, της εκ περιτροπής εργασίας και της ημιαπασχόλησης.

Απ' την πρώτη στιγμή, ο άνεργος θα πρέπει ν' αποδεικνύει ότι αναζητά ενεργά δουλειά και δεν «εθίζεται» στα ψίχουλα του επιδόματος. Αν ο άνεργος αρνηθεί τρεις φορές θέση εργασίας στο αντικείμενό του που του προτείνει η ΔΥΠΑ, διαγράφεται απ' τα μητρώα της. Φυσικά, αν οι μήνες περνούν και δε βρίσκεται δουλειά στο αντικείμενο, «οικειοθελώς» και «ενεργητικά» θα πρέπει «να ρίξει τα στάνταρ του» και να εργαστεί ακόμα και σε άλλη πόλη, με πενικρό μισθό, σε άθλιες εργασιακές συνθήκες.

Επιπλέον, ο άνεργος καθ' όλη τη διάρκεια της επιδότησής του, θα πρέπει να παρακολουθεί τα περίφημα προγράμματα κατάρτισης της ΔΥΠΑ. Αν για οποιονδήποτε λόγο διακόψει, διακόπτεται κι η επιδότησή του. Εκβιαστικότητα και εκπαιδευτικότητα, μπαίνουν επιπλέον φραγμοί, ενώ τρώγεται και το 1 και πλέον δισ. απ' το ταμείο ανάκαμψης! Στο δρόμο είναι κι η πλήρης κατάργηση του εποχικού επιδόματος ανεργίας των εργαζομένων στη σεζόν και του επιδόματος μακροχρόνια ανέργων, καθώς αποτελούν «αντικίνητρο για την εργασία».

Οι σχεδιαζόμενες αντιδραστικές αλλαγές στο επίδομα ανεργίας χτυπούν ευθέως τα δικαιώματα των ανέργων και χρησιμοποιούνται ως δούρειος ίππος για το ακόμα μεγαλύτερο χτύπημα στα δικαιώματα των εργαζομένων. Το σύστημα της εκμετάλλευσης δε θα σταματήσει να επιτίθεται. Οι μόνοι που μπορούν ναβάλουν φραγμό στον αδιέξοδο δρόμο που χαράζει είναι οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι με την κοινή τους πάλη.

Μισθούς πείνας και φορομνηξία τάξει το κεφάλαιο στους εργαζόμενους... Στους μαζικούς αγώνες βρίσκεται η απάντηση!

«Η μόνιμη αύξηση στα εισοδήματα των πολιτών είναι και ισχυρή ασπίδα στο μείζον πρόβλημα της ακρίβειας» δήλωνε ο Μητσοτάκης πριν τις Ευρωεκλογές. Λίγους μόλις μήνες νωρίτερα πανηγύριζε για την αύξηση του κατώτατου μισθού. Παράλληλα, το κυβερνητικό αφήγημα περί ανάπτυξης προσπαθεί να πείσει ότι οι εργαζόμενοι έχουν να αναμένουν καλύτερες μέρες απ' την κερδοφορία του κεφαλαίου, μιας και όπως μας λένε «βρισκόμαστε όλοι στην ίδια βάρκα».

Η περιγραφή της καθημερινότητας που ζει ένας εργαζόμενος αρκεί για να πετάξει στα σκουπίδια όλα τα παραπάνω. Ωστόσο τα αποτελέσματα της έκθεσης του Ινστιτούτου της ΓΣΕΕ για την ελληνική οικονομία το 2024 είναι χαρακτηριστικά και αναδεικνύουν το πώς, παρ' όλη την προσπάθεια να πείσουν για το αντίθετο, ο πραγματικός τους στόχος είναι οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Σύμφωνα με την έκθεση του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ: - Το 2023 η Ελλάδα κατέγραψε το υψηλότερο επίπεδο δημοσίων εσόδων συγκριτικά με τον μέσο όρο της ευρωζώνης, με κυριότερη πηγή εισροής ρευστότητας να αποτελούν οι εισπράξεις από έμμεσους φόρους, με το ύψος τους να ανέρχεται στο 17,4% του ΑΕΠ έναντι 12,5% στην ευρωζώνη.

- Την περίοδο 2015-2023 καταγράφεται στην Ελλάδα η μεγαλύτερη ποσοστιαία μείωση του πραγματικού εισοδήματος από εργασία (-8,3%) σε σχέση με όλες τις χώρες της ΕΕ.

- Το ποσοστό των νέων 18-24 ετών σε σοβαρή υλική και κοινωνική στέρηση στην Ελλάδα είναι πάνω από δύο φορές πιο υψηλό από το αντίστοιχο ευρωπαϊκό.

- Την τριετία 2021-2023 περίπου το 36% των νοικοκυριών στην Ελλάδα αντεπεξέρχονταν με πολύ μεγάλη δυσκολία στις δαπάνες για την κάλυψη των βασικών του

αναγκών.

Τα παραπάνω αναδεικνύουν ότι ακριβώς η αντεργατική επίθεση που εξαπολύεται, κι η οποία πάει πακέτο με την φορομνηξία μέσω έμμεσων ή άμεσων φόρων, έχει βαθύσει τον λαό στην εξαθλίωση.

Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι μισθωτοί είναι αυτοί που επηρεάζονται περισσότερο. Η μεγέθυνση της οικονομίας το 2023 και το α' τρίμηνο του 2024 στηρίχτηκε στην κατανάλωση, στην οποία όμως κατανάλωση συνέβαλαν περισσότερο τα υψηλότερα εισοδήματα από μη μισθωτή εργασία και αμέσως μετά τα καταναλωτικά δάνεια, γεγονός το οποίο αποδεικνύει ότι η αγοραστική αξία του μισθού των μισθωτών είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι τα εισοδήματα από μισθωτή εργασία συμπίεστηκαν από 13,4 δισ. ευρώ που ήταν το γ' τρίμηνο του 2019 σε 13,2 δισ. ευρώ το αντίστοιχο τρίμηνο του 2023.

Κι ενώ αυτά είναι τα στοιχεία για τους εργαζόμενους, για τα ίδια τρίμηνα καταγράφεται ότι το πραγματικό εισόδημα πλούτου αυξήθηκε από 2,4 δισ. ευρώ σε 3,4 δισ. ευρώ το τρίτο τρίμηνο του 2023, με τη μεγαλύτερη συμβολή σ' αυτήν την εξέλιξη να έχουν οι τόκοι των κεφαλαίων. Παράλληλα, τα μερίσματα που έλαβαν οι μέτοχοι το 2022 ενισχύθηκαν σημαντικά.

Γίνεται λοιπόν ολοφάνερο ότι τίποτα δεν έχει να περιμένει ο λαός απ' τη δήθεν ανάπτυξη που του τάζουν. Η κυβερνητική πολιτική όχι μόνο εντείνει την εκμετάλλευση του εργαζόμενου λαού στους χώρους δουλειάς, αλλά συμβάλει και στην αρπαγή του εργατικού εισοδήματος μέσω τόσο της ακρίβειας όσο και της φορολογίας, με στόχο να θησαυρίζει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο στις πλάτες των εργαζομένων. Το ζητούμενο είναι οι τελευταίοι να συγκροτήσουν την αντίστασή τους απέναντι στην ταξική αυτή πολιτική, διεκδικώντας τα δικαιώματα που τους στερούν και την ίδια τους τη ζωή.

Επελαύνει το σύστημα στο τσάκισμα των εργασιακών σχέσεων μέσω των «μεταρρυθμίσεων» στα νοσοκομεία

Επείγεται η κυβέρνηση της ΝΔ να σαρώσει εργασιακά δικαιώματα, κατακτήσεις του εργατολαϊκού κινήματος περασμένων δεκαετιών. Οι ευρωεκλογές κατέδειξαν την αναμφισβήτητη άρνηση νομιμοποίησης της πολιτικής της, ακόμα και από σημαντικό μέρος όσων την ψήφισαν έναν μόλις χρόνο πριν. Ο συναγερμός στα συστημικά επιτελεία σφυρίζει καθώς, παράλληλα με τη μαζική αποστοίχιση λαού και νεολαίας απ' τα αντιδραστικά αφηγήματα-αναμασήματα της εξαρτημένης απ' τον δυτικό ιμπεριαλισμό άρχουσας τάξης-μεγάλου μέρους του αστικού εσμού, απουσιάζει το «δίκτυ ασφαλείας» που θα πρόσφερε ο συγκροτημένος δεύτερος «πυλώνας» ως εναλλακτική λύση. Μπροστά στους αχατογράφητους κινδύνους των εξελίξεων, τόσο σε διεθνές όσο και σε εσωτερικό επίπεδο, η κυβέρνηση βάζει μπρος τη φάμπρικα των νομοθετημάτων που παράγουν οδοστρωτήρες λαϊκών δικαιωμάτων αξιοποιώντας την ηχηρή αδυναμία ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης.

Η σχέση μονιμότητας, πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης αναφορικά με τους υγειονομικούς του ΕΣΥ, που αποτύπωσε νομοθετικά τους ταξικούς συσχετισμούς στην ελληνική κοινωνία καθώς και την ανάγκη του συστήματος για εκσυγχρονισμό του κρατικού εποικοδομήματος 40 χρόνια πριν, είναι στόχος προς κατάργηση που διακαώς απεργάζεται το σύνολο του προσωπικού του κεφαλαίου. Η είσοδος πολλαπλών μορφών εργασίας με κοινό παρονομαστή τη σύμβαση ορισμένου χρόνου και τη σχέση ιδιωτικού δικαίου είναι πλέον καθεστώς, καθώς ήδη αφορά σημαντικό ποσοστό των εργαζομένων στα νοσοκομεία.

Η εντονότατη νομοθετική δραστηριότητα σχετικά με τις μεταβολές των εργασιακών σχέσεων του ιατρικού προσωπικού των νοσοκομείων αποτελεί αναβάθμιση της επιθετικής πολιτικής του συστήματος στην πιο πάνω κατεύθυνση! Η πιο πρόσφατη μεταβολή είναι η παροχή «δυνατότητας» στους γιατρούς του ΕΣΥ να ασκούν ιδιωτικά την επιστήμη τους και να αμείβονται από άλλους πόρους, εξωνοσοκομειακούς, «στον ελεύθερό τους χρόνο». Στο μεταξύ έχει ψηφιστεί η είσοδος των ιδιωτών γιατρών στα νοσοκομεία, τα απογευματινά ιδιωτικά χειρουργεία από ιδιώτες και νοσοκομειακούς, καθώς επίσης έχουν ενταχθεί νέες μεταβολές στον τρόπο λειτουργίας και άσκησης της ιατρικής στα νοσοκομεία, όπως είναι ο ηλεκτρονικός ιατρικός φάκελος, τα DRGs κλπ.

«...Βασικός πυλώνας παροχής υπηρεσιών υγείας στην ελληνική δημοκρατία ήταν είναι και θα είναι το δημόσιο εθνικό σύστημα υγείας» (δήλωση του υπ. Υγείας Άδωνι Γεωργιάδη που δημοσιεύθηκε στις 9 Ιουλίου 2024 στο News 24/7). Μεγάλη μερίδα των δημοσιολογούντων, καθώς και όσων ασκούν δικαίως κριτική στην κυβερνη-

τική πολιτική αμφισβητούν ευθέως και χωρίς δεύτερη σκέψη την ειλικρίνεια της παραπάνω δήλωσης. Αυτό γίνεται διότι είναι πεπεισμένοι πως πρόθεση του συστήματος είναι να καταργήσει τη δημόσια περίθαλψη. Η άποψή μας είναι διαφορετική και έχουμε επιχειρηματολογήσει με αναλύσεις επ' αυτού. Συνοπτικά να αναφέρουμε πως επιλογή και πρόθεση του συστήματος είναι όχι η κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα της περίθαλψης αλλά η άλωση

των εργασιακών σχέσεων που διέπουν τον δημόσιο τομέα όπως τον ξέραμε ως τώρα. Κι αυτό γιατί στις εργασιακές σχέσεις που καλύπτουν ακόμη ένα μεγάλο μέρος των εργαζόμενων σε νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας κλπ. αποτυπώνονται δικαιώματα: το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, το δικαίωμα στο 8ωρο - πενθήμερο, το δικαίωμα αδειών με αποδοχές, το δικαίωμα της σύστασης σωματείου και άσκησης συνδικαλισμού

κ.ά. Οι εργασιακές συνθήκες είναι οι χειρότερες των τελευταίων χρόνων και γι' αυτό το τμήμα εργαζομένων που παλεύει καθημερινά (με ιδιαίτερη ένταση κατά την περίοδο της πανδημίας) για να βγει η βάρδια και η εφημερία. Η απώλεια δικαιωμάτων που αποτελούσαν σταθερές αξίες, όπως ο 13ος και 14ος μισθός είναι επίσης γεγονός. Ωστόσο ο σκληρός πυρήνας όπως περιγράφηκε πιο πάνω δεν έχει τρωθεί.

Παράλληλα, οι δημόσιες δομές υγείας παρέχουν υπηρεσίες δωρεάν προς τον λαό. Αποτελεί δε αυτό λαϊκό δικαίωμα αλλά παράλληλα καθήκον, υποχρέωση του κράτους που αποτυπώνεται στο σύνταγμα. Αυτόν τον σκληρό πυρήνα δικαιωμάτων λαού και υγειονομικών στοχεύουν τα όπλα του συστήματος. Και αναγνωρίζουμε πως οι βολές του είναι καίριες: Παγώνει τις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, κόστος όχι μόνο οικονομικό αλλά κυρίως πολιτικό, μιας και δεν ανανεώνει τις εργασιακές σχέσεις που επιθυμεί να τσακίσει· επιπλέον, με την πολιτική μη-προσλήψεων διαμορφώνει ένα ρημαγμένο τοπίο για λαό και εργαζόμενους. Κρατάει παγωμένους τους μισθούς σε οικονομικό περιβάλλον άκρατης ακρίβειας, γεγονός που, σε συνδυασμό με τις κακές εργασιακές συνθήκες που επιβαρύνουν τους εργαζόμενους, γεννά απόγνωση. Επιπλέον νομοθετεί (ν. Χατζηδάκη & Γεωργιάδη) την αδρανοποίηση των σωματείων, εμποδίζοντας την προοπτική να γίνουν δυνάμει εργαλεία συλλογικού αγώνα στα χέρια των εργαζομένων. Με κυρίαρχη βολή της περιόδου την επιβολή νέου μοντέλου εργασιακών σχέσεων που τάχα θα δώσει τη λύση και στο πρόβλημα ερημοποίησης των νοσοκομείων και στο οικονομικό πρόβλημα των εργαζομένων: την είσοδο ιδιωτών προς τα μέσα και τη δυνατότητα εργασίας των νοσοκομειακών προς τα έξω. Το κύριο δεν είναι η προοπτική ενίσχυσης του ιδιωτικού τομέα, ο οποίος μια χαρά τα καταφέρνει να θησαυρίζει με την κατάσταση που επικρατεί στα δημόσια νοσοκομεία. Στόχος είναι να εμποδωθεί η νέα πραγματικότητα σε λαό και εργαζόμενους ότι το δημόσιο παύει να σημαίνει ό, τι σήμαινε. Στο πλαίσιο αυτό έγινε και η προειδοποίηση από τον Γεωργιάδη προς τους ιδιώτες γιατρούς να στηρίξουν τα δημόσια νοσοκομεία της περιοχής τους που αντιμετωπίζουν ελλείψεις ιατρικού προσωπικού, αλλιώς θα έχουν σοβαρές κυρώσεις, όπως στέρξη του δικαιώματος να συνταγογραφούν (9/7/2024), παρότι την επομένη προσπάθησε να ανασκευάσει.

Η ανάγκη λαός και υγειονομικοί να οικοδομήσουν μέτωπο αντίστασης στην επίθεση του συστήματος και διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους για Δωρεάν Πλήρη Ίση Περίθαλψη σε δομές πλήρως στελεχωμένες με προσωπικό το οποίο θα αμείβεται αξιοπρεπώς για την εργασία του είναι επιτακτική.

Τι συμβαίνει με τα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις στη βόρεια Ελλάδα; Η περίπτωση της CISCO

Το τελευταίο διάστημα στη βόρεια Ελλάδα κι ιδιαίτερα στην περιοχή γύρω από τη Θεσσαλονίκη παρατηρείται να κλείνουν ή να υπολειτουργούν εργοστάσια και άλλες επιχειρήσεις με πλήθος θέσεων εργασίας. SONOCO, FIERATEX, Βαρβαρέσος, τρία εργοστάσια που αφήνουν ξεκρέμαστους εργαζόμενους, με διάφορες αιτίες ή μεθοδεύσεις, χωρίς να νοιάζονται, φυσικά, για τον μισθό των εργατών, για το μέλλον τους και το μέλλον των οικογενειών τους. Ανάμεσά τους και η CISCO, που αν και δεν είναι εργοστάσιο, όπως τα προηγούμενα, ωστόσο κλείνει ξαφνικά, αφήνοντας στην αβεβαιότητα με τη σειρά της τους εργαζομένους της.

Η CISCO, αμερικανική εταιρεία τεχνολογίας, ήρθε στην Ελλάδα πριν από 4 χρόνια και στεγάστηκε σε κτίριο του Δήμου Θεσσαλονίκης στα παλιά Σφαγεία. Από την πρώτη στιγμή πολυδιαφημίστηκε από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. «Η Ελλάδα προσανατολίζεται, πλέον, στην εξωστρέφεια, στην τεχνολογία και τις εξαγωγές. Και εταιρείες παγκόσμιας εμβέλειας, όπως η Microsoft, η Cisco, η Digital Realty, η Pfizer την επιλέγουν για να κάνουν επενδύσεις», δήλωνε ο Μητσοτάκης το 2021 σε άρθρο του, ενώ έναν χρόνο πριν, ο Γεωργιάδης προμήνυε τα καλά που φέρνει στην πόλη μια τέτοια ξένη επένδυση.

Η εταιρεία στεγαζόταν σε κτίριο του Δήμου δωρεάν, χρωστώντας, ωστόσο, υπέρογκα ποσά σε λογαριασμούς κοινής ωφέλειας, μέχρι και την τελευταία στιγμή. Αλλά το σημαντικό, σε αντίθεση με τις αστικές εφημερίδες που επικεντρώνονται στα παραπάνω, δεν είναι αυτό. Καθώς από τη μία η CISCO κλείνει, την ώρα που υποσχόταν την απασχόληση εκατοντάδων εργαζομένων όντας «κέντρο ψηφιακού μετασχηματισμού»,

από την άλλη δείχνει τις πτυχές και τα αποτελέσματα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της Ελλάδας. Σίγουρα, κοινό σε αυτήν και τις παραπάνω περιπτώσεις, είναι το λουκέτο με ό,τι συνεπάγεται αυτό για το κυνικό πέταγμα εργαζομένων στον δρόμο. Όμως ακόμη περισσότερα κοινά έχει αυτή η περίπτωση με τη SONOCO. Και στις δύο περιπτώσεις μιλάμε για ξένες επενδύσεις που έρχονται στη χώρα διαφημιζόμενες ως επενδύσεις ανάπτυξης που θα προσδεύσουν τον τόπο. Μόλις, όμως, τα κουκιά σταματήσουν πια να τους βγαίνουν, έχοντας απομυζήσει τον πλούτο και το εργατικό δυναμικό της χώρας, αποφασίζουν να εξαφανιστούν. Η CISCO, μάλιστα, αιτιολογεί την αποχώρησή της στην επίτευξη των στόχων της και στο ότι ο Δήμος ζήτησε πίσω το κτίριο.

Με λίγα λόγια, το ντόπιο κεφάλαιο πουλάει γη και ύδωρ, όχι μόνο για τις στρατιωτικές βάσεις, αλλά και για τις ξένες επενδύσεις, οι οποίες έρχονται, βλέπουν, φεύγουν, έχοντας στο ενδιαμέσο, φυσικά, εκμεταλλευτεί στο έπακρο και τον λαό αλλά και τη γη και τις πηγές αυτής. Σε διάφορες περιπτώσεις, όχι μόνο στη βόρεια Ελλάδα αλλά και αλλού, οι εργάτες και οι εργαζόμενοι προχωρούν σε απεργίες και κινητοποιήσεις, αφού ξέρουν πως είναι ο μόνος τρόπος να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Ταυτόχρονα, είναι αναγκαία και η πολιτική διάσταση, η αντίληψη, δηλαδή, ότι η κυβέρνηση της ΝΔ (και οι προηγούμενες και επόμενες) δίνει το πεδίο στους ιμπεριαλιστές να εκμεταλλεύονται με πολλούς τρόπους, ανάμεσά τους και μέσω των λεγόμενων επενδύσεων, τον λαό μας. Το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο στη χώρα μας, αλλά φυσικά και το ντόπιο κεφάλαιο, αφήνουν στον αέρα εργάτες και εργαζόμενους, κάνοντας φανερό το καθήκον μας απέναντί τους.

10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

Ολοκληρώθηκαν με επιτυχία οι εργασίες της 10ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ(μ-λ)!

Ολοκληρώθηκαν με επιτυχία στις 5, 6 και 7 Ιούλη οι εργασίες της 10ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ(μ-λ). Η Συνδιάσκεψη ξεκίνησε με μεγάλη και μαζική πολιτική εκδήλωση στο Πάντειο. Στην αρχή της εκδήλωσης προβλήθηκε βίντεο αφιερωμένο στη ζωή και τη διαδρομή του Ανδρέα Βογιατζόγλου, του συντρόφου Γραμματέα της Οργάνωσης ο οποίος έφυγε από κοντά μας το 2022.

Στη συνέχεια παρουσιάστηκαν οι πολιτικές εισηγήσεις των συντρόφων Θεοδωρή Φωτόπουλου και Νίκου Παπαβασιλείου εκ μέρους της Γραμματείας του ΚΟ.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν και χαιρέτησαν από την Ελλάδα οι οργανώσεις:

Διαρκής Αγώνας,
Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (ΕΕΚ),
Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κίνημα Ελλάδας (ΕΚΚΕ),
Μαρξιστικό - Λενινιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (Μ-Λ ΚΚΕ),
Νέο Αριστερό Ρεύμα για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση (ΝΑΡ),
Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις (ΣΚΔ).

Από το εξωτερικό χαιρετισμό απηύθυνε το Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας / Μαρξιστικό Λενινιστικό (ΤΚΡ/ΜΛ) καθώς και η οργάνωση Κομμουνιστική Οικοδόμηση (Kommunistischer Aufbau) από τη Γερμανία.

Χαιρετισμό από το εξωτερικό στη 10η συνδιάσκεψη έστειλαν οι οργανώσεις:

Κομμουνιστικό Κόμμα Βραζιλίας,
Κομμουνιστική Λίγκα Νορβηγίας - Να υπηρετούμε τον Λαό,
Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστραλίας (Μαρξιστικό-Λενινιστικό),
Λαϊκό ρεύμα - Κόκκινος Ήλιος - Μεξικό,
Μαοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα - Ισπανικού κράτους,
Μαρξιστική Λενινιστική Κομμουνιστική Οργάνωση - Προλεταριακός Δρόμος - ΟCML-VP, Γαλλία.

Όλοι οι χαιρετισμοί βρίσκονται στην ιστοσελίδα του ΚΚΕ(μ-λ) www.kkeml.gr.

Στις εργασίες του Σαββάτου και της Κυριακής το σώμα των αντιπροσώπων συζήτησε τόσο τις πολιτικές εξελίξεις

και την κατάσταση στον κόσμο και τη χώρα, όσο και τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της ταξικής πάλης και τους όρους με τους οποίους αυτή διεξάγεται στη σημερινή περίοδο. Συζητήσε τον απολογισμό της δράσης της οργάνωσης τα τελευταία χρόνια, τις δυνατότητες και τις αδυναμίες της και ανέδειξε τις κατευθύνσεις με τις οποίες θα κινηθεί το επόμενο διάστημα. Κυρίαρχο στοιχείο ο κοινός τόπος για μια αξιόμαχη κομμουνιστική οργάνωση με επαναστατικά κομμουνιστικά χαρακτηριστικά. Στη βάση αυτή αναδείχθηκε η κατεύθυνση της εκ νέου συγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος που το ΚΚΕ(μ-λ) οφείλει να αναλάβει και να προωθήσει.

Στη συζήτηση και όλη τη διαδικασία κυρίαρχο στοιχείο ήταν η ενεργητική συγκροτημένη συμμετοχή δεκάδων νέων συντροφισών και συντρόφων, που με απαιτητικότητα και ευθύνη επισήμαναν αδυναμίες και καθυστερήσεις, καθώς και τους όρους και τους δρόμους από τους οποίους πρέπει και μπορεί αυτές να αντιμετωπιστούν, ώστε να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση μιας μαζικής επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης με αναβαθμισμένο ρόλο στο κίνημα και τη μαζική πάλη. Η ζωντάνια της συζήτησης το αναβαθμισμένο επίπεδό της, αλλά και το νέο δυναμικό είναι στοιχεία ελπιδοφόρα που δείχνουν τις δυνατότητες που υπάρχουν για να μπορέσει το ΚΚΕ(μ-λ) το επόμενο διάστημα να ανα-

λάβει πιο αποφασιστικά, περισσότερα και σημαντικότερα καθήκοντα στην ταξική πάλη. Το σώμα των αντιπροσώπων υπερψήφισε τις εισηγήσεις του απερχόμενου ΚΟ που ως αποφάσεις της 10ης Συνδιάσκεψης θα δημοσιευτούν σύντομα και εξέλεξε νέο Καθοδηγητικό Όργανο. Το νέο ΚΟ εξέλεξε τριμελή γραμματεία.

Με την εκτίμηση ότι μπροστά μας βρίσκονται νέα μεγαλύτερα κύματα πάλης απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και απέναντι στην κλιμάκωση των πολεμικών κινδύνων που απειλούν τους λαούς και τον λαό μας, οι αποφάσεις της 10ης Συνδιάσκεψης αποτελούν δέσμευση για την υπηρετήση αυτής της πάλης, για τη στήριξή της ώστε να φέρνει επιτυχίες και τροποποιήσεις στον βαρύ αρνητικό συσχετισμό. Στην ίδια βάση, οι αποφάσεις της 10ης Συνδιάσκεψης αποτελούν κάλεσμα στράτευσης και αγώνα στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία για να βρουν απάντηση και διέξοδο οι αγωνιστικές διαθέσεις και οι αγωνίες των μαζών για ζωή και δουλειά με δικαιώματα και για τη συγκρότηση της επαναστατικής προοπτικής τους.

Το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ)
Αθήνα, 8 Ιούλη 2024

Ομιλία του σ. Θεοδωρή Φωτόπουλου

Αγαπητοί σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι σας καλωσορίζουμε στην εκδήλωση για τη 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ).

Μια συνδιάσκεψη σημαντική για μας, καθώς το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διεξάγεται και απέναντι στο οποίο καλείται να δώσει απαντήσεις είναι άκρως ενδιαφέρον, τόσο για τις εξελίξεις που έρχονται όσο και για την προετοιμασία της οργάνωσής μας για να τις αντιμετωπίσει προς όφελος του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Παράλληλα, η συνδιάσκεψη αυτή - με μια έννοια- σηματοδοτεί το κλείσιμο μιας περιόδου και το άνοιγμα μιας νέας

όπου ένα -νεότερο κατά βάση- δυναμικό θα αναλάβει ακόμη πιο ενεργό ρόλο στην καθοδήγηση, αλλά και συνολικά στη συνέχιση της πορείας αυτής της οργάνωσης. Ένα βήμα τολμηρό, αλλά για μας θετικό και ελπιδοφόρο, γιατί δείχνει τις δυνατότητες που οικοδόμησε σε νεότερες ηλικίες αυτή η οργάνωση ώστε να συνεχιστεί η διαδρομή της στις νέες συνθήκες που δημιουργούνται.

Ως εκ τούτου κρίθηκε απαραίτητη μια αποτίμηση των 40 και παραπάνω χρόνων της παρουσίας μας και της δράσης μας, ώστε -με βάση αυτήν την αποτίμηση- το νέο δυναμικό της οργάνωσης και το νέο στελεχικό δυναμικό που προχω-

ράει αυτήν την προσπάθεια να αντλήσουν συμπεράσματα, να αντιμετωπίσουν καθυστερήσεις αλλά και αδυναμίες που εκφράστηκαν σε όλη αυτήν τη διαδρομή. Ένας απολογισμός που θα περιοριζόταν μόνο στην περίοδο από την προηγούμενη συνδιάσκεψη έως σήμερα κρίναμε ότι δεν θα αρκούσε για τη μετάβαση της οργάνωσης στη νέα περίοδο στην οποία πιστεύουμε ότι θα μπορέσει να δυναμώσει αλλά και να πλουτίσει τη δράση της με καλύτερη συμμετοχή στην ταξική πάλη.

Συνεπώς, η 10η Συνδιάσκεψη είναι κομβική για μας και θέλουμε να καλέσουμε όλα τα μέλη και τα στελέχη αυ-

τής της οργάνωσης, καθώς και τους συναγωνιστές των πλατιών μας σχημάτων και τους φίλους που έχουν πλαισιώσει αυτή μας τη διαδρομή, να συμβάλουν για την καλύτερη πορεία μας στις αυξημένες πολιτικές απαιτήσεις που προβάλλουν και να εμπλακούν με ακόμη τολμηρότερο τρόπο στην προσπάθεια διαμόρφωσής μας ως μιας μαζικής κομμουνιστικής οργάνωσης που θέλουμε να γίνουμε.

Μια συνδιάσκεψη σημαντική, από την οποία θα λείπουν ο γραμματέας μας Αντρέας Βογιατζόγλου, αλλά και σημαντικά στελέχη όπως ο Στάθης Κωσταντόπουλος και η Αφροδίτη Κοτσυφάκη. Κομμουνιστές που μέχρι το τέλος πρόσφεραν με όλες τους τις δυνάμεις στον μακρύ και δύσκολο αγώνα της ανασυγκρότησης του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα. Είναι πραγματική τιμή για μας ότι οι σύντροφοι αυτοί πρόσφεραν τον καλύτερό τους εαυτό ώστε να πλησιάσουμε τους σκοπούς μας, αλλά και για να δυναμώσουμε τις σχέσεις μας με το λαό.

Σύντροφοι και φίλοι,

Η συνδιάσκεψή μας πραγματοποιείται ενόσω μια κανονική γενοκτονία εξελίσσεται στη γειτονιά μας και ενώ μαίνεται για 2ο χρόνο ένας πόλεμος στην καρδιά της Ευρώπης, ματώνοντας λαούς που δεν είχαν τίποτε να χωρίσουν. Και, το κυριότερο, αυτή η πολεμική σύγκρουση έχει θέσει για πρώτη φορά από το τέλος του 2ου ΠΠ στο τραπέζι την απειλή χρήσης πυρηνικών και ακόμη περισσότερο τον κίνδυνο να γενικευτεί ο πόλεμος αυτός στον πλανήτη ως ο 3ος παγκόσμιος πόλεμος. Έτσι κι αλλιώς, πρόκειται για τον πλέον σύγχρονο τεχνολογικά πόλεμο που διεξάγεται σε αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες και ήδη από τους πλέον αιματηρούς.

Το καθοριστικό και πλέον κρίσιμο όμως στοιχείο της περιόδου είναι η **έλλειψη επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος**, καθώς και η έντονη αποτύπωση στις συνειδήσεις των εργατών, της νεολαίας και των λαών των συνεπειών της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος που βιώνουμε, αδυνατίζοντας στο άμεσο μέλλον την υλοποίηση της γνωστής και σωστής διαπίστωσης ότι «ή η επανάσταση θα αποτρέψει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα φέρει την επανάσταση».

Οι επισημάνσεις αυτές -χωρίς να θέλω να υπεισέλθω στην ανάλυση των πολιτικών εξελίξεων- είναι κομβικές για την ανάλυση της περιόδου και προφανώς κρίσιμες για τα καθήκοντα που καλείται η οργάνωση να αναλάβει μέσα από τη συζήτηση στη 10η Συνδιάσκεψη.

Η συζήτηση και η ανάλυση των πολιτικών δεδομένων εσωτερικά και διεθνώς αποτέλεσε το βασικό περιεχόμενο αυτής

της συνδιάσκεψης και οι όποιες εκτιμήσεις και καθήκοντα αναδείχτηκαν δημοσιοποιήθηκαν στις σελίδες της Προλεταριακής Σημαίας αλλά και στην κομματική ιστοσελίδα.

Αγαπητοί συναγωνιστές και φίλοι,

Στην πορεία αυτών των 40 και πλέον χρόνων αυτής της οργάνωσης από όταν ανασυγκροτήθηκε το 1982 με την πρωτοβουλία που πήραν οι 5 σύντροφοι της μειοψηφίας της ΚΕ του παλιού ΚΚΕ(μ-λ) και χωρίς να παραγράφουμε τα ιστορικά βήματα, πριν από τη δικτατορία, της ΟΜΑΕ αλλά και τη μεταδικτατορική ίδρυση του παλιού ΚΚΕ(μ-λ), συνέχεια των οποίων είμαστε και ως πολιτικό ρεύμα αλλά και ως δυναμικό, αυτός ο πολιτικός χώρος διέτρεξε μια συνεχή και δύσκολη πορεία με νίκες αλλά και οπισθοχωρήσεις, που την κατέστησε την μακροβιότερη κομμουνιστική εξωκοινοβουλευτική οργάνωση στη χώρα. Αυτό δεν αποτελεί μόνο τίτλο τιμής για μας, αλλά πρωτίστως μας φέρνει μπροστά σε τεράστιες ευθύνες απέναντι στους εργαζόμενους, τη νεολαία και το λαό ως προς τα καθήκοντα που αναλάβαμε πάντα σε συνάρτηση με τις δυνάμεις που συσπειρώσαμε στο διάβα αυτών των χρόνων. Ευθύνες και απαιτήσεις κυρίως πάνω από τις δυνάμεις μας αλλά πάντα καλοδεχούμενες, που μας επέτρεψαν να απολογιζόμαστε με θετικό τρόπο το πώς σταθήκαμε απέναντι σε κρίσιμα και κοσμοϊστορικά φαινόμενα που προκάλεσαν σύγχυση, αποπροσανατολισμό και εντέλει ιστορικά λαθεμένες εκτιμήσεις στην πλειονότητα των δυνάμεων που θέλουν να αναφέρονται στο σοσιαλισμό και την αριστερά, με όποια ερμηνεία και αν δώσουμε σε αυτούς τους όρους.

Ναι! Ετούτη η οργάνωση χάρη στην ιδεολογική και πολιτική συγκρότησή του σ. Βασίλη Σαμαρά καθώς και την

εξίσου καθοριστική πολιτικοϊδεολογική συμβολή του σ. Στέλιου Αγκούτογλου, που παρευρίσκεται, και των εκλιπόντων σ. Ηλία Καμαρέτσου και Γρηγόρη Κωσταντόπουλου, όχι μόνο δεν βρέθηκε εκτεθειμένη πολιτικά απέναντι σε αυτά τα κρίσιμα πολιτικά γεγονότα στη χώρα και διεθνώς, αλλά τουναντίον προχώρησε σε εκτιμήσεις και κατευθύνσεις που τη δικαίωσαν στην πορεία ενόσω αυτά τα γεγονότα εξακολουθούν να ταλανίζουν ακόμη τον λεγόμενο «χώρο» της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, στον οποίο κυριαρχούν λαθεμένες εκτιμήσεις που προσδιορίζουν το γιατί η Αριστερά έπαψε να αποτελεί χώρο έμπνευσης και εμπιστοσύνης για τις λαϊκές μάζες.

Συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι η ταξική πάλη όπως εξελίσσεται και η συνεχής παρέμβαση σε αυτήν αποτελεί το καλύτερο κριτήριο για την εξαγωγή πολιτικών συμπερασμάτων αλλά και για την οικοδόμηση των όρων ενός αυτόνομου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Παράλληλα όμως θεωρούμε ότι από μόνη της η ταξική πάλη δεν οδηγεί αυτόματα σε συγκρότηση επαναστατικού κινήματος και οργάνωσης, κάτι που αποτελεί σήμερα κρίσιμο και κομβικό ζήτημα ώστε να οικοδομηθούν οι όροι ανατροπής των συνεπειών της ήττας. Απαιτείται η ενεργή παρέμβαση των αριστερών δυνάμεων που αναγνωρίζουν αυτήν την αναγκαιότητα, ώστε οι αντιστάσεις που εμφανίζονται (π.χ. οι αγώνες στη Γαλλία για το συνταξιοδοτικό, στις ΗΠΑ για εργασιακές σχέσεις, για μισθούς στο δημόσιο σε Αγγλία και Γερμανία, οι απεργίες στη χώρα μας) να αποκτήσουν δυναμική ανατρεπτική, ξεπερνώντας τον κυρίαρχο ρεφορμισμό και αστισμό. Αλλιώς οδηγούμαστε σε μια παθητική αναμονή ότι η ταξική πάλη έτσι κι αλλιώς θα δώσει τις απαντήσεις

της, παραβλέποντας την υπαρκτή ανισομετρία που διακρίνει τη σχέση κινήματος και οργανωμένης παρέμβασης από το πολιτικό υποκείμενο που προωθεί τα εργατικά συμφέροντα.

Για μας είναι καίρια και κυρίαρχη η άποψη ότι η οικοδόμηση ενός αυτόνομου κομμουνιστικού εργατικού κινήματος θα επιτρέψει ξανά το όραμα του σοσιαλισμού να αποτελέσει στόχευση και επιδίωξη των εκμεταλλεζόμενων μετά τη φθορά που του επέφερε η παλινόρθωση σε Ρωσία και Κίνα. Κι όσο κι αν αυτό φαίνεται αυτονόητο, θα μας επιτρέψετε να διαφωνήσουμε έντονα. Γιατί η παλινόρθωση και οι συνέπειές της δεν έγιναν αντιληπτές για μεγάλο διάστημα ακόμη και από επαναστατικές οργανώσεις και κινήματα διεθνώς. Οι ερμηνείες που αναζητήθηκαν και δόθηκαν στράφηκαν σε αναζητήσεις υπερταξικές και επιφανειακές, όπως σε φαινόμενα γραφειοκρατίας, ξένους δάκτυλους και πραξικοπηματικές διεργασίες, αδυνατώντας να κατανοήσουν τη λενινιστική διαπίστωση ότι μια τάξη ανατρέπεται από μια άλλη τάξη. Αυτό οδήγησε σε λαθεμένες εκτιμήσεις, αφού δεν έγινε αντιληπτή η βαθιά ήττα που υπέστη το κομμουνιστικό κίνημα και το βάθος των συνεπειών που του επέφερε.

Το βλέπουμε, π.χ., στην αδυναμία έγκυρων εκτιμήσεων για τον πόλεμο στην Ουκρανία, ήδη από τα γεγονότα στην πλατεία Μαϊντάν, αφού ούτε τα γεωστρατηγικά επίδικα μπόρεσαν να αξιολογήσουν ούτε πολύ περισσότερο τα ταξικά συμφέροντα που υπερασπίζεται η Νέα Αστική Τάξη της Ρωσίας με τον Πούτιν. Το αποτέλεσμα είναι σύγχυση ως προς τα χαρακτηριστικά του πολέμου και το πολιτικό στίγμα του αντιπολεμικού κινήματος που πρέπει να οικοδομηθεί. Αλλά και στο εσωτερικό πεδίο, η αποφυγή αναφοράς στην ήττα και η ανεργμάνιστη απόδοση της παλινόρθωσης στο λενινιστικό ή -πιο συνηθισμένα- στο σταλινικό μοντέλο σοσιαλιστικής οικοδόμησης τους έχουν οδηγήσει σε απογεωώσεις για αντεπιθέσεις, κυβερνητικές δυνατότητες και ανατροπές μέσα από μεταβατικά προγράμματα.

Η μεγάλη συμβολή των συντρόφων που το 1982 πήραν την απόφαση να συνεχίσουν την πάλη για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και σε μια πορεία την ίδρυση κομμουνιστικού κόμματος είναι η ανεξάντλητη πίστη τους στο λαό και τη δυνατότητά του να συγκροτεί αντιστάσεις αλλά και στην εμπεδωμένη εκτίμησή τους ότι μια αριστερά ή θα είναι ανατρεπτική, στηριγμένη στη θεωρία του μαρξισμού-λενινισμού και προπάντων αυτόνομη και θα στηρίζεται στις δικές της δυνάμεις, είτε διαχειριστική/ρεφορμιστική.

Από την αφετηρία του αυτό το κίνημα περπάτησε πάνω σε αυτήν την κόκκινη γραμμή, χωρίς να τα καταφέρνει πάντα να ισορροπεί, κάτι που φάνηκε στο 2ο Συνέδριο και τη σύγχυση που επακολούθησε μετά την παλινόρθωση στην Κίνα. Διαχρονικά η κυρίαρχη Αριστερά αλλά και η εξωκοινοβουλευτική προσπέρναγαν αυτή την κρίσιμη διαπίστωση αναζητώντας αποκούμπι και γίνονταν παραπλήρωμα του αστισμού, ξεπουλώντας τον κόσμο που τις εμπιστευόταν. Από την ΕΔΑ και την Ένωση Κέντρου ως το ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου και στη συνέχεια τον ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, πάντα το ίδιο σενάριο εκτυλισσόταν. Πώς θα καταφέρει να μπει στο προσκήνιο, να πετύχει το κατάλληλο ποσοστό ώστε να έρθει «η αριστερά στα πράγματα».

Και ο τραγέλαφος είναι ότι αυτή η λογική εξακολουθεί να χαρακτηρίζει την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά ακόμη και τώρα. Οι πιέσεις που ασκήθηκαν σε όλο το φάσμα της Αριστεράς μετά τις πλατείες για συγκρότηση παναριστερής ενότητας, ώστε να βγει ο σωτήρας Τσίπρας και για να καταρρεύσουν στη συνέχεια οι αυταπάτες με το φιάσκο του δημοψηφίσματος, επανήλθαν από οργανώσεις και αγωνιστές που συνηθίζουν να εμπνέονται από αυτόν το μύθο, με τις δημοτικές εκλογές και τη συστράτευση πίσω από το νέο σωτήρα, τον Δούκα, ώστε να απαλλαγούμε από τον Μπακογιάννη. Γιατί πάντα σε αυτούς τους χώρους η αντιπαράθεση είναι προσωποποιημένη και όχι πάλη πολιτικών κατευθύνσεων.

Ήταν αναμενόμενο για εμάς, με βάση τα χάλια που επικρατούν στο χώρο της επίσημης αντιπολίτευσης (ΠΑΣΟΚ/ΣΥΡΙΖΑ), ότι θα ακολουθιόταν η ίδια πορεία με τον Τσίπρα ώστε ο νικητής δήμαρχος να ηγηθεί του αντιμνηστοτακισμού. Και τώρα καλείται καθένας από αυτούς να απολογηθεί γιατί έπρεπε να συρθεί ξανά αυτός ο κόσμος που τους ακολουθεί πίσω από τα πολιτικά παιχνίδια ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ με τη στήριξη και το φωτοστέφανο που προσέφεραν στον μεταβατικό δήμαρχο της αυτοαποκαλούμενης κεντροαριστεράς.

Όχι! Εμείς και μέσα από τις συζητήσεις στην 10η επανεπιβεβαιώσαμε και επιμένουμε ότι δεν θέλουμε να αποτελέσουμε μια συνιστώσα αυτής της Αριστεράς της ενσωμάτωσης στα κυρίαρχα αστικά παιχνίδια.

Το μήνυμα αυτής της συνδιάσκεψης είναι ότι θέλουμε και μπορούμε να αναλάβουμε το μερίδιο που μας αναλογεί για την οικοδόμηση των όρων ανασυγκρότησης του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας. Είναι απόφασή μας ότι θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις ώστε να μπορέσει να δημιουργηθεί ένα επαναστατι-

κό κομμουνιστικό κόμμα που θα ανταποκριθεί στις κινηματικές απαιτήσεις αυτού του επαναστατικού εγχειρήματος. Δεν θεωρούμε την οργάνωσή μας ως τον μοναδικό εκφραστή αυτής της αναγκαιότητας, αλλά πάντως είμαστε σίγουροι ότι οι απόψεις μας και η δράση μας θα διαδραματίσουν κρίσιμο ρόλο σε αυτήν τη διαδικασία.

Σύντροφοι και φίλοι,

Στη μακρά διαδρομή μας, τουλάχιστον αυτά τα 40 και παραπάνω χρόνια, ποτέ δεν κινηθήκαμε με αλαζονεία ως προς τις προθέσεις μας αλλά και την ακτινοβολία μας στο λαό και τους εργαζόμενους, παρότι η ορθότητα και η επιβεβαίωση μεγάλους μέρους των πολιτικών μας εκτιμήσεων θα μπορούσε να μας κάνει να πάρουν τα μυαλά μας αέρα. Παραμείναμε και παραμένουμε γειωμένοι με την πραγματική εικόνα της αριστεράς ως πολιτικού ρεύματος αλλά και τις δυνατότητες της επαναστατικής άποψης σήμερα. Γειωμένοι και όχι συμμορφωμένοι με τη σημερινή κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι λαοί και η εργατική τάξη. Γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι βρισκόμαστε στην περίοδο του ιμπεριαλισμού και της ήττας, αλλά συγχρόνως και των κοινωνικών ξεσπασμάτων και των προλεταριακών επαναστάσεων. Εκτιμήσεις καθοριστικές ως προς την ανάγνωση των ταξικών αντιθέσεων και αντιπαράθεσεων που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε, μακριά από αναζητήσεις αδιέξοδων ιδεολογημάτων για ολοκληρώσεις, παγκοσμιοποίηση, πολυπολικούς κόσμους, που κατάντησαν πλέον ναυαγία που βύθισαν απόψεις και εκτιμήσεις οργανώσεων και ακαδημαϊκών ερευνητών πριν καν κατατεθούν.

Στην αποτίμηση αυτών των χρόνων το ΚΚΕ(μ-λ) δεν απέφευγε τους απολογι-

σμούς τόσο στις θετικές παρεμβάσεις του, όπως η δράση του στην πανδημία, στο φοιτητικό κίνημα αλλά και σε εργασιακούς χώρους, όπως την απεργία της Μαλαματίνας, της Cosco, των ντελιβεράδων, στο δημόσιο, σε νοσοκομεία και εκπαίδευση. Παρεμβάσεις που στήθηκαν κόντρα σε λογικές «θα λογαριαστούμε μετά» ή «τον λόγο τον έχουν οι επιστήμονες», με την πολιτική άποψη ότι «αν δεν τους σταματήσει ο λαός, δεν θα σταματήσουν» και που επέφεραν σκληρές διώξεις σε μέλη μας και συναγωνιστές. Παράλληλα όμως σταθήκαμε αυτοκριτικά και σε επιλογές και πρωτοβουλίες που δεν ευόδωσαν τους σκοπούς τους. Πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις σε πεδία όπως το αντιπολεμικό, το μεταναστευτικό, σε εργατικές κινητοποιήσεις αλλά και πολιτικές συνεργασίες που εν τέλει τα αποτελέσματά τους υπολείπονταν των στόχων τους.

Κυρίαρχα όμως βαραίνει στην αποτίμησή μας για τα 40 χρόνια η αναντιστοιχία ορθών πολιτικών εκτιμήσεων και της απήχησης της οργάνωσης στο λαό όχι απλά ως οργανωτικό αποτέλεσμα αλλά κυρίως ως παραγόμενο στην παρέμβασή της σε συνδικαλισμό, τοπική αυτοδιοίκηση και προπάντων στο κεντρικό πολιτικό πεδίο. Μια αναντιστοιχία που μπαίνει ως στόχος στη συνδιάσκεψη να τροποποιηθεί θετικά και να διευρύνει τον κόσμο που ευαίσθητοποιούμε ως οργάνωση.

Για το σκοπό αυτό θα απαιτηθεί όχι απλά μια πιο οργανωμένη και αποτελεσματική παρέμβαση και συγκρότηση της ίδιας της οργάνωσης, με λιγότερους ερασιτεχνισμούς και λιγότερο συγκεντρωτισμό, αλλά πρωτίστως μια πιο διαλεκτική σύνδεση των πολιτικών απόψεων, των αιτημάτων διεκδίκησης και της ιδεολογικής τους ενίσχυσης με τη δράση και πρακτική της οργάνωσης. Είναι

αυτό που αποκαλούμε στα κείμενά μας προγραμματικές κατευθύνσεις και ιδεολογική εμβάθυνση των απόψεών μας.

Να επιτύχουμε δηλαδή οι σωστές μας εκτιμήσεις να φτάσουν σε πλατύτερο ακροατήριο με πιο εκλαϊκευμένο λόγο και αντισυστημικό διεκδικητικό περιεχόμενο ως απάντηση στα λαϊκά προβλήματα που αναζητούν διέξοδο στην πάλη τους. Περιεχόμενο και αιτήματα που δεν θα ενσωματώνονται στο αστικό πλαίσιο, δηλαδή στο πλαίσιο που επιτρέπει κάθε φορά το σύστημα.

Σύντροφοι και φίλοι,

Έχουμε μπροστά μας έναν βαθιά ταξικό πόλεμο του κεφαλαίου για αντιστροφή του ρου της Ιστορίας, κόντρα στις κατακτήσεις που με θυσίες πέτυχαν η εργατική τάξη και οι λαοί με τις επαναστάσεις τους και τους αιματηρούς τους αγώνες τον προηγούμενο αιώνα. Κι έχουμε κι έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο που ετοιμάζεται με το πλέον φρικτό οπλοστάσιο που διαθέτουν οι κυρίαρχοι του πλανήτη. Πρέπει και μπορούμε να σταθούμε εμπόδιο και στα δύο αυτά μέτωπα. Οι συγκρούσεις είναι αναπόφευκτες και θα 'ναι σκληρές, γιατί το διακύβευμά τους είναι τέτοιο. Κι αυτό είναι το περιεχόμενο του μετώπου πάλης που προκρίνουμε: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ.

Το ΚΚΕ(μ-λ), όπως δεν αρνήθηκε να δώσει αυτή την πάλη στο παρελθόν, όταν ο αντικομμουνισμός, πατώντας στις παλινορθώσεις, σάρωνε συνειδήσεις και οργανώσεις, έτσι και τώρα, και με βάση τις δυνατότητές του, θα αγωνιστεί μέσα από την αυτόνομη δράση του αλλά και με την επιδίωξη μιας κοινής δράσης που δεν θα 'ναι καρικατούρα ιντερνετικών επαφών να βγάλει τους εργαζόμενους και τη νεολαία στο προσκήνιο, να δυναμώσει τις αντιστάσεις, να επαναφέρει το όραμα του σοσιαλισμού στις νέες απαιτήσεις.

Μέσα από τη συνεργασία αλλά και την πολιτική αντιπαράθεση σε λαθμενές κατ' εμάς απόψεις, να συμβάλουμε στην οικοδόμηση εργατικού κομμουνιστικού κινήματος. Είναι πεποίθησή μας ότι η ισχύς του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού δεν μπορεί να αντιπαλευτεί μόνο από μεμονωμένες οργανωμένες προσπάθειες, αλλά απαιτείται συντονισμός όσων κατανοούν την κρισιμότητα των καιρών, όσων θέλουν να αποκτήσει ρίζες το σύνθημα ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ. Σε αυτόν τον συντονισμό και την κοινή δράση θα επιμένουμε, ενώ παράλληλα θα προωθήσουμε τους στόχους που αναλαμβάνουμε με τη 10η Συνδιάσκεψη. Σε αυτή την προσπάθεια, το κάλεσμα είναι ανοικτό σε καθέναν που θέλει να παλέψει για τα δίκαια του λαού.

Ομιλία του σ. Νίκου Παπαβασιλείου

Φίλες και φίλοι, συντρόφισσες/οι,

Σας καλωσορίζουμε στην εκδήλωσή μας με την οποία ανοίγουμε τη 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ). Όλους τους προηγούμενους μήνες που αναπτύχθηκε η προσυνδιασκησική διαδικασία μέσα στα Όργανα και τους τομείς της Οργάνωσης πανελλαδικά, στις πολλές οργανωμένες συζητήσεις με συναγωνιστές και φίλους της Οργάνωσης και στον δημόσιο διάλογο που έγινε, με σημαντική συμμετοχή συντρόφων και συναγωνιστών στην κομματική ιστοσελίδα, αποτυπώθηκαν, κυριάρχησαν θα λέγαμε, ορισμένα χαρακτηριστικά.

Περίσκειμη, σοβαρότητα, απαιτητικότητα, χωρίς εύκολους ενθουσιασμούς και βιαστικές απαντήσεις για τα μεγάλα ζητήματα που βρίσκονται μπροστά μας. Τα στοιχεία αυτά δείχνουν μια ευρεία αίσθηση και συνείδηση ότι πρόκειται για μια Συνδιάσκηση ιδιαίτερα, μια Συνδιάσκηση κομμουνιστική για την Οργάνωσή μας. Ταυτόχρονα βέβαια ξερούμε καλά πως η 10η Συνδιάσκεψη είναι, μπορεί και πρέπει να είναι σημείο αφετηρίας σε έναν δρόμο που θα έχει πολύ πιο απαιτητικές καμπές και δοκιμασίες. Θεωρούμε αναμφίβολα θετικό αυτό το πνεύμα με το οποίο μέλη και στελέχη, συναγωνιστές και φίλοι προσέγγισαν τις εισηγήσεις του ΚΟ και τα ζητήματα που αυτές έθεταν. Θεωρούμε αναγκαίο και θετικό τον προβληματισμό που θέλει να «μετρήσει» σημερινές δυνάμεις και δυνατότητες. Όχι βέβαια για να κηρύξει υποχώρηση ή παραίτηση, αλλά για να δει όσο πιο καθαρά και συγκεκριμένα τα θέματα που βρίσκονται μπροστά μας και προς την κατεύθυνση της εξόρμησης που απαιτούν οι σημερινές συνθήκες.

Η ανάνηψη και η συνείδηση αυτών των συνθηκών που επικρατούν στον κόσμο και στη χώρα μας θεωρούμε ότι είναι ο κύριος και βασικός λόγος που παράγει την περίσκειμη, τη σοβαρότητα και την απαιτητικότητα. Οι εισηγήσεις του ΚΟ για τη διεθνή κατάσταση και την κατάσταση στη χώρα ήταν, θεωρούμε, αρκετά αναλυτικές και κατατοπιστικές για το πώς -εμείς τουλάχιστον- διαβάζουμε την πολύ παραγμένη εποχή μας. Για το γιατί και πώς διαμορφώθηκαν οι αχαρτογράφητες θάλασσες στις οποίες βολοδέρνει η εργαζόμενη ανθρωπότητα και μαζί της ο λαός μας. Για το τι επιδιώκει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, σε ποιες διεξόδους προσβλέπει και το πώς η διεξόδος αυτή τροφοδοτείται και προωθείται τελικά από

όλες τις κυρίαρχες δυνάμεις, σε όλη την κλίμακα που αυτές υπάρχουν και σε κάθε χώρα.

Στην εισήγηση αυτή, λοιπόν, δεν θα παρουσιάσουμε αναλυτικά όλες αυτές τις εκτιμήσεις και θέσεις που έχουμε ήδη διατυπώσει. Αλλά θα σταθούμε στα πιο κεντρικά στοιχεία αυτών των εκτιμήσεων, στη βάση των εξελίξεων που τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα και πυκνότητα.

Φίλοι και φίλες, συντρόφισσες/οι, Σε τι κόσμο ζούμε, λοιπόν, και πού πάει αυτός ο κόσμος;

Ας καταγράψουμε ενδεικτικά εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος:

Στις ΗΠΑ επανέρχεται με ένταση το ζήτημα της αλλαγής Μπάιντεν, παραμονές των προεδρικών εκλογών που διεξάγονται σε εμφυλιοπολεμικό κλίμα -συνέχεια και εξέλιξη των γεγονότων του Καπιτωλίου το Γενάρη του 2021.

Στοιχεία αστάθειας και πολιτικής κρίσης εκδηλώνονται επίμονα και ισχυρά και στις τρεις βασικές ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία), ενώ στη λεγόμενη ευρωπαϊκή περιφέρεια συμβαίνουν έως και απόπειρες δολοφονίας πρωθυπουργών (Σλοβακία).

Στοιχεία πολιτικών εντάσεων και κρίσεων με τα δικά τους χαρακτηριστικά και με μορφές που προκύπτουν από τα δικά τους πολιτικά συστήματα εκδηλώνονται και στη Ρωσία (π.χ. εκστρατεία Πριγκόζιν) αλλά και στην Κίνα (όπου το περασμένο καλοκαίρι είχαμε την «εξασφάλιση» του κινέζου ΥΠΕΞ Κιν Γκαγκ, έμπιστου συνεργάτη του Σι Τζιπίνγκ, που αντικαταστάθηκε με συνοπτικές διαδικασίες λίγο μετά την ανάληψη των καθηκόντων του).

Νέα κρίση χρέους απειλεί την ΕΕ, με τη Γαλλία και την Ιταλία (δηλαδή τη δεύτερη και την τρίτη οικονομία της ιμπεριαλιστικής Λυκοσυμμαχίας) να αναδεικνύονται -με βάση τις αποδόσεις των ομολόγων και τα ασφαλιστρα κινδύνου- ως οι πιο ευάλωτες χώρες!

Διαρκής κοινωνική, ταξική, πολιτική αναταραχή, με προφανείς και τις γεωπολιτικές της αιτίες, απλώνεται σχεδόν σε όλη τη Λ. Αμερική

Σε σταθερή πορεία ανόδου η ένταση στην πολύπαθη Αφρική, με το ρωσικό ιμπεριαλισμό να έχει κερδίσει προσβάσεις και τα πραξικοπήματα (Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο, Νίγηρας) σε ημερήσια διάταξη. Στην περίπτωση του Νίγηρα υπήρξε ακόμα και -όχι ένοπλη- εισβολή ρώσων στρατιωτών σε αμερικανική βάση, ενώ η Δύση αποσιώπησε αμήχανα τα γεγονότα που προς το παρόν κατέληξαν στην απόσυρση

της άδειας εκμετάλλευσης των κρίσιμων κοιτασμάτων ουρανίου που είχε γαλλική εταιρία.

Ο Μακρόν σφαιγιάζει τον εξεγερμένο λαό της Νέας Καληδονίας και δείχνει Ρωσία και Αζερμπαϊτζάν ως υπεύθυνους των «επεισοδίων», όπως τα ονομάζει.

Δραματικές εξελίξεις στην Αρμενία, που ΗΠΑ-Δύση επιδιώκουν να την αποσπασουν από την τροχιά επιρροής της Ρωσίας. Στη μέγερνη των ιμπεριαλιστών της Δύσης από τη μια και Ρωσίας από την άλλη βρίσκεται και η Γεωργία, με επίσης ιδιαίτερα έντονες εξελίξεις.

Ανάλογες και χειρότερες εξελίξεις απειλούνται στη βαλκανική γειτονιά μας, καθώς έχουν ήδη ενεργοποιηθεί οι προϋποθέσεις κρίσης και αντιπαράθεσης σε μια σειρά χώρες, όπως στη Σερβία με μοχλό το Κόσοβο, στη Βοσνία, στη Βουλγαρία, στη Β. Μακεδονία.

Παράλληλα με την εκάτομβη του άδικου πολέμου στο κέντρο της Ευρώπης, στην Ουκρανία, και την εξελισσόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, διάφορα πολεμικής φύσης γεγονότα εκτυλίσσονται στον πλανήτη. Για παράδειγμα, στις αρχές του Ιούνη ένα ρωσικό πυρηνικό υποβρύχιο, αφού πέρασε έξω από τη Σκωτία και πλησίασε τις ακτές της Φλόριντα, χάθηκε από τα αμερικανικά και καναδικά ραντάρ, για να βρεθεί στις 13 Ιούνη συνδεδεμένο από ρωσικά πλοία στο λιμάνι της Αβάνας. Επίσης, στα μέσα Ιούνη κινέζικο πλοίο εμβόλις πλοίο των Φιλιππίνων στη Νότια Σινική θάλασσα, απαντώντας στην παραβίαση -όπως η Κίνα τη θεωρεί- των θαλάσσιων υδάτων της περιοχής, αλλά προφανώς στη βάση των ευρύτερων ζητημάτων που βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη της επίσης θερμής Άπω Ανατολής.

Αγαπητοί σ/φοι και φίλοι,

Από ποιες αιτίες παράγονται και τι καταδεικνύουν αυτές οι εξελίξεις που μόνο ενδεικτικά αναφέραμε; Ποια είναι η πορεία τους, η κατεύθυνσή τους, τι φέρνουν στους λαούς του πλανήτη;

Όλες αυτές οι εξελίξεις και πολλές περισσότερες που παραλείψαμε -όπως η ραγδαία στρατιωτικοποίηση των οικονομικών των ιμπεριαλιστικών χωρών που, σε ένα χορό ολέθρου, επενδύουν γιγάντια ποσά δισεκατομμυρίων στην ανάπτυξη και παραγωγή ολόενα πιο καταστρεπτικών συμβατικών και πυρηνικών όπλων- αλλά πάνω από όλα οι συνθήκες της πιο βαριάς εκμετάλλευσης, καταλήστευσης, εξαθλίωσης, καταπίεσης και τρομοκρατίας που αντιμετωπίζει το προλεταριάτο και οι λαοί του πλανήτη, στο

σύνολό τους ένα και μόνο καταδεικνύουν:

Ένα σύστημα γερασμένο και σάπιο, που τραντάζεται από τους τριγμούς της κρίσης του. Είναι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που ζει και κυριαρχεί έτσι κι αλλιώς εγκληματώντας σε βάρος της εργαζόμενης ανθρωπότητας. Είναι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που στη σημερινή φάση, βυθισμένο στην κρίση του και στο χάος των ανταγωνισμών του, επιδιώκει διέξοδο για την αναπαραγωγή του, για μια νέα περίοδο κυριαρχίας του, απειλώντας το ίδιο το μέλλον της ανθρωπότητας και του πλανήτη.

Η κατάσταση αυτή δεν διαμορφώθηκε «χθες» ούτε καν από το Φλεβάρη του 2022, όταν η εισβολή του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην Ουκρανία ανέβασε πολύ παραπάνω το επίπεδο της αντιπαράθεσης, πολλαπλασίασε και όξυνε τους όρους της γενικευμένης κρίσης. Αφετηρία της σημερινής κατάστασης θα μπορούσε να θεωρηθεί η νίκη των ΗΠΑ-Δύσης στον Ψυχρό Πόλεμο απέναντι στην άλλη ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, την τότε ΣΣΣΔ. Νίκη που καταγράφτηκε με τις καταρρεύσεις του 1989-91 και που ως νίκη σε ψυχρό πόλεμο ήταν εξ ορισμού ανολοκλήρωτη, ημιτελής. Από τότε οι ΗΠΑ, ως επικεφαλής της νικητριάς Δύσης, βρίσκονται σε κούρσα για την κατάκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σε αυτά τα τριάντα τρία χρόνια η κοινή βάση όλων των ιμπεριαλιστικών και των δυνάμεων του κεφαλαίου ήταν το ασαφές χτύπημα της εργατικής τάξης και των λαών, το βάθεμα και η εμπέδωση της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος που είχε συντελεστεί... να είναι δικαίη και ισότιμη η κατάσταση στο «πλανητικό χωριό» που τάχα θα διαμόρφωνε ο ιμπεριαλισμός.

Ωστόσο σήμερα δεν πρόκειται γι' αυτό! Δεν προβάλλουμε τη γενικά σωστή ιδεολογική θέση για τον ανταγωνισμό ως κύρια και σταθερή πλευρά της σχέσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών, τη γενικά σωστή θέση πως η διεξόδος στην κρίση και στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς είναι ο πόλεμος. **Σήμερα προβάλλουμε την πολιτική εκτίμηση** πως το σύνολο των ανταγωνισμών και των προετοιμασιών που εξελίσσονται σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, εμπορικό, νομισματικό, ενεργειακό, στρατιωτικό, πολιτικό, στρατηγικό) **νυσιοντο πορεία προετοιμασίας προς τον Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.** Κάθε επιτυχία ή αποτυχία (εννοείται των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων) σε κάθε επιμέρους ζήτημα και μέτωπο μπαίνει σε αυτόν ακριβώς το λογαριασμό: στη συσσώρευση των προϋποθέσεων που θα κάνουν εφικτό τον Πόλεμο.

Με την εκτίμηση μας αυτή δεν αγνοούμε ούτε προσπερνάμε το ζήτημα των πυρηνικών και το ζήτημα των -αδιαμόρφωτων ακόμα- στρατηγικών συμμαχιών, που σήμερα αποτελούν απαγορευτικά όρια για την κήρυξη του Πολέμου για τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές. Όμως για την επίλυση αυτών ακριβώς των προβλημάτων εργαζόμαστε πυρετωδώς τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, όπως αρμοδώς και επισημώς πια ανακοινώνεται! Για παράδειγμα, η επιδίωξη των ΗΠΑ να εγκαταστήσουν πυρηνικές κεφαλές στην προσαρτημένη στο ΝΑΤΟ Ουκρανία, ώστε να μπορούν να φτάσουν σε λίγα λεπτά της ώρας στη Μόσχα, εκβιάζοντας ταυτόχρονα τους fuck the Europeans συμμάχους τους, αυτά τα προβλήματα στόχευε να λύσει! Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία ακύρωσε, από τη μια, αυτή την επιδίωξη, αλλά ταυτόχρονα ανέβασε τον ανταγωνισμό

προετοιμασίας του Γ΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Ας κάνουμε όμως δύο -αναγκαίες θεωρούμε- επισημάνσεις και διευκρινίσεις σχετικά με την εκτίμηση αυτή:

Ο πόλεμος, ο παγκόσμιος πόλεμος για το ξαναφοίρασμα των αγορών, των ζωνών και των σφαιρών επιρροής, για την ανάδειξη εντέλει της ατμοσφαιρικής που εκ νέου θα ηγηθεί παγκόσμια για λογαριασμό του συστήματος, είναι οργανικό στοιχείο του ιμπεριαλισμού. Είναι γνωστό ότι βρεθήκαμε απέναντι στα μυθεύματα της «παγκοσμιοποίησης» και των «ολοκληρώσεων» με τα οποία το σύστημα εμφανίζει τον εαυτό του να υπερβαίνει τα ιστορικά του όρια και τα οποία υιοθέτησε η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των δυνάμεων της Αριστεράς και έφτασε να διεκδικεί... να είναι δικαίη και ισότιμη η κατάσταση στο «πλανητικό χωριό» που τάχα θα διαμόρφωνε ο ιμπεριαλισμός.

Αλλά σήμερα δεν πρόκειται γι' αυτό! Δεν προβάλλουμε τη γενικά σωστή ιδεολογική θέση για τον ανταγωνισμό ως κύρια και σταθερή πλευρά της σχέσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών, τη γενικά σωστή θέση πως η διεξόδος στην κρίση και στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς είναι ο πόλεμος. **Σήμερα προβάλλουμε την πολιτική εκτίμηση** πως το σύνολο των ανταγωνισμών και των προετοιμασιών που εξελίσσονται σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, εμπορικό, νομισματικό, ενεργειακό, στρατιωτικό, πολιτικό, στρατηγικό) **νυσιοντο πορεία προετοιμασίας προς τον Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.** Κάθε επιτυχία ή αποτυχία (εννοείται των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων) σε κάθε επιμέρους ζήτημα και μέτωπο μπαίνει σε αυτόν ακριβώς το λογαριασμό: στη συσσώρευση των προϋποθέσεων που θα κάνουν εφικτό τον Πόλεμο.

Με την εκτίμηση μας αυτή δεν αγνοούμε ούτε προσπερνάμε το ζήτημα των πυρηνικών και το ζήτημα των -αδιαμόρφωτων ακόμα- στρατηγικών συμμαχιών, που σήμερα αποτελούν απαγορευτικά όρια για την κήρυξη του Πολέμου για τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές. Όμως για την επίλυση αυτών ακριβώς των προβλημάτων εργαζόμαστε πυρετωδώς τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, όπως αρμοδώς και επισημώς πια ανακοινώνεται! Για παράδειγμα, η επιδίωξη των ΗΠΑ να εγκαταστήσουν πυρηνικές κεφαλές στην προσαρτημένη στο ΝΑΤΟ Ουκρανία, ώστε να μπορούν να φτάσουν σε λίγα λεπτά της ώρας στη Μόσχα, εκβιάζοντας ταυτόχρονα τους fuck the Europeans συμμάχους τους, αυτά τα προβλήματα στόχευε να λύσει! Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία ακύρωσε, από τη μια, αυτή την επιδίωξη, αλλά ταυτόχρονα ανέβασε τον ανταγωνισμό

πολύ πιο ψηλά. Και ήδη η Μόσχα διαφημίζει διεθνώς τους χρόνους που χρειάζεται να πυρηνικά της για να φτάσουν στο Λονδίνο ή στο Παρίσι, προετοιμάζει γιγάντιο αεροπλανοφόρο και εγκαθιστά πυρηνικά στη Λευκορωσία. Ενώ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ σχεδιάζουν εγκατάσταση πυρηνικών κεφαλών στις -νατοϊκές πια- Σουηδία και Φινλανδία.

Συνολικά στο επίπεδο των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων μαίνεται ένας ανταγωνισμός σε όλα τα επίπεδα (πολιτικό-στρατιωτικό, ανάπτυξης καταστρεπτικής ισχύος, διαμόρφωσης του απαιτούμενου οικονομικού υπόβαθρου) που επιδιώκει -συνδυάζοντας όλους τους αναγκαίους παράγοντες και εκβιάζοντας περιφερειακές δυνάμεις και στρατηγικές συμμαχίες- να ξεπεράσει τα σημερινά προβλήματα και να κάνει εφικτό τον Πόλεμο, που αποτελεί το μόνο και τελικό πεδίο για να λυθεί το ζήτημα της παγκόσμιας ηγεμονίας/κυριαρχίας. Το σύνολο αυτών των εξελίξεων περιγράφουμε με τον όρο φάση προετοιμασίας του Γ΄ Παγκόσμιου Πολέμου.

Φίλες και φίλοι, συντρόφισσες/οι,

Ακριβώς επειδή διεθνώς το σύστημα βρίσκεται βυθισμένο στην κρίση του και στους ανταγωνισμούς του, ακριβώς επειδή ο συσχετισμός διεθνώς είναι ιδιαίτερα αρνητικός για τους εργάτες και τους λαούς, τα διλήμματα που οι κυρίαρχες δυνάμεις θέτουν στις μάζες του πλανήτη, ακόμα και στις λεγόμενες αναπτυγμένες και δημοκρατικές χώρες της Δύσης, γίνονται ολόενα και πιο αντιδραστικά και αποκρουστικά. Αλήθεια, τι έχουν να διαλέξουν οι εργάτες, οι λαοί, οι νέοι, για το παρόν και το μέλλον τους με βάση τα «προσφερόμενα» και τα «διαθέσιμα» από τις δυνάμεις του συστήματος;

Τον Τραμπ ή τον Μπάιντεν; (ή όποιον ενδεχομένως τον αλλάξει τελικά);

Τη woke ή την anti-woke ατζέντα, που αποτελούν τις δύο όψεις της ίδιας αντιδραστικής κατεύθυνσης;

Τον Μακρόν της άγριας ανταρταγικής και ιμπεριαλιστικής πολιτικής ή την «κανονικοποιημένη» Λαπέν;

Το σοσιαλδημοκρατικό SPD που ηγείται της άγριας καπιταλιστικής επίθεσης, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή τροφοδοτήσης του άδικου πολέμου στην Ουκρανία και διώκει την παλαιστινιακή σημαία ή το ακροδεξιό AfD;

Την επιτάχυνση της «πράσινης μετάβασης» ή τη συγκράτησή της, που και τα δύο αποτελούν το ίδιο περιβαλλοντοκτόνες επιλογές ενός συστήματος που αναζητά ποια καταστροφή είναι πιο αποτελεσματική για τη στρίψή των επιλογών του και των κερδών του;

Το «διεθνισμό» των σφαγών του ΝΑΤΟ (όπως λέγεται από αναλυτές και δυνάμεις στο όνομα της Αριστεράς) ή την «πολυπολικότητα» των ιμπεριαλιστικών εισβολών και των εξελιγμένων πυρηνικών του Πούτιν;

Αυτά και πολλά άλλα διλήμματα που τίθενται δείχνουν πως το σύστημα διεθνώς δεν μπορεί να έχει πλέον πολιτικές επιλογές που -έστω και ένα μικρό βαθμό- να μπορούν να εκφράσουν κάποια μικρομεσαία στρώματα. Η κρίση του και οι ανταγωνισμοί του παραγάγουν γενίκευση της εξαθλίωσης και της βαρβαρότητας, και γι' αυτό τα πολιτικά συστήματα διεθνώς γίνονται ολοένα και περισσότερο αντιδραστικά -και με τον πιο προκλητικό κυνισμό απαιτούν από τις μάζες να γίνουν στήριγμά τους μιας ή της άλλης αντιδραστικής εκδοχής και επιλογής.

Από την άλλη, οι εργατικοί αγώνες, οι μεγάλοι ξεσηκωμοί, ακόμα και οι εξεγέρσεις λαών και νεολαίας -που αποτελούν μια πηληνική και διαρκώς πιο έντονη πλευρά της διεθνούς κατάστασης- βρίσκονται αντικειμενικά απέναντι σε όλες τις αντιδραστικές επιλογές και τις δυνάμεις του συστήματος. Ωστόσο, καθώς αυτή η ένταση της πάλης των από κάτω αναπτύσσεται στις δοσμένες συνθήκες της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, είναι θεμελιώδεις και κρίσιμο ζητούμενο η μαζική πάλη να συγκροτήσει ταξικά, ιδεολογικά, θεωρητικά και πολιτικά τις δικές της βάσεις και να χαράξει τη δικιά της προοπτική. Αυτό είναι και το περιεχόμενο της συζήτησης αλλά και της αντιπαράθεσης που αναπτύσσεται και στο διεθνές πεδίο μεταξύ αγωνιστικών, αντιιμπεριαλιστικών και κομμουνιστικών δυνάμεων που επιδιώκουν να αναλάβουν παραπάνω ευθύνες και δεσμεύσεις στην υπόθεση της πάλης. Μια συζήτηση σημαντική και αναγκαία, και στην οποία στοχεύουμε να αναβαθμίσουμε την παρέμβασή μας.

Σε σχέση με αυτή τη μεγάλη συζήτηση, θα θέσουμε μια μόνο αλλά αποφασιστική κρίσιμη πλευρά που σχετίζεται άμεσα με το ζήτημα της φάσης της προετοιμασίας του Γ΄ Παγκόσμιου Πολέμου: Η θέση ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ αποτελεί για μας βάση και οδηγό. Βάση και οδηγό και για τη συγκρότηση του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου πάλης των λαών που απαιτούν οι συνθήκες, αλλά και **συνολικά** για την υπόθεση του κινήματος και της επαναστατικής προοπτικής των μαζών. Για μας είναι αδιανόητο πολιτικά, πρακτικά, ιδεολογικά και θεωρητικά το αντίθετο. Είναι δηλαδή αδιανόητο να στοχεύεις και να παλεύεις για τη συγκρότηση της εργα-

τικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της, ώστε να ηγηθεί των λαϊκών μαζών και να βαδίσει στο δρόμο της επανάστασης και της απελευθέρωσης της κοινωνίας από την εκμετάλλευση και την καταπίεση, και από την άλλη να καλείς το λαό, τους λαούς να υπαχθούν κάτω από εκείνη ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη, να αντιμετωπίσουν τάχα το σκληρό του παγκόσμιου ολέθρου που στήνεται στοιχιζόμενοι πίσω από έναν από τους κύριους παράγοντες που διαμορφώνουν το σκληρό αυτό.

Είμαστε συνεπώς απέναντι στις απαιτήσεις που τροφοδοτεί το βρώμημα της «πολυπολικότητας», το θεωρήμα μιας «νέας και δίκαιης αρχιτεκτονικής ασφάλειας» στην Ευρασία, το θεωρήμα μιας «δικαίης ειρήνης» που τάχα επιδιώκει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός επικαλείται στους δοσμένους συσχετισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων την πολυπολικότητα ως εφελτήριο των δικών του επιδιώξεων και στοχεύσεων για παγκόσμια ηγεμονία. Και οι λαοί πληρώνουν ήδη με αίμα και καταστρόφη και τις επιδιώξεις του ρωσικού ιμπεριαλισμού! Συνεπώς, η εργατική τάξη και οι λαοί δεν μπορούν να «αναθεώσουν» στο ρωσικό ή στον κινέζικο ή σε οποιονδήποτε άλλο ιμπεριαλισμό να αντιμετωπίσει και να νικήσει για λογαριασμό τους τις ΗΠΑ, που πράγματι αποτελούν τον μεγαλύτερο εκθρό των λαών.

Όπως επίσης δεν μπορεί και δεν πρόκειται ο αγώνας των παλαιστινιακού λαού για καλύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα να δικαιωθεί με βάση τις αποφάσεις του ΟΗΕ, που εδώ και δεκαετίες το μόνο που πραγματικά εκφράζουν είναι οι αντιθέσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που χρησιμοποιούν το αίμα του ηρωικού λαού και κρύβονται πίσω από την αντιδραστική κατασκευή της υποτιθέμενης λύσης των δύο κρατών. Ή, ανάλογα, η δικαίωση του στόχου για ΚΥΠΡΟ ΕΝΙΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ είναι φανερό νομίζουμε -50 χρόνια μετά την τούρκικη εισβολή και την επιβολή με ιμπεριαλιστικές πλάτες της διχοτόμησής της- ότι δεν θα γίνει με την καλή θέληση των ιμπεριαλιστών και τις αντιπαραθέσεις τους που γίνονται στην πλάτη και σε βάρος Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Συνολικά, λοιπόν, είμαστε απέναντι σε αυτήν τη νέα -και ακόμα πιο ολέθρια για τους λαούς- εκδοχή της θεωρίας των «τρίων κόσμων», που πλασάρεται διεθνώς και στη χώρα σαν απάντηση στην κλιμάκωση των πιο ολέθριων κινδύνων. Είμαστε με έναν και μόνο «κόσμο»: με τον κόσμο των εργατών και των λαών. Μόνο αυτός,στηριγμένος στις δικές του δυνάμεις, και

χρειάζεται και μπορεί να αγωνιστεί και να νικήσει, να κατακτήσει το δικό του σοσιαλιστικό μέλλον.

Φίλες και φίλοι, συντρόφισσες/οι,

Σε αυτό τον κόσμο ζούμε, λοιπόν, και σε αυτόν τον κόσμο βρίσκεται και η χώρα μας.

Μια χώρα εξαρτημένη από τους αμερικάνους και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, στην οποία -παρά την καταγιστική προπαγάνδα του συστήματος που επιχειρεί τις μέγιστες διαστρεβλώσεις- είναι ευρύτερα φανερή η πραγματικότητα σε όλα τα βασικά ζητήματα. Τα επισημαίνουμε συνοπτικά:

- Το μόνο υπαρκτό και πραγματικό «οικονομικό-παραγωγικό μοντέλο» που έχει και εφαρμόζει για τη χώρα η άρχουσα τάξη είναι το παράρτημα-συμπλήρωμα και το «πέραςμα» (ο διαβόητος «κόμβος») των αμερικάνικων και ευρωπαϊκών μονοπωλίων. Δεδομένη η αποβιομηχάνιση και η πορεία συρρίκνωσης του πρωτογενούς τομέα. **Μέσα σε ΑΥΤΟ το πλαίσιο** αναζητούνται διαρκώς προσαρμογές-ευκαιρίες-δυνατότητες για να θησαυρίζουν τα μεγαλοαστικά τζάκια. **Μέσα σε ΑΥΤΟ το πλαίσιο** ρημάζονται οι παραγωγικές δυνάμεις και δυνατότητες της χώρας, ληστεύεται ο πλούτος της, πλιατσικολογούνται οι δημόσιες υποδομές της. **Μέσα σε ΑΥΤΟ το πλαίσιο** συμβαίνουν εγκλήματα όπως στα Τέμπη και στη Θεσσαλία, αποτεφρώνονται κάθε χρόνο εκατομμύρια αγροτοδασικά στρέμματα, ενώ κάμποι, βουνά και νησιά νεκρώνονται για να γίνουν πάρκα ανεμογεννητριών και φωτοβολταϊκών, σύμφωνα με τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών μονοπωλίων και των ντόπιων μεταπρατών.

- Μέσα στο πλαίσιο της έντασης της κρίσης διαψεύδονται διαρκώς οι εξαγγελίες για την «αποκατάσταση» των μικρών-μεσαίων στρωμάτων που διαρκώς καταβυθίζονται. Είναι απολύτως χαρακτηριστικά τόσο τα τελευταία κυβερνητικά μέτρα για τη φορολογία όσο και τα στοιχεία για το πώς και σε ποιους μοιράζονται τα δισ. του λεγόμενου Ταμείου Ανάκαμψης.

- «Ιερή» σταθερά για όλες τις δυνάμεις και τα κόμματα του συστήματος η ακατάπαυστη και γενικευμένη επίθεση στην εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία και στο σύνολο των δικαιωμάτων και κατακτήσεών τους (εργασιακά, κοινωνικά, δημοκρατικά). Η επίθεση αποτελεί βασικό όρο για το δανεισμό, για τη μετατροπή της χώρας σε «νεκροταφείο δικαιωμάτων, ειδική ζώνη» για τις επενδύσεις-αρπαχτές και αυτό που ονομάζουν «ανάπτυξη».

Βέβαια, το μέγα θέμα για την άρχουσα τάξη αυτής της χώρας -όπως και ιστορικά αναδειχνεται- είναι οι υπηρεσίες που μπορεί να προσφέρει στις μεγάλες δυνάμεις με βάση τη γεωγραφική θέση

της χώρας. Αλλά και για τους πάτρωνες-ιμπεριαλιστές αυτό είναι το πρώτιστο ζήτημα, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες. Συνοπτικά και για το ζήτημα αυτό επισημαίνουμε:

- Η ασταθής ισορροπία της διπλής εξάρτησης παράγει τριγμούς και εν δυνάμει μεγάλους διχασμούς (για το με ποιον προστάτη είμαστε) που διαρκώς ξορκίζονται. Από το 2015 εξελίσσεται μεγάλη στροφή προς τις ΗΠΑ λόγω της στρατηγικής τους κυριαρχίας στην σε πολεμικές συνθήκες περιοχή. «Σημείο καμπίς» ο πόλεμος στην Ουκρανία με την πολύ μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας με κάθε τρόπο στον πολεμικό βηματισμό των Αμερικανονατοϊκών, που συνεχίζεται σήμερα ΚΑΙ στο παλαιστινιακό ζήτημα. Ταυτόχρονα, είναι πολυπλόκαμη και βαθιά η εξάρτηση από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Τέτοια ώστε να είναι αδιανόητη για την άρχουσα τάξη η όποια «αποστασιοποίηση» από την ΕΕ. Στη βάση αυτής της αντίφασης (που είναι έξω από οποιονδήποτε έλεγχο της άρχουσας τάξης) βρίσκονται σε εξέλιξη τριβές.

- Όλες οι εμπλοκές και οι υπηρεσίες στο αμερικάνικο άρμα γίνονται από την άρχουσα τάξη υπό το πρίσμα του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και των προσδοκιών της να έχει κέρδη σε αυτόν. Η θεαματική ακύρωση του Eastmed, με ένα non paper του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το οποίο είχε καθοδηγήσει τη διαμόρφωση της συμφωνίας και για την οποία τόσο πολύ θριαμβολόγησαν τα αστικά επιτελεία, είναι χαρακτηριστική απόδειξη για το ότι είναι δανεικές οι περιβόητες γεωπολιτικές επιτυχίες!

- Οι αντιθέσεις των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας δεν αίρονται. Μπαίνουν κάτω από τις απαιτήσεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και όπως αυτές διαμορφώνονται κυρίως από το ουκρανικό πολεμικό μέτωπο. Οι τριγμοί εντός της αστικής τάξης για το ζήτημα του «διαλόγου-συνεργασίας» είναι πραγματικοί, καθώς ο «διάλογος» αυτός βάζει τουλάχιστον στην άκρη τους αστικούς μαξιμαλισμούς. Χωρίς ωστόσο να έχουν απαντήσεις για το δέον γενέσθαι. Στο παζάρι βρίσκεται ακόμα περισσότερο σήμερα και η Κύπρος, που η στρατηγική της σημασία αυξάνει για τους ιμπεριαλιστές στη βάση των συνολικότερων εξελίξεων σε Ουκρανία και Μ. Ανατολή.

- Παράλληλα, όπως ήδη αναφέραμε, θερμαίνεται πολλαπλά και το ζήτημα των Δυτικών Βαλκανίων (Σερβία-Κόσοβο, Αλβανία, Β. Μακεδονία) όπου ο -κατά Πάιπ- μιντεσές, αναβαθμισμένος πλέον σε πολυμεντεσές, καλείται να δώσει νέες υπηρεσίες για τις οποίες δεν υπάρχει η συμφωνία όλων των προστατών του.

Στη βάση όλων των παραπάνω δεδομένων έχουν διαμορφωθεί και οι εξελίξεις στο πολιτικό σύστημα και στους όρους που ασκείται η εξουσία της άρχου-

σας τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της στη χώρα. Το πολιτικό σύστημα βρίσκεται σε διαρκή αντιδραστική μετάδοση, είναι κατακερματισμένο και αναξιόπιστο στις ευρύτερες λαϊκές μάζες. Η φασιστικοποίηση, μαζί και δίπλα με την άλλη όψη της, την ένταση του αντικομμουνισμού, η γραμμή των διώξεων, η τρομοκρατία και η καταστολή αποτελούν τις νέες κανονικότητες, τις μόνες πραγματικές απαντήσεις που το σύστημα έχει για να συγκαλύπτει την πολιτική του αστάθεια και την αντιδραστική του γύμνια, για να αντιμετωπίζει τη διευρυνόμενη αποστροφή, αγανάκτηση και οργή των εργαζομένων και της νεολαίας.

Τονίζουμε και επισημαίνουμε ότι στη βάση των συνθηκών και των αδιεξόδων που αντιμετωπίζει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν υπάρχει δυνατότητα «επιστροφής» σε μια προηγούμενη κατάσταση με λιγότερη αγριότητα και με το πολιτικό σύστημα να είναι σε θέση να αφομοιώνει και να χειραγωγεί αντιθέσεις, εντάσεις και διαμαρτυρίες που εκδηλώνονται και από τα μικρά και μεσαία στρώματα και από τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία.

Τονίζουμε και επισημαίνουμε ότι και εντός των -τρομάρα τους- αστικών επιτελείων και δυνάμεων υπάρχουν μπόλικη σύγχυση, αντιφάσεις και φαγωμάρες, με βάση την αδυναμία τους να απαντήσουν και στο ζήτημα της στερέωσης μιας ευρύτερης κοινωνικής βάσης στην οποία να στηρίζεται το μεγαλοαστικό, πλουτοκρατικό κληρονομικό και στο ζήτημα της διαχείρισης των λεγόμενων εθνικών ζητημάτων όπως οι αστικές δυνάμεις τα αντιλαμβάνονται.

Εμείς είμαστε από αυτούς που όχι μόνο δεν θέλουν να ξεχάσουν -αλλά αντίθετα θέλουμε να επισημάνουμε και να τονίσουμε - όσα εξελίχθηκαν από πέρις μέχρι φέτος, γιατί θα λέγαμε ότι είναι εξόχως διδακτικά για το τι υπάρχει κάτω από τα επιφανόμενα και γιατί όλα όσα ζήσαμε αυτή τη χρονιά είναι -θα πούμε- «σκηνές από ταινίες προσεχώς». Τέτοιες μέρες πέρυσσι περίσσευαν οι αναλύσεις για την «παντοκρατορία» του Μητσοτάκη και κυρίως για τον «αυτοκτονικό» λαό. Και βέβαια, οι αναλύσεις αυτές που απαξίωναν το λαό προέρχονταν από δυνάμεις και αναλυτές που θέλουν να εμφανίζονται ότι μιλούν και δρουν στο όνομα της Αριστεράς!

Στους μήνες που ακολούθησαν, μέγала κομμάτια αυτού του λαού που «δεν καταλαβαίνει» και ένα ολόκληρο ποτάμι νέων ανθρώπων που είναι εξ ορισμού «απολίτικο» και «αδιάφορο» έκαναν τη μόνη επιλογή που μπορεί πράγματι να ψαλιδίσει και να τσαλακώσει όχι το Μητσοτάκη και την κυβέρνησή του, αλλά την πολιτική του συστήματος που (και) αυτός υπηρετεί. Έκαναν την επιλογή της μαζικής πάλης που όχι μόνο δεν φαινό-

ταν να έρχεται από πουθενά (και ιδιαίτερα για την περίπτωση του φοιτητικού ξεσηκωμού ήταν κόντρα σε όλα τα δεδομένα των τελευταίων 17 χρόνων), αλλά επιπλέον είχε απέναντί της από την πρώτη στιγμή όλα τα όπλα και τις δυνάμεις του συστήματος αλλά και τα αριστερά δεκανίκια του.

Οι δυσάρεστες εκπλήξεις για το σύστημα (που από τη φύση του θεωρεί το λαό και τη νεολαία υποτελείς σε αυτό δυνάμεις) αλλά και για τις ενδιάμεσες δυνάμεις του κοινοβουλευτικού κρετινισμού και της συμμόρφωσης στο κυρίαρχο πλαίσιο συνεχίστηκαν με τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών της 9ης του Ιουνίου. Αποτελέσματα στα οποία καταγράφηκε μέσω της αποχής η πιο πλατιά αποδοκιμασία της ΕΕ και του ευρωμονόδρομου, κόντρα στην πιο συντεταγμένη εκστρατεία των ντόπιων και ευρωπαϊκών μηχανισμών ενάντια στην αποχή. Αποτελέσματα που μέσω της αποχής κατέγραψαν και την πολλαπλή αποτυχία της επιχείρησης ανασύλωσης του πολιτικού συστήματος στη χώρα. Γιατί όχι μόνο επιβεβαίωσαν πως δεν είναι ορατή η συγκρότηση της διαβόητης εναλλακτικής λύσης με μια κάποια «κεντροαριστερή» επωνυμία, αλλά ταυτόχρονα έδωσαν ισχυρό χτύπημα και στο γερό πόδι του κουτσού πολιτικού συστήματος, στο κόμμα της ΝΔ.

Τώρα όλοι τρέχουν και δεν φτάνουν! Και εντός της ΝΔ και στο συρφετό των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και σία επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Μια αναστάτωση που καταρχάς έχει έκδηλο το στοιχείο της αμηχανίας, της αδυναμίας του πολιτικού προσωπικού να συγκροτήσει και να προβάλει απαντήσεις στον κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος, στη διαχείριση των μεγάλων κοινωνικών ζητημάτων, αλλά και των γεωπολιτικών στροβιλισμών μέσα στους οποίους βρίσκεται η χώρα. Οι πρόσφατες παρεμβάσεις Σαμαρά και Καραμανλή είναι απολύτως χαρακτηριστικές αυτής της αδυναμίας, των αδιεξόδων που αντιμετωπίζει όχι το κυβερνητικό κόμμα αλλά συνολικά η άρχουσα τάξη και οι πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Γι' αυτό ακριβώς και στην άλλη πλευρά (των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και των συνοδοιπόρων τους) μεγάλωνει διαρκώς ο αριθμός των υποψηφίων αρχηγών και των ηγετίσκων που θα ενώσουν -όπως λένε- το χώρο αυτό, ενώ ταυτόχρονα δεν προβάλλεται (γιατί δεν υπάρχει) καμία εναλλακτική πολιτική κατεύθυνση για τη διαχείριση-αντιμετώπιση των ζητημάτων, των αιτιών που έχουν διαμορφώσει την κατάσταση αυτή.

Είναι, ωστόσο, σαφές το πρόσημο, η κατεύθυνση που έχει και ο κουρνιαχτός που σηκώνουν οι αντιπαραθέσεις στο κόμμα της ΝΔ και η μπόχα που βγαίνει από το ανακάτεμα στο συστημικό καζάνι της λεγόμενης κεντροαριστεράς. Ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη μορφή που θα πάρουν οι εξελίξεις, με ενδεχόμενες διασπάσεις, συγκολλήσεις, με την ενδεχομένως πιο ενεργητική και «οργανική» στράτευση των ακροδεξιών και φασιστοσύνων δυνάμεων στη διαμόρφωση πολιτικών -ακόμα και κυβερνητικών- διαμορφώσεων, αυτό που προετοιμάζεται είναι μια ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση και πορεία.

Στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί δείχνουν τα δόντια τους στο λαό και στη νεολαία που με την πάλη τους όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά και με τη μαζική τους αποχή από την ευρωκάλπη στάθηκαν απέναντι και αρνήθηκαν τις απαιτήσεις για υποταγή στη σταθερότητα της επίθεσης και για υπόκλιση στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας και όπου αυτή μας πάει!

Εξάλλου, ήδη η κυβέρνηση της ΝΔ και του Μητσοτάκη, ως όφειλε ακριβώς

γιατί είναι κυβέρνηση, διακήρυξε (υποτίθεται σαν απάντηση στο μήνυμα που έλαβε από τις ευρωκάλπες) τη συνέχιση και την επιτάχυνση της αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής της! Τη διακήρυξε και την κάνει πράξη με μια σειρά μέτρα, με κλιμάκωση της πολιτικής των διώξεων, με συνέχιση των επιλογών που υπηρετούν τις πολεμικές επιδιώξεις των αμερικανονατοϊκών ιμπεριαλιστών. Αυτή είναι η πραγματική και μοναδική γραμμή του συστήματος, για την προώθηση αυτής της πολιτικής εξελίσσονται οι αντιδραστικοί καβγάδες και οι άθλιες ζυμώσεις στο πολιτικό σύστημα.

Αγαπητοί φίλοι/ες, σύντροφοι/σες,

Η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία και μαζί τους και εμείς βρισκόμαστε μπροστά σε αναγκαίες και μεγάλες μάχες, σε μάχες που αφορούν όλα τα μέτωπα, όλα τα ζητήματα που αφορούν τη μαζική αγωνία για επιβίωση, την ανάγκη για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Ταυτόχρονα, οφείλουμε να βλέπουμε πως βρισκόμαστε μπροστά και σε μεγάλα εμπόδια, που μπαίνουν για να μη δώσουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία τις μάχες αυτές. Ένα τέτοιο εμπόδιο είναι η πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, που όλο και περισσότερο -πρακτικά, οργανωτικά και πολιτικά- αναδεικνύεται σε στήριγμα της πολιτικής του συστήματος, σε δύναμη υπονόμευσης, άρνησης, εναντίωσης της μαζικής πάλης. Επιπλέον, η δορυφοροποίηση στον καθεστωτικό ρεφορμισμό, οι αναζητήσεις κυβερνητικών λύσεων με την κατάρτιση προτάσεων και κατευθύνσεων που αναζητούν έναν «άλλο καπιταλισμό», η αντίληψη που θέλει να συγκροτήσει -υποτίθεται κομμουνιστικές- απαντήσεις έξω από τις απαιτήσεις της ταξικής πάλης είναι τα πολιτικά στοιχεία που επικρατούν στις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα.

Έχουμε επισημάνει ήδη εδώ και αρκετό διάστημα την αντίφαση αυτή. Τα μαζικά αγωνιστικά ξεσπάσματα εργαζομένων και νεολαίας εκδηλώνονται ξεπερνώντας τις γραμμές του συμβιβασμού και της παραίτησης που επικρατούν, προχωρούν και αναπτύσσονται κόντρα στις γραμμές αυτές.

Θεωρούμε και εκτιμούμε ότι αυτή η αντίφαση θα οξυνθεί το επόμενο διάστημα. Ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία θα είναι εδώ, παρόντες και απέναντι στην πολιτική του συστήματος και θα επιδιώκουν, με τους όρους που διαθέτουν, να αντισταθούν και να διεκδικήσουν. Η οργανωτική, πολιτική και ιδεολογική στήριξη αυτής της τάσης, η πρακτική και πολιτική στήριξη των αγώνων που ξεσπούν για να αναπτυχθούν, να κατακτήσουν στοιχεία μετωπικής ενότητας και να έχουν επιτυχίες αποτελεί το καθήκον γύρω από το οποίο κρίνονται και διαμορφώνονται βασικά ζητήματα της λαϊκής υπόθεσης.

Συντρόφισσες/οι, φίλες και φίλοι,

Ας έρθουμε τώρα σε εμάς, στο ΚΚΕ(μ-λ). Στο πώς με τη 10η Συνδιάσκεψή μας προσδιορίζουμε τον εαυτό μας. Το από πού προερχόμαστε, γιατί υπάρχουμε, ποια φυσιογνωμία έχουμε και θέλουμε να διαμορφώνουμε, για ποια προοπτική παλεύουμε. Και το κυριότερο, που κρίνει και ελέγχει όλα τα προηγούμενα: ποια καθήκοντα, ποιο ρόλο δεσμευόμαστε και διεκδικούμε να έχουμε στην ταξική πάλη.

Τα ζητήματα αυτά υπάρχουν κάθε στιγμή στη ζωή και στη δράση μιας πολιτικής οργάνωσης και βέβαια δεν κρίνονται άπαξ! Το Καθοδηγητικό Όργανο εκρίνε αναγκαίο να τα θέσει -με έναν συνολικό και συνεταγμένο τρόπο- στα πλαίσια της ανώτερης διαδικασίας της Συνδιάσκεψης, ακριβώς γιατί κάθε άλλο παρά

σε «ανύποπτη στιγμή» βρισκόμαστε σήμερα. Αντίθετα, είμαστε εντός της εξελισσόμενης «τέλειας καταιγίδας» που αντιμετωπίζουν διεθνώς και στη χώρα μας το προλεταριάτο και οι λαοί, και με όσα αυτή η κατάσταση φέρνει και απαιτεί σε ένα τοπίο που επικρατούν οι συνέπειες της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και οι εργάτες και οι λαοί αναζητούν εκ νέου τους όρους συγκρότησης της πάλης τους και διαμόρφωσης της προοπτικής τους.

Επιπλέον, ως πολιτική οργάνωση είμαστε σε μια δική μας ιδιαίτερη καμπή, από την άποψη ότι είναι πια μικρή μειοψηφία τα μέλη και τα στελέχη που είτε ξεκίνησαν από το 1982 την ανασυγκρότηση της Οργάνωσης είτε συμμετείχαν σε αυτήν από την πρώτη δεκαετία από τις παραπάνω από τέσσερις που μεσολάβησαν από τότε. Αυτή η διαπίστωση θεωρούμε βέβαια ότι έχει θετικές αναγνώσεις, αλλά σε κάθε περίπτωση μας θέτει μπροστά στην ανάγκη μιας συνολικής επικαιροποίησης των απαντήσεών μας στα ζητήματα αυτά.

Σε σχέση με όλα αυτά, λοιπόν, με τη 10η Συνδιάσκεψή μας θέτουμε και αντιμετωπίζουμε μια σειρά ζητήματα.

Πρώτον, το ζήτημα της πολιτικής αποτίμησης της πορείας από την ανασυγκρότηση του 1982 και μέχρι σήμερα. Μια αποτίμηση με την οποία αναδεικνύεται δύο βασικά ζητήματα.

Η συγκρότηση και η ανάδειξη μιας ολόκληρης ιδεολογικοπολιτικής προίκας που δεν ήταν «έτοιμη» πριν από το 1982 και που η κατάκτησή της μόνο αυτονόητη δεν ήταν στις δοσμένες συνθήκες αυτών των δεκαετιών. Μια σπουδαία παρακαταθήκη, που πάνω σε αυτήν πάτησε και βασίστηκε η δράση μας και η πάλη μας όλα αυτά τα χρόνια και αποτέλεσε τη δύναμη και το καύσιμο υλικό για τη σπουδαία εμπλοκή που η Οργάνωση είχε αυτές τις δεκαετίες στην ταξική πάλη, στη βάση των σχέσεων με το λαό και της πείρας που κατακτήθηκε από τα μέλη και τα στελέχη της Οργάνωσης. Σε αυτή τη βάση συνοψίζουμε την αποτίμησή μας, λέγοντας πως είμαστε περήφανοι όχι μόνο για την πρωτοπόρα απόφαση των πέντε καθοδηγητικών στελεχών που ανέλαβαν την απόφαση της ανασυγκρότησης του 1982, αλλά και για όλη τη διαδρομή μας από τότε μέχρι σήμερα, που έδωσε βάρος και υπόσταση στην απόφασή του 1982.

Ταυτόχρονα, ωστόσο, στο πλαίσιο της αποτίμησης αυτής, επιδιώκουμε να αναμετρηθούμε θαρρετά με τις αδυναμίες μας, αφού δεν θεωρούμε ότι η σημερινή μας ανάπτυξη και συγκρότηση είναι το ανώτατο αντικειμενικό όριο που μπορούσαμε να φτάσουμε. Αντίθετα, διαπιστώνουμε ξανά και για πολλοστή φορά

την αναντιστοιχία των ιδεολογικοπολιτικών μας προϋποθέσεων με ό,τι ως τώρα χτίσαμε και κατακτήσαμε τόσο στο επίπεδο της Οργάνωσης όσο και των σχέσεών μας μέσα στον εργαζόμενο λαό, τη νεολαία και το ρόλο μας στην ταξική πάλη. Γι' αυτό «τα βάζουμε με τον εαυτό μας», με τις καθυστερήσεις μας, με λαθεμένες αντιλήψεις και προσεγγίσεις που παραχθήκαν απολυτοποιώντας σωστά βασικά ζητήματα, χωρίς να παίρνουμε υπόψη μας -στο βαθμό που απαιτούνταν- τις αλλαγές συνθηκών και των απαιτήσεων της ταξικής πάλης.

Δεύτερον, θεωρήσαμε αναγκαίο, τόσο γενικά απέναντι στις σημερινές συνθήκες όσο και για την πάλη μας και τα καθήκοντα που βάζουμε στον εαυτό μας, να προσδιορίσουμε και να καταγράψουμε τις ιδεολογικές και πολιτικές συντεταγμένες της Οργάνωσης. Θα λέγαμε ότι διατυπώσαμε ένα ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο που απευθύνεται καταρχήν στα μέλη και τα στελέχη της Οργάνωσης. Ταυτόχρονα το πλαίσιο αυτό απευθύνεται και αποτελεί κάλεσμα στράτευσης στον κόσμο του αγώνα, στους εργαζόμενους και στους νέους με τους οποίους συναντιόμαστε στην καθημερινή δράση μας, στις πρωτοβουλίες και τις παρεμβάσεις της Οργάνωσης σε όλα τα ζητήματα.

Αναφερόμαστε προφανώς στο τμήμα της εισήγησης του ΚΟ με τίτλο «Χαρακτηριστικά, στόχοι και κατευθύνσεις», που καταγράφει τα βασικά στοιχεία της ιδεολογικοπολιτικής μας ταυτότητας, τους στρατηγικούς στόχους του κινήματος όπως εμείς τους αντιλαμβανόμαστε και μπορούμε σήμερα να τους προσδιορίσουμε, τους πολιτικούς στόχους που αποτελούν τη σχέση ανάμεσα στο σήμερα της πάλης και τους επαναστατικούς στρατηγικούς στόχους της. Στη βάση αυτών των ζητημάτων, στο πλαίσιο αυτής της εισήγησης αναδεικνύουμε και την αντίληψή μας για το κίνημα, για τα αναγκαία ιδεολογικά μέτωπα απέναντι στον ρεφορμισμό και τα μικροαστικά αναρχικά κηρύγματα, για τα όργανα πάλης που χρειάζεται να οικοδομήσει και να κατακτήσει με την πάλη του ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία και τα χαρακτηριστικά της Οργάνωσης, τα χαρακτηριστικά που κάθε μέλος και στέλεχος χρειάζεται να κατακτά και να διαμορφώνει ώστε να υπηρετούνται οι στόχοι και η προοπτική που θέτουμε.

Τρίτον και -όπως ήδη αναφέραμε- το κυριότερο, θέσαμε το ερώτημα **για ποια κατεύθυνση, για την οικοδόμηση ποιας απάντησης για λογαριασμό της εργατικής τάξης και του λαού δεσμευόμαστε να αγωνιστούμε ως Οργάνωση**. Το ερώτημα αυτό μάλιστα το θέσαμε και το απαντήσαμε στις εισηγήσεις του ΚΟ περισσότερες από μια φορές και με διαφο-

ρετικές διατυπώσεις, που ίσως και να προκαλούν παρανοήσεις, και το Σώμα των Αντιπροσώπων της Συνδιάσκεψης μπορεί -αν κρίνει αναγκαίο- να ομογενοποιήσει αυτές τις διατυπώσεις.

Σε κάθε περίπτωση, ας καταθέσουμε και από αυτό το βήμα τα βασικά στοιχεία για την ουσία του ζητήματος αυτού:

- Είμαστε πεισμένοι ότι η μόνη πραγματική απάντηση για τα συμφέροντα και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών βρίσκεται στην ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος. Αυτή είναι η αναγκαία κατεύθυνση για να μην ξοδεύεται η οργή των μαζών, για να φέρνουν πραγματικά αποτελέσματα στο επίπεδο της ουσιαστικής αλλαγής των συσχετισμών τα απαντωτά κύματα πάλης που ζούμε και που θα συνεχίσουν και θα ενταθούν την επόμενη περίοδο. Αυτή είναι και η μοναδική και πραγματική απάντηση για την οικοδόμηση της επαναστατικής διεξόδου. Δηλαδή, για την επαναστατική ανατροπή του συστήματος του εξαρτημένου καπιταλισμού, για την κατάρτιση της Ανεξαρτησίας και την οικοδόμηση του Σοσιαλισμού. Αυτή είναι η μόνη πραγματική διεξόδος, και οι συνθήκες της κρίσης, της άγριας επίθεσης και των πολεμικών προετοιμασιών υπογραμμίζουν την αναγκαιότητά της σήμερα ακόμα περισσότερο.

- Η απάντηση, λοιπόν, που δίνουμε στο παραπάνω ερώτημα είναι ότι εμείς δεσμευόμαστε να παλέψουμε για την οικοδόμηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος που κρίνουμε ως αναγκαίο για να προχωρήσει η υπόθεση της πάλης. Αυτό το έργο αναλαμβάνουμε, σε αυτό δεσμευόμαστε να αφιερώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, με βάση αυτόν τον στόχο θα πορευτούμε και θα κριθούμε.

- Προφανώς, δεν έχει νόημα -αν δεν είναι και αφελές- να διακηρύξουμε ότι θα το πετύχουμε. Έχουμε επίγνωση ότι πρόκειται για μια σύνθετη πάλη σε όλα τα επίπεδα (ταξικό, κοινωνικό, θεωρητικό, ιδεολογικό, πολιτικό), μια Μεγάλη Πορεία με καμπές, στροφές και μεγάλες απαιτήσεις. Όμως έχει και παραέχει νόημα η θέση μας ότι «δεν περιμένουμε» (άλλους ή άλλες συνθήκες), ότι δεν βάζουμε «προϋποθέσεις» για να «ξεκινήσουμε», για να μπούμε ως Οργάνωση αποφασιστικά στην κατεύθυνση αυτή.

-Σε σχέση με αυτό το τελευταίο σημείο χρειάζονται ίσως δύο ακόμα αποσαφηνίσεις:

Πρώτον, θα μπορούσε να διατυπωθεί το ερώτημα για το αν «θέλουμε» πολιτικούς συνεργάτες και συμμάχους στην υπόθεση της οικοδόμησης του κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος. Θα λέγαμε ότι, στην καλύτερη περίπτωση,

πρόκειται για ένα αφελές ερώτημα, που δεν δικαιολογείται από κανένα δεδομένο της σημερινής κατάστασης στην Αριστερά και, ακόμα περισσότερο, από τους στόχους που θέτουμε. Δεν δικαιολογείται, γιατί ο καθένας γνωρίζει την επιμονή με την οποία σε όλο το φάσμα των ζητημάτων θέτουμε και παλεύουμε σήμερα την υπόθεση της κοινής δράσης, του συντονισμού και της συμπόρευσης δυνάμεων στα μέτωπα πάλης που αναδειχνουν η ζωή και η ταξική πάλη. Και επίσης, ο καθένας ξέρει τις αρνήσεις, τις υπεκφυγές που αντιμετωπίζουμε ως απάντηση, ενώ ταυτόχρονα μας έρχονται προτάσεις για άλλου είδους και κατεύθυνσης συνεργασίες. Συνεργασίες που αναζητούν εκλογικές εκτινάξεις και υπηρετούν τις χειρότερες για το λαό και το κίνημα αυταπάτες. Ή προτάσεις συνεργασίας που στην ουσία προτείνουν απόσυρση από την ταξική πάλη και συγκρότηση κομμουνιστικών τάχα απαντήσεων στο περιθώριό της. Σε σχέση με όλα αυτά, εμείς θα επιμεινουμε στην κατεύθυνση της κοινής δράσης που υπηρετεί την ανάπτυξη των αγώνων και την αναβάθμιση των όρων πάλης των μαζών.

Ταυτόχρονα, όμως, δεν μπαίνουμε και δεν υιοθετούμε τη λογική του «μέσου όρου», τη συμμόρφωσή μας με ό,τι επικρατεί στην Αριστερά. Δεν υιοθετούμε, δηλαδή, τη λογική με βάση την οποία θα έπρεπε μάλλον να αναβάλουμε την κατεύθυνση της οικοδόμησης κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος για όταν πειστούν και άλλοι στην κατεύθυνση αυτή! Ας το πούμε και πιο καθαρά, χρησιμοποιώντας τα λόγια του Λένιν: **Δεν θα πάμε στο βάλτο που μας καλούν, θα παλέψουμε για να τραβήξουμε στο δρόμο που είναι αναγκαίος!** Αυτή είναι και η μόνη ρεαλιστική επιλογή για να υπάρχουν πιθανότητες να τραβηχτούν και άλλοι από το βάλτο. Αλλά κυρίως, αυτή είναι η ρεαλιστική επιλογή για να ευνοηθεί η δυνατότητα -κάτω από την επίδραση (και) της δικής μας πάλης- να παραχθούν νέες δυνάμεις που θα συμμερίζονται με ανάλογο και παρόμοιο τρόπο με εμάς το ποια είναι η αναγκαία κατεύθυνση.

Η δεύτερη διευκρίνιση είναι σχετικά με έναν προβληματισμό που, ξεκινώντας από τη διαπίστωση ότι η υποχώρηση και η αποσυγκρότηση του κινήματος είναι μεγάλου βάθους, μπορεί και να φτάνει στο σημείο να αμφιβάλει για τη δυνατότητα να παραχθούν, να παράγονται σήμερα, απαντήσεις που θα οικοδομούν και θα ανασυγκροτούν την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση στο κίνημα. Ένας τέτοιος προβληματισμός μπορεί και να καταλήγει σε μια επιλογή «συντήρησης-αναπαραγωγής δυνάμεων» και με μια λογική που «περιμένει» από την ταξική πάλη να φέρει καλύτερες συνθήκες και βάσεις απαντήσεων.

Ας ξεκινήσουμε από αυτό το τελευ-

ταίο. Η ταξική πάλη είναι έντονη έως και σφοδρή όλα τα τελευταία χρόνια, διεθνώς και στη χώρα μας. Το καθοριστικό έλλειμμά της είναι πολιτικό, ιδεολογικό, θεωρητικό. Με άλλα λόγια, το καθοριστικό έλλειμμά της είναι η απουσία πολιτικού υποκειμένου που -όντας μέσα σε αυτήν- παλεύει και επιδιώκει από την εξέλιξη της ταξικής πάλης να παράγονται αποτελέσματα τροποποίησης του συσχετισμού σε όλα τα επίπεδα και ζητήματα, να διαμορφώνονται όροι μιας κομμουνιστικής κατεύθυνσης.

Όλα γίνονται και παράγονται μέσα στην ταξική πάλη. Αλλά κανένα πολιτικό αποτέλεσμα, κανένα βήμα συγκρότησης (ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό) δεν παράγεται χωρίς την οργανωμένη και συνειδητή κατεύθυνση και πάλη του πολιτικού υποκειμένου μέσα στην ταξική πάλη. Αυτό ισχύει σαφώς και με το παραπάνω για το θεμελιώδες ζήτημα της συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Είναι πολύτιμο, αλλά δεν αρκεί το ταξικό ένστικτο, η αυθόρμητη τάση της εργατικής τάξης να αντισταθεί και να διεκδικήσει. Δεν αρκεί για να κατακτηθεί από ένα πρωτοπόρο τμήμα της η συνειδηση της τάξης και της ιστορικής της προοπτικής να ηγηθεί στην αναμέτρηση και την επαναστατική ανατροπή της αστικής τάξης.

Όλα αυτά τα ζήσαμε και τα ζούμε στη χώρα και διεθνώς όλα τα αρκετά τελευταία χρόνια. Τα ζήσαμε και τα ζούμε από την ανάποδη, καθώς το πολιτικό υποκείμενο που κυριαρχεί και κατευθύνει την εξέλιξη της ταξικής πάλης είναι αυτό του αντιπάλου, είναι οι πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Οι ίδιοι οι νυν και πρώην πρόεδροι των ΗΠΑ παρεμβαίνουν στους απεργιακούς αγώνες των εργατών στις αμερικανικές αυτοκινητοβιομηχανίες για να τους καθηλώσουν, να τους αφομοιώσουν και να υποτάξουν τις σημαντικές διεργασίες που αναπτύσσονται στο πλαίσιο και στα όρια του συστήματος.

Αλλά βέβαια και η πρόσφατη εμπειρία στη χώρα μας είναι πλούσια σε τέτοια αρνητικά παραδείγματα. Ο Δεκέμβριος του 2008 και ακόμα περισσότερο οι μεγάλοι αγώνες του 2010-12 είναι πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτού που ονομάσαμε καθοριστικό έλλειμμα της ταξικής πάλης. Και από τότε μέχρι και σήμερα, μέχρι τους αγώνες των τελευταίων μηνών, υπάρχουν πολλά περισσότερα παραδείγματα που δείχνουν το έλλειμμα αυτό. Που δείχνουν αγώνες που σχεδόν δεν ξεκίνησαν, που κόπηκαν στην αρχή τους, που -ακόμα και αν προχώρησαν και άντεξαν αρκετά- δεν καθάρθηκαν ότι να νικήσουν το στόχο τους, αλλά να συσσωρεύσουν και να συγκροτήσουν τις απαιτούμενες οργανωτικές, πολιτικές και ιδεολογικές προ-

ϋποθέσεις για την επόμενη μάχη.

Συνολικά μιλώντας, λοιπόν, θεωρούμε λάθος τη θέση «η εποχή μας είναι η εποχή της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος». Η θέση που εμείς υποστηρίζουμε έχει μια κρίσιμη διαφοροποίηση από την προηγούμενη: «η εποχή μας είναι η εποχή της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος και ταυτόχρονα η εποχή που απαιτεί την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος». Έτσι διαβάζουμε και αντιλαμβανόμαστε εμείς τις απαιτήσεις που αντικειμενικά θέτει η αφύπνιση και η πάλη των μαζών στον κόσμο και στη χώρα. Αφύπνιση που τη διαπιστώσαμε ήδη από την 5η Συνδιάσκεψή μας το 1998 και την επιγράψαμε με τη διατύπωση «κάτι αλλάζει».

Με αυτή τη θεώρηση και προσέγγιση των ζητημάτων, κάθε άλλο παρά αγνοούμε ή προσπερνάμε τις μεγάλες και σύνθετες απαιτήσεις που έχει η υπόθεση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος που απαιτεί η εποχή μας. Τονίζουμε ότι πρόκειται για μια Μεγάλη Πορεία ακριβώς γιατί έχουμε -θεωρούμε- επίγνωση αυτών των απαιτήσεων, γιατί συμμερίζομαστε ουσιαστικά την εκτίμηση πως η υποχώρηση έχει μεγάλο βάθος. Ταυτόχρονα, είναι έξω και μακριά από εμάς οποιαδήποτε ψευδαίσθηση αυτάρκειας και έτοιμων απαντήσεων για αυτήν τη Μεγάλη Πορεία.

Έχουμε όμως μια αμετάπειστη πολιτική απόφαση και κατεύθυνση: την απόφαση και την κατεύθυνση να παλέψουμε για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος. Γιατί μόνο αυτή θεωρούμε πως αντιστοιχεί και ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που μας θέτει η εποχή μας. Γιατί αυτό και μόνο αυτό οφείλουμε να παλέψουμε.

Ταυτόχρονα, μας είναι καθαρό και προφανές ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει η επιλογή της «αναπαραγωγής και συντήρησης δυνάμεων». Μια τέτοια επιλογή δεν υπάρχει σε καμιά περίοδο, σε καμιά συγκυρία της ταξικής πάλης. Ένα πολιτικό υποκείμενο υπάρχει μόνο στο βαθμό που δρα και διεκδικεί ρόλο σε ενεστώτα χρόνο, μόνο στο βαθμό που διεκδικεί να δώσει απαντήσεις και κατεύθυνση στην ταξική πάλη. Στη σημερινή θυελλώδη περίοδο είναι παραπάνω από φανερό πως η επιλογή της συντήρησης και της αναμονής δεν είναι παρά μια μορφή παραίτησης.

Για να σηματοδοτήσουμε αυτήν την απάντησή μας στο κεντρικό και κρίσιμο ερώτημα, διαμορφώσαμε και το κεντρικό σύνθημα της 10ης Συνδιάσκεψης: **«Η ταξική πάλη χρειάζεται επαναστατική οργάνωση και οδηγό τις κομμουνιστικές ιδέες».**

Την ευθύνη να παλέψουμε για να κάνουμε πράξη την απαίτηση που διατυπώνει αυτό το σύνθημα, αυτή η θέση αναλαμβάνουμε με την 10η Συνδιάσκεψή μας.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες, σύντροφοι και συντρόφισσες,

Βαδίζοντας λοιπόν προς την απεραντοσύνη των σκοπών μας, καταγράφουμε και ανιχνεύουμε ένα ολόκληρο σύνολο ζητημάτων που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Από την αναδιάταξη των κομματικών μας δυνάμεων μέχρι τα βήματα και την αντίληψη που χρειάζεται να κατακτήσουμε για να συγκροτηθούν μαζικά και αξιόμαχα μετωπικά σχήματα πάλης στους εργαζόμενους, στη νεολαία και στις γειτονιές των αστικών κέντρων.

Από την επεξεργασία και ανάδειξη των στόχων πάλης που θα μας συνδέουν με άμεσο τρόπο με τις αγωνίες και τις αγωνιστικές διαθέσεις του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, μέχρι την εκκάλυψη, με ταυτόχρονη πολιτική αναβάθμιση των έντυπων και ηλεκτρονικών μέσων παρέμβασής μας.

Από τη σταθερή προσπάθεια ανάπτυξης των προγραμματικών κατευθύνσεών μας και των ιδεολογικών μετώπων μας μέχρι την -κρίσιμη και πολιτικά επείγουσα- αναγκαιότητα για μια πιο συστηματική και υπεύθυνη αντιμετώπιση του ζητήματος των διεθνών σχέσεών μας με αγωνιστικές, αντιιμπεριαλιστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις στην περιοχή και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Από τη διαμόρφωση όρων έμπνευσης και ολόπλευρης στράτευσης για κάθε μέλος της Οργάνωσης μέχρι την αποφασιστική και πολύπλευρη ενίσχυση της πολιτικής ανάδειξης νέων στελεχών και των όρων παραπέρα διαμόρφωσης συλλογικής καθοδήγησης της Οργάνωσης.

Για όλα αυτά και ακόμα περισσότερα που θα μπορούσαν να αναφερθούν, θα παλέψουμε και θα κριθούμε το επόμενο διάστημα. Όμως, ποιο θα είναι το μέτρο με βάση το οποίο θα κρίνουμε και θα κριθούμε για όλα αυτά; Ή, για να το θέσουμε διαφορετικά, **πού βρίσκεται ήδη σήμερα και θα βρίσκεται το επόμενο διάστημα το κέντρο βάρους των προσπαθειών μας, των στόχων μας, της πάλης μας;**

Η απάντηση στο ερώτημα είναι πολύ σαφής και συγκεκριμένη: Το κέντρο βάρους των προσπαθειών μας βρίσκεται και θα βρίσκεται στην αναβάθμιση του ρόλου του ΚΚΕ(μ-λ) στην ταξική πάλη. Στην κατάκτηση μεγαλύτερων δυνατοτήτων να πρωτοστατεί στους αγώνες, να χτίζει πρωτοβουλίες πάλης, να διαμορφώνει δεδομένα στην υπόθεση του κινήματος.

Αυτό είναι και θα είναι το μέτρο κρίσης όλων των προσπαθειών μας και των στόχων μας. Αυτό είναι το αποφασιστικό κριτήριο για μια Οργάνωση που θέλει να υπηρετήσει την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία, για μια Οργάνωση που θέλει να πρωτοστατήσει στο άνοιγμα και στη χάραξη του δρόμου που δίνει προοπτική και διέξοδο στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα.

Για να βαδίσουμε αυτό το δρόμο απευθύνουμε και σήμερα από αυτό το βήμα το πιο πλατύ κάλεσμα στράτευσης και πάλης σε όλους τους συναγωνιστές και συναγωνίστριες, σε όλους τους φίλους και τις φίλες, στον κόσμο του αγώνα, στον εργαζόμενο λαό και στη νεολαία.

Ο αγώνας δίνει αισιοδοξία! Η επαναστατική προοπτική δίνει δύναμη στον αγώνα!

Ελάτε να κερδίσουμε τη ζωή μας με τον αγώνα και να διεκδικήσουμε το λεύτερο μέλλον μας!

Σφαγή στις φετινές Πανελλαδικές!

Γονείς και εκπαιδευτικοί εκφράζουν την οργή τους!

Οι φετινές Πανελλαδικές εξετάσεις αποδείχτηκαν άλλη μια σφαγή και ψαλίδισαν τα φτερά σε χιλιάδες νέους στη χώρα. Ο μαζικός αποκλεισμός μαθητών από την Τριτοβάθμια εκπαίδευση ήταν φέτος ακόμα πιο ηχηρός. Τα δύσκολα θέματα, με αποκορύφωμα αυτά της Φυσικής, προκάλεσαν μια σειρά αντιδράσεων. Οι Πανελλαδικές εξετάσεις συνολικά αποδείχτηκαν ένας άνισος αγώνας δρόμου στον οποίο ελάχιστοι μαθητές μπόρεσαν να ανταπεξέλθουν. Ο αριθμός των εισακτέων κάθε χρόνο πετσοκόβεται, η δυσκολία των θεμάτων εκτοξεύεται, ενώ ο πιο βάνουσος ταξικός φραγμός, της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια, πετά δεκάδες χιλιάδες υποψήφιους από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Τα θέματα των εξετάσεων στη Φυσική φέτος ήταν ανυπερβλήτης δυσκολίας (αναφέρεται πως θέματα τέτοιας δυσκολίας είχαν να μπουν από το 1992), θέματα τρομοκρατίας που ήταν δομημένα με τέτοιο τρόπο ώστε να ωθήσουν στην παραίτηση πολλούς μαθητές, πριν καν ξεκινήσουν την προσπάθεια να τα λύσουν. Αν και τα θέματα της Φυσικής προκάλεσαν μεγάλο σάλο για τη δυσκολία τους, η ίδια σφαγή συντελέστηκε σε πολλά πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα. Χιλιάδες υποψήφιοι σε αυτή τη χώρα είδαν τα όνειρά τους να εξανεμίζονται, παρά τον κόπο και τις θυσίες που είχαν καταβάλει όλη τη χρονιά. Τα θέματα αυτά, που μάλιστα μπήκαν την επομένη των Ευρωεκλογών, ξεσκέπασαν τις διαθέσεις του υπουργείου και της κυβέρνησης για αυτή τη νεολαία που περνά αυτή τη δύσκολη δοκιμασία, να την κάνουν να νιώσει άχρηστη, να χωνέψει την απογοήτευση, τον αποκλεισμό και να δεχτεί το μέλλον της εκμετάλλευσης για το οποίο την προορίζουν.

Με αφορμή αυτή την άνευ προηγουμένου σφαγή, γονείς και εκπαιδευτικοί ξεκίνησαν δυαδικτυακή συλλογή υπογραφών με θέμα: «'ΣΦΑΓΗ' ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ: λάθος ή στοχευμένη;». Η ανταπόκριση ήταν άμεση και μεγάλη, καθώς το ψήφισμα τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, συγκεντρώνει 3,5 χιλιάδες υπογραφές. Φαίνεται πως συνοψίζει την αγωνία και τις ανησυχίες πολλών γονιών και εκπαιδευτικών, που θέλουν να βάλουν τέλος σε αυτή τη σφαγή που διεξάγεται εις βάρος των παιδιών τους. Διεκδικούν κατάργηση της ΕΒΕ, μείωση της ύλης και αύξηση των εισακτέων. Γονείς και εκπαιδευτικοί που διακινούν αυτό το ψήφισμα έχουν δώσει ραντεβού στον δρόμο μέσα από μια σειρά καλεσμάτων, με ανοικτή σύσκεψη στις 26/6 στο Πάρκο Ελευθερίας, με συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις 2/7 στα Προπύλαια, ενώ καλούν την Παρασκευή 12/7 έξω από τη Βουλή. Ξέρουν

πως το δίκιο τους θα βρεθεί μόνο στον δρόμο και επιμένουν μέχρι την ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων τους.

Τα αποτελέσματα των βαθμών των Πανελλήνιων έχουν ήδη ανακοινωθεί, με το 60% των μαθητών να έχουν γράψει σε πολλά μαθήματα κάτω από τη βάση. Πολλοί παρατρεχάμενοι του υπουργείου και τα παπαγαλάκια του συστήματος, τα ΜΜΕ, δεν παραλείπουν να αναδεικνύουν κάθε μέρα δημοσιεύματα με «άριστους μαθητές που διέπρεψαν στα μαθήματα των Πανελλαδικών εξετάσεων», για να αποκρύψουν τη μαύρη πραγματικότητα της ταξικής σφαγής εις βάρος μαθητών από φτωχά λαϊκά στρώματα. Αναπαράγουν το ιδεολόγημα της «αριστείας» για να πείσουν εκατοντάδες μαθητές ότι φταίνε οι ίδιοι που δεν έγραψαν καλά και δεν αξίζουν μια θέση στο Πανεπιστήμιο, ότι η θέση τους είναι εκεί που τους προορίζει το σύστημα, στα κάτεργα της εκμετάλλευσης, να δουλεύουν σεζόν εξαντλητικά ωράρια και σε άθλιες συνθήκες στη βαριά βιομηχανία του τουρισμού της χώρας.

Οι ταξικοί φραγμοί (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων) που έχουν εφαρμοστεί τα τελευταία χρόνια έχουν γεννήσει πολλαπλούς αποκλεισμούς. Η επιτυχία στις Πανελλαδικές εξετάσεις έχει γίνει άπιαστο όνειρο για πολλούς. Πλέον ούτε τα φροντιστήρια είναι αρκετά για να υπερνικηθεί αυτή η δυσκολία και το σύνολο των φραγμών που την περιβάλλουν. Οι συνθήκες της βίαιης φτωχοποίησης των λαϊκών οικογενειών με την ακρίβεια, την ανεργία, τις μειώσεις μισθών κ.λπ. κάνουν πιο ηχηρούς αυτούς τους αποκλεισμούς, με εκατοντάδες μαθητές σε όλη τη χώρα να εξαναγκάζονται στην παραίτηση και την αποχή από τις Πανελλαδικές να αυξάνεται κατακόρυφα κάθε χρόνο. Σε αυτές τις συνθήκες δεν λείπουν και τα δημοσιεύματα σε αστικές φυλλάδες όπως στο Βήμα που μιλούν για το «τέλος των Πανελλαδικών» και για το κίνημα «δεν δίνω πανελλαδικές». Αυτές οι φωνές προμηνύουν ακόμα χειρότερους ταξικούς φραγμούς για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση, πόσο μάλλον όταν τίθενται την ώρα που το υπουργείο

Παιδείας σχεδιάζει το «Εθνικό Απολυτήριο». Αν εφαρμοστούν αυτά τα σχέδια του υπουργείου, ο αγώνας δρόμου θα ξεκινά από την Α' Λυκείου, αφού θα προσμετράται ο βαθμός και των τριών τάξεων του Λυκείου για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, και με Τράπεζα Θεμάτων!

Φαίνεται πως το πηγάδι δεν έχει πάτο! Μετά από τη φετινή σφαγή στις Πανελλαδικές, θα έρθουν νέες σφαγές, ακόμα πιο βάνουσες. Το ζήτημα του αποκλεισμού των παιδιών του λαού και της εργατικής τάξης από την εκπαίδευση

και το χτύπημα στο δικαίωμα αυτών των παιδιών να σπουδάσουν αφορά όλο τον λαό, και είναι σημαντικό αυτή η πρωτοβουλία που ξεκίνησαν εκπαιδευτικοί και γονείς να εκφραστεί στον δρόμο μαζικά, να πλαισιωθεί από ακόμα περισσότερο κόσμο, μέχρι τη νίκη. Το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση χτυπιέται βάνουσα και είναι ανάγκη στον αγώνα αυτόν να εμπλακούν σύλλογοι εκπαιδευτικών και γονιών, μαθητές και φοιτητές με τα συνδικαλιστικά τους όργανα.

Πρόγραμμα του 25ου camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Σε λιγότερο από δύο εβδομάδες πραγματοποιείται το camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο camping ancient Assini στο Δρέπανο Αργολίδας.

Το πρόγραμμα είναι το παρακάτω:

26/7
Αφιξη στο κάμπινγκ, στήσιμο κεντρικού χώρου

27/7
1ο μαθητικό εργαστήριο: «Χτίζουν σχολεία ταξικά... να οικοδομήσουμε τις αντιστάσεις μας»
Standup comedy βραδιά με τους Σταμάτη Αθανασάκη, Κωνσταντή Μπίτση, Ορέστη Θεοφανούδη
Θα ακολουθήσει cocktail party

28/7
1ο εργαστήριο: «Κοινωνικοποίηση και ελεύθερος χρόνος στο σύστημα της εκμετάλλευσης»

29/7
1η κεντρική εκδήλωση: «Στη μάχη της γενιάς μας θα βγούμε νικητές. Για το φοιτητικό κίνημα του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη»

30/7
Εκδρομή στην Ακροναυπλία

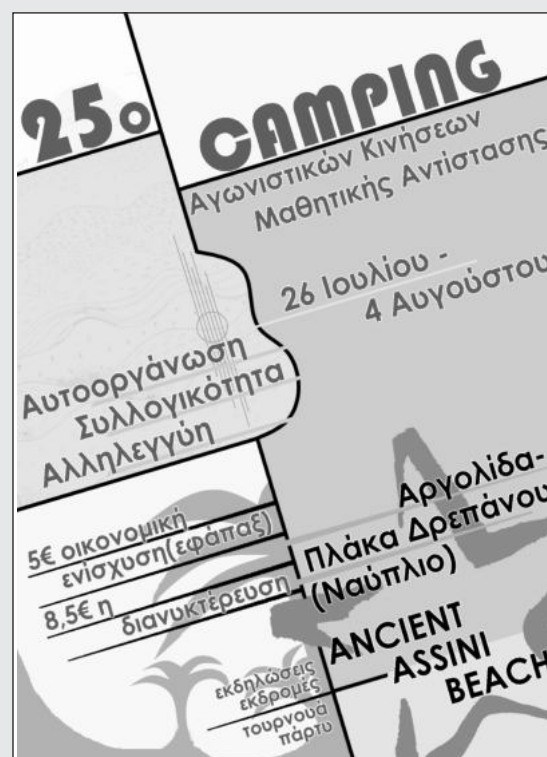
31/7
2ο εργαστήριο: «Οι λαοί του πλανήτη αντιστέκονται, από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μέχρι τις εξαρτημένες χώρες»
Θα ακολουθήσει αφιέρωμα στο πολιτικό τραγούδι

1/8
2η κεντρική εκδήλωση: «Το μέλλον της νεολαίας δεν είναι ο πόλεμος. Είναι η αντίσταση και ο αγώνας»
Θα ακολουθήσει παραδοσιακό λαϊκό γλέντι

2/8
Προβολή ταινίας: «5 broken cameras»

3/8
2ο μαθητικό εργαστήριο: «Μετά τη σφαγή στις φετινές πανελλαδικές;»
Θεατρικός μονόλογος: Seven Jewish Children
Αποχαιρετιστήριο πάρτι

4/8
Μάζεμα χώρου, αποχώρηση

Κύπρος 50 χρόνια διχοτόμηση

Κλείνουν φέτος 50 χρόνια από την εισβολή του τουρκικού στρατού στην Κύπρο. 50 χρόνια από τη διχοτόμηση του νησιού και του λαού της, των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. 50 χρόνια αλλεπάλληλων -υποτίθεται- προσπαθειών του ΟΗΕ για «επίλυση» του Κυπριακού. 50 χρόνια ενεργειών και αντιπαραθέσεων των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας για ένταξη του νησιού στους «ευσεβείς πόθους» εκάστης. 50 χρόνια συνεχών παρεμβάσεων και ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών για ενσωμάτωση της Κύπρου (ενωμένης ή διχοτομημένης) στα άνομα, αντιδραστικά και επικίνδυνα για τον κυπριακό και τους άλλους λαούς, σχέδιά τους.

Την αυγή της 20ης Ιούλη 1974 ξεκίνησε η τουρκική εισβολή (Αττίλας 1). Η Εθνοφρουρά και η ΕΛΔΥΚ καθυστερούν χαρακτηριστικά να αντιδράσουν και ζητούν εντολές από Αθήνα. Η χουντική κυβέρνηση στην Ελλάδα δείχνει ότι αιφνιδιάζεται, ο δικτάτορας Ιωαννίδης δηλώνει στον υφυπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ Τζόζεφ Σίσκο «μας εξαπατήσατε...» και αυτός απαιτεί να μην υπάρξει καμία πολεμική ενέργεια από την Ελλάδα, για να μην διαταραχτεί η ενότητα της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Η διεθνής κοινότητα αντιδρά με πλήρη χαλαρότητα...

Στις 14 Αυγούστου ξεσπά το δεύτερο κύμα εισβολής, ο Αττίλας 2. Τα 348 τετραγωνικά χιλιόμετρα στα οποία είχαν στριμωχτεί 40.000 Τούρκοι στρατιώτες ήταν πολύ λίγα για να αποτυπώσουν μια «δικαίη» διχοτόμηση. Το αποτέλεσμα ήταν η κατάληψη του 36,2% του νησιού, 200.000 πρόσφυγες, άγνωστος αριθμός νεκρών και αγνοουμένων, ρημαγμένο και διχοτομημένο νησί...

Αυτά, όμως, αποτυπώνουν μόνο μια «στιγμιαία» εικόνα των εξελίξεων στη Μεγαλόνησο. Υπάρχει η εικόνα των προηγούμενων ημερών, εκείνη των προηγούμενων δεκαετιών και αυτή των επόμενων. Έχει σημασία να τις σκιαγραφήσουμε με συντομία.

Το 1878 η Κύπρος περνάει στα χέρια των Άγγλων ως προτεκτοράτο, προσαρτάται στη Μ. Βρετανία το 1914, γεγονός που επικυρώνεται με τη συνθήκη της Λοζάνης το 1923 και κηρύσσεται Βρετανική αποικία το 1925.

Ο αντιαποικιακός αγώνας ξεκινάει άμεσα, κατά βάση από τους Ελληνοκύπριους αλλά και με συμμετοχή Τουρκοκυπρίων και με καθοδηγητική δύναμη -τα πρώτα χρόνια- το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου. Οι Άγγλοι αποικιοκράτες τον αντιμετωπίζουν με συλλήψεις, βασανισμούς και εκτελέσεις. Το πέρασμα του αγώνα στην επιρροή των ελληνοκυπριακών εθνικιστικών αστικών δυνάμεων μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ευνοεί την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» των Άγγλων, προκαλεί τη διάσπαση στους κόλπους του κυπριακού λαού και αλλάζει τα χαρακτηριστικά του αγώνα. Παράλληλα, η ανάδειξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε ηγέτιδα δύναμη της Δύσης προσθέτει έναν ακόμη διεκδικητή ρόλο στο νησί, ενώ Ελλάδα και Τουρκία παίρνουν το «ελεύθερο» από τους ιμπεριαλιστές να εκδηλώσουν τους «εθνικούς τους πόθους». Έτσι, το Κυπριακό, από εθνικοαπελευθερωτικό ζήτημα, μετατρέπεται σε πεδίο ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και μπαίνει στην ατζέντα των αντιθέσεων των δύο αστικών τάξεων με την προτροπή και την εποπτεία των ιμπεριαλιστών.

Από και πέρα, με δεκάδες σχέδια,

παρεμβάσεις, συνωμοσίες από Αμερικάνους, Εγγλέζους, Έλληνες, Τούρκους και την ανάμειξη των σοσιαλιμπεριαλιστών Σοβιετικών από το '64, το Κυπριακό περνάει διάφορες φάσεις, με την πλάστιγγα γέρνει σταδιακά προς τους Αμερικάνους.

Η πρώτη περίοδος ολοκληρώνεται με τις Συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου (1959) και την ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Πρόκειται για ένα εξαρτημένο και εκ των πραγμάτων δυσλειτουργικό καθεστώς. Οι Άγγλοι συνεχίζουν να ελέγχουν βασικά την κατάσταση, αλλά οι Αμερικάνοι έχουν πια τη δυνατότητα να επεμβαίνουν.

Η πρόθεση του προέδρου της Κύπρου Μακάριου για τροποποίηση του συντάγματος ανοίγει μια νέα περίοδο κρίσεων, που χαρακτηρίζεται από την κυριαρχική πλέον παρέμβαση των ΗΠΑ, τις συνεχείς συγκρούσεις ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών στρατιωτικών δυνάμεων, την απειλή πολεμικής αντιπαράθεσης ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία και την ένταση του μίσους ανάμεσα στις δύο κοινότητες, που πυροδοτείται από τους εκατέρωθεν εθνικιστικούς κύκλους, τις «μητέρες πατρίδες» και τους ιμπεριαλιστές.

Ο ίδιος ο Μακάριος, που ελίσσεται μια από εδώ και μια από εκεί, αποτελεί αγκάθι στις προθέσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για ενίσχυση της παρουσίας του στη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο και μπαίνει στο στόχαστρό τους. Πρόθυμη να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη και με την ελπίδα να εισπράξει από τα αφεντικά της ευνοϊκή αντιμετώπιση (για την ίδια και για την άρχουσα τάξη της χώρας), η ελληνική χούντα, προχωράει -πάντα με την καθοδήγηση της CIA- σε σειρά από σχέδια πραξικοπημάτων και αποτυχημένες απόπειρες δολοφονίας του Μακαρίου, που καταλήγουν στο πραξικόπημα της 15ης Ιούλη του 1974. Ο δρόμος για τον Αττίλα, ως εναλλακτικό σχέδιο, ανοίγει διάπλατα...

Στην Κύπρο, λοιπόν, το 1974 συναντήθηκε η «επιθετικότητα» των δύο αστικών τάξεων, που έδωσε το γνωστό τραγικό αποτέλεσμα για τον κυπριακό λαό. Φυσικά, το όλο πλαίσιο για να εκδηλωθεί αυτή η «επιθετικότητα» το δημιούργησαν και το καθόρισαν άλλοι. Οι Άγγλοι αποικιοκράτες στην αρχή και οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές στη συνέχεια.

Από το 1974 και μετά το κυπριακό «λύνεται», είτε μέσω «διακοινοτικών», είτε μέσω «διεθνοποίησης» του, αλλά σταθερά οδεύει προς τη μονιμοποίηση και νομιμοποίηση της διχοτόμησης του νησιού και την ισχυροποίηση της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας των αφεντάδων της Δύσης.

Σοβαρή εξέλιξη αποτέλεσε η απόρριψη του κακόφημου σχεδίου Ανάν το 2004. Είναι η περίοδος που εξελίσσονται οι επιθετικές ενέργειες των ΗΠΑ σε Αφγανιστάν και Ιράκ και απαιτούν από τις άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο πλήρη συστράτευση. Είναι η περίοδος που προχωράει η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ και είναι ανοιχτή η ενταξιακή διαδικασία για την Τουρκία. Ωστόσο, το όχι του ελληνοκυπριακού λαού, μια ηχηρή πράξη αντίστασης στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, στέλνει το σχέδιο Ανάν στην Ιστορία.

Την ίδια περίπου περίοδο, με την οριοθέτηση των ΑΟΖ και την ανακάλυψη κοιτασμάτων υδρογονανθράκων σ' αυτήν, η Κύπρος μπαίνει στον ενεργειακό ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και παράλ-

ληλα αποτελεί στοιχείο μιας «διευθέτησης πακέτο» όλων των ελληνοτουρκικών διαφορών, που επιθυμούν να προωθήσουν οι ΗΠΑ, με στόχο την επανένταξη της «ατίθασης» Τουρκίας στους στρατηγικούς τους σχεδιασμούς. Έκφραση αυτής της επιδίωξης ήταν ένα νέο σχέδιο το οποίο επιτακτικά προώθησαν, που όμως και αυτό κατέληξε σε ναυάγιο το 2017 στο Κραν Μοντανά.

Ωστόσο, η επιτάχυνση των πολιτικών εξελίξεων με τον πόλεμο στην Ουκρανία, η νέα έκρηξη στη Μέση Ανατολή με τη συνεχιζόμενη γενοκτονία των Παλαιστινίων από το φασιστικό σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, το πέρασμα σε μια περίοδο προετοιμασίας των όρων για το ξέσπασμα ενός Παγκόσμιου Πολέμου, θέτουν το Κυπριακό, σε σχέση με τις απαιτήσεις των ΗΠΑ, σε νέα βάση και προς το παρόν τουλάχιστον, δεν φαίνεται στον ορίζοντα κάποια νέα πρωτοβουλία «λύσης».

Έτσι, επιταχύνουν τις κινήσεις τους μέσω της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ) στο ενεργειακό, στρατιωτικό και γεωστρατηγικό επίπεδο. Προχωρούν σε άρση του εμπάργκο όπλων στην ΚΔ, σε θεσμοθέτηση ενός στρατηγικού διαλόγου επί διαφόρων θεμάτων, μεταξύ των οποίων και η συνεργασία στους τομείς ασφάλειας και ενέργειας και προετοιμάζουν την ένταξή της στο ΝΑΤΟ, την ίδια στιγμή που ο Τατάρ (εκλεκτός του Ερντογάν και «πρόεδρος» στα κατεχόμενα) δηλώνει πως η αεροπορική βάση στη Λευκόνοικο μπορεί να λειτουργήσει ως ΝΑΤΟϊκή βάση. Παράλληλα, εδώ και χρόνια, υπάρχει στρατιωτική αμερικανική παρουσία στις Αγγλικές Βάσεις στο νησί, οι οποίες άλλωστε χρησιμοποιούνται πλήρως στις πολεμικές επιχειρήσεις του Ισραήλ στη Γάζα, όπως επίσης χρησιμοποιήθηκαν και στην αναχαίτιση της πρόσφατης Ιρανικής επίθεσης στο Ισραήλ.

Από την πλευρά της, η ηγεσία της ελληνοκυπριακής ελίτ φαίνεται να αποδέχεται την υπάρχουσα κατάσταση και τη διακηρυγμένη θέση της Τουρκίας και της τουρκοκυπριακής ηγεσίας για δύο κράτη. Η ένταξη στην ΕΕ και η προσμονή ότι θα της εγγυηθεί ρόλους και μπίζνες σε ένα νομιμοποιημένο διχοτομικό καθεστώς, η εκχώρηση του νησιού στις αμερικάνικες ανάγκες και επιδιώξεις, οι άξονες (με Αίγυπτο και Ισραήλ) και η ανακάλυψη κοιτασμάτων υδρογονανθράκων στα οικόπεδα της κυπριακής ΑΟΖ, θεωρούνται αρκετά σοβαρά «ατού» για να την οδηγήσουν σε μια τέτοια θέση.

Αυτή την κατεύθυνση φαίνεται ότι αποδέχεται πλέον και η άρχουσα τάξη της χώρας μας, κάτω από το σχήμα «η Κύπρος αποφασίζει και η Ελλάδα στηρίζει», που διακήρυξε ο Καραμανλής την περίοδο του σχεδίου Ανάν. Βεβαίως, δεν μπορεί να ξεχάσει τις μαξιμαλιστικές της θέσεις για ένταξη στον κυριαρχικό της χώρο ολόκληρης της Κύπρου, με στόχο την ανατροπή των συσχετισμών με την τουρκική άρχουσα τάξη και την υπέρβαση της ήττας του 1974. Ωστόσο, αυτό είναι κάτι που έτσι κι αλλιώς το εξαρτούσε πάντα από τη θέληση των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Η Κύπρος αποτέλεσε, μαζί με τη Νότια Αλβανία (Βόρεια Ήπειρο) και τα Δωδεκάνησα, τη Μικρή «Μεγάλη Ιδέα» (μετά την ήττα της μικρασιατικής εκστρατείας). Παρόλα αυτά ο Βενιζέλος καταδίκασε την εξέγερση του 1931, ο Κ. Τσαλδάρης δήλωνε το 1946 ότι η Κύπρος «δεν αποτελεί εθνική διεκ-

δίκηση» και όλα αυτά για να «μη διακινδυνεύσει (η Ελλάδα) να πάθει ασφυξία, λόγω του Κυπριακού», αφού «αναπνέει με δύο πνεύμονες, τον έναν αγγλικό και τον άλλον αμερικανικό», όπως δήλωσε ο Γ. Παπανδρέου το 1950. Και όταν η Κύπρος γίνεται «εθνική διεκδίκηση» με τις ευλογίες των ΗΠΑ μετά το 1954, αυτή η «διεκδίκηση» συνεχίζει να τίθεται υπό την έγκριση των μεγάλων αφεντικών, όπως άλλωστε έδειξε το πραξικόπημα του 1974 και η στάση στην τουρκική εισβολή, η εγκατάλειψη του «δεν συζητάμε αν δεν φύγει και ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης» του Α. Παπανδρέου, το «Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα» του ιδίου, «η ενοποίηση ελληνικής και κυπριακής ΑΟΖ» του ΣΥΡΙΖΑ και τόσα άλλα. Και στο ζήτημα αυτό, συνεπώς, πρυτανεύει η πολιτική του «καλού παιδιού» που, παρά τους «μύχιους πόθους», αναγνωρίζει ως προτεραιότητα την «αναβαθμισμένη με βάση τις πολεμικές συνθήκες» ανάγκη των αμερικανοΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών να είναι η Κύπρος το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους και οι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι διχασμένοι και υποτελείς στους ιμπεριαλιστές και όργανα των αντιδραστικών διαπραγματεύσεων και επιδιώξεων των «εγγυητριών δυνάμεων» Ελλάδας και Τουρκίας.

Από την άλλη, η τουρκική ηγεσία, από το 1974 και μετά, έδειξε ότι σε κάθε περίπτωση δεν αποδέχεται «λύση» που δεν θα κατοχυρώνει τα αποτελέσματα της στρατιωτικής εισβολής του 1974, θέση από την οποία δεν πρόκειται να μετακινηθεί οικειοθελώς. Αυτή τη θέση υπηρέτουσε η ανακήρυξη της κατεχόμενης Βόρειας Κύπρου σε «Τουρκικό Ομόσπονδο Κράτος» το 1975, η ίδρυση της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου» το 1983 και η πρόσφατη θέση για δύο κράτη στο νησί. Από εκεί και πέρα και με δεδομένο ότι για την ίδια η Κύπρος διατηρεί μια σημαντική γεωστρατηγική θέση, με διευρυμένο μάλιστα το τελευταίο διάστημα στρατηγικό και ενεργειακό ρόλο στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών, η Τουρκία έχει ως βαθύτερο στόχο να μετατραπεί σε «προστάτιδα δύναμη» όλου του νησιού. Η κατάκτηση από μεριάς της ενός τέτοιου ρόλου στο νησί θα την αναβάθμιζε αντίστοιχα και θα λειτουργούσε προωθητικά στον διακηρυγμένο στόχο της να μετατραπεί σε αναγνωρίσιμη περιφερειακή δύναμη. Όμως και αυτή δεν μπορεί παρά να προσαρμόζει τις προσδοκίες της στο Κυπριακό, όπως και τη γενικότερη διαπραγματεύσή της με τις ΗΠΑ, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και τις ανάγκες του στον οξυμένο ανταγωνισμό του (κυρίως) με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Όλα τα παραπάνω καταδεικνύουν ότι η τραγική ιστορία της Κύπρου και του λαού της γράφεται από τη ματωμένη γραφίδα των ιμπεριαλιστών, με αρωγό το μίγμα εξάρτησης και τυχοδιωκτισμού του αστισμού σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο. Παράλληλα, καταδεικνύουν ότι ούτε οι «καλές υπηρεσίες» του ΟΗΕ και τα απανωτά «σχέδια λύσης», ούτε το «αυξημένο ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστών, ούτε οι «εθνικές επιδιώξεις» της (εκατέρωθεν) «μητέρας πατρίδας», ούτε οι μωροφιλοδοξίες της δικιάς του αστικής ελίτ μπορούν να δώσουν λύση και προοπτική σύμφωνα με τα συμφέροντα συνολικά του Κυπριακού λαού (Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων). Ο «ρεαλισμός» των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών αστικών τάξεων είναι ρεαλι- ►

► σμός της διχοτόμησης, της εθνικιστικής αντιπαράθεσης και κυρίως, της εξάρτησης και του πολέμου.

Ο μόνος «ρεαλισμός» που μπορεί να ανοίξει δρόμους ενότητας, ευημερίας και ειρήνης των δύο κοινοτήτων, είναι ο κοινός τους αγώνας για Κύπρο Ενιαία, Κυρίαρχη, Ανεξάρτητη. Χωρίς ξένους στρατούς και βάσεις, χωρίς «εγγυητές» και προστάτες. Ιδιαίτερα σήμερα, που ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών και ο πόλεμός τους απειλεί να καταστρέψει όλη την ανθρωπότητα, αποτελεί κρίσιμο ζήτημα η αλληλεγγύη, οι στενοί δεσμοί φιλίας και ο κοινός αγώνας των λαών της Κύπρου, της Τουρκίας και της Ελλάδας, το κοινό μέτωπο πάλης ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και τις αντιδραστικές άρχουσες τάξεις των χωρών τους.

ΝΔ

Με το βλέμμα ακροδεξιά στην αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού

Τα αποτελέσματα της ευρωκάλπης έβαλαν το αστικό πολιτικό σκηνικό σε νέα περιδίνηση με εκτεταμένες αναταράξεις. Η ηχηρή αποτυχία της ΝΔ που εκφράστηκε με την καταβράθρωσή της, τόσο σε ποσοστό, όσο και σε απόλυτο αριθμό ψήφων, αποτελεί τον παράγοντα που προκαλεί ιδιαίτερη ανησυχία στα επιτελεία και τα κέντρα εξουσίας του συστήματος.

Το γεγονός ότι το διπυλωνικό αστικό πολιτικό σύστημα εμφανίζεται με το ένα πόδι σπασμένο (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) και χωρίς συνταγή αποθεραπείας, αλλά και το δυνατό πόδι (ΝΔ) με διάστρεμμα, σε πολιτικές συνθήκες που απαιτούν να τρέξει μαραθώνιο με ρυθμό σπριντ, αποτελεί έκφραση της γενικευμένης ρευστότητας και αβεβαιότητας που χαρακτηρίζει την περίοδο και διατρέχει όλο το «σώμα» του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλιστικού συστήματος. Είναι λοιπόν σοβαρή η ανησυχία που διακατέχει τα κέντρα εξουσίας, καθώς οι επικρατούσες πολιτικές συνθήκες, υπό την επίδραση ορισμένου παράγοντα-καταλύτη, είναι δυνατόν να μετασχηματίσουν την πολιτική ρευστότητα και αβεβαιότητα σε πολιτική αστάθεια.

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, με το ξέφτισμα του 41%, εντάσσει πλέον τη ΝΔ -ως μέρος του προβλήματος- με φανερό τρόπο στις διαδικασίες ανασύστασης του αστικού πολιτικού σκηνικού. Το γεγονός αυτό όχι μόνο δεν σημαίνει αναδίπλωση στην αντιλαϊκή πολιτική, αλλά όπως φρόντισε να διασαφηνίσει κυνικά ο Κ. Μητσοτάκης σε συνέντευξή του στο «Μπλούμπεργκ» την επόμενη των εκλογών και ενώ είχε λάβει το μήνυμα της κάλπης: «εκλεγίκαμε για να εφαρμόσουμε ένα επιθετικό μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα για τα επόμενα τρία χρόνια της θητείας μας και αυτό πρέπει να κάνουμε». Αντίστοιχα στην συνέντευξή του στον «Άλφα»: «μπορεί να είναι και λυτρωτικό ένα τέτοιο αποτέλεσμα, και απελευθερωτικό. Θα προχωρήσουμε στις μεγάλες αλλαγές... Άρα δεν θα πατήσουμε φρένο, θα πατήσουμε γκάζι... Δεν θα κατεβάσουμε τον πήχη, θα πηδήξουμε πιο ψηλά...».

Αυτή η σταθερά, δηλαδή η ένταση της ταξικής επίθεσης, η προώθηση και η υλοποίησή της είναι το χαρτί που κουνάει ο Κ. Μητσοτάκης με καμάρι προς τα ξένα και ντόπια αφεντικά του, προβάλλοντας τη ΝΔ ως τη μόνη συγκροτημένη αστική πολιτική έκφραση με αυτές τις δυνατότητες, επιχειρώντας ταυτόχρονα να εξασφαλίσει την εύνοια και την παρὰ πέρα στήριξη των κέντρων εξουσίας.

Με την ίδια σταθερά ανοίγει εκ νέου το εσωκομματικό μέτωπο ο Α. Σαμαράς, ανεβάζοντας κατακόρυφα τους τόνους της αντιπαράθεσης και τις ευθείες βολές προς τον Κ. Μητσοτάκη. Με την ομιλία του στο Πολιτικό Μουσείο με αφορμή την βιβλιοπαρουσίαση

Με κάπως αμήχανο ύφος απάντησε ο πρόεδρος της Κύπρου Χριστοδουλίδης στις ευθείες απειλές του Λιβάνου -και πιο συγκεκριμένα του ηγέτη της Χεζμπολάχ, Νασράλα- ότι η χώρα θα βρεθεί στο στόχαστρο των δυνάμεων της ασιατικής χώρας και της συγκεκριμένης οργάνωσης αν συνεχίσει να παρέχει “διευκολύνσεις”, υποστήριξη και να εμπλέκεται στην επιχείρηση

«Οι απόρρητοι φάκελοι Καραμανλή», συνεπικουρούμενος στα ευρωπαϊκά και εθνικά θέματα από την ομιλία του Κ. Καραμανλή, δεν άσκησε μόνο κριτική εφ’ όλης της ύλης στον Κ. Μητσοτάκη, αλλά εμφανίστηκε με μια πολιτική πλατφόρμα ακροδεξιάς κοπής ως ο κατ’ εξοχήν πολιτικός ηγέτης της ΝΔ.

Η σύγκρουση πρώην και νυν πρωθυπουργού και προέδρου της ΝΔ έχει δυο πλευρές. Η μια αφορά τα ζητήματα πολιτικής εκπροσώπησης και διαχείρισης των συμφερόντων της ντόπιας αστικής τάξης, με τον Α. Σαμαρά να διεκδικεί τον ρόλο του αποτελεσματικότερου διαμεσολαβητή με τον ιμπεριαλισμό για τη διευθέτηση των «εθνικών συμφερόντων» που αφορούν τον ανταγωνισμό με τις γειτονικές αστικές τάξεις και ιδιαίτερα την τούρκικη. Η άλλη, αφορά τη διαδικασία αναδιαμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού και πώς η ΝΔ θα μπορέσει να αξιοποιήσει την ακροδεξιά που κανονικοποιεί εδώ και δεκαπέντε χρόνια, με τη συμβολή βέβαια όλων των αστικών κομμάτων εξουσίας.

Να υπογραμμίσουμε ότι η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής μετράει, στο κενό που αφήνει η επαναστατική κομμουνιστική αριστερά, την επιτυχία να έχει διαμορφώσει μια δεξαμενή εκατοντάδων χιλιάδων ψηφοφόρων ακροδεξιών μορφωμάτων. Στην περίοδο έντασης της ταξικής πάλης που διανύουμε, η ακροδεξιά-φασιστική ρητορεία αποτελεί συμπλήρωμα της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας και τα ακροδεξιά-φασιστικά μορφώματα συμπληρώματα των αστικών κομμάτων, που στην κανονικοποιημένη τους εκδοχή μπορούν είτε να κυβερνούν είτε να αποτελούν ρυθμιστές είτε να είναι μια σοβαρή συνιστώσα του αστικού πολιτικού συστήματος.

Η αντιπαράθεση Μητσοτάκη-Σαμαρά για το αν η ΝΔ θα είναι ένα «κεντροδεξιό» ή «δεξιό» κόμμα είναι ανεδαφική και άκρως αποπροσανατολιστική. Είναι αστείο οι αναφορές σε Χρυσοχοϊδή (απαγόρευση διαδηλώσεων, κλιμάκωση τρομοκρατίας και καταστολής) και σε Φλωρίδη (νέος ποινικός κώδικας) να συνιστούν το εγχώριο «κέντρο». Αντίστοιχα, ότι το ΕΛΚ, οι Σοσιαλιστές και οι Φιλελεύθεροι του ευρωκοινοβουλίου συνιστούν το «ευρωπαϊκό κέντρο». Τόσο το εγχώριο όσο και το ευρωπαϊκό «κέντρο» εξαφανίστηκαν ως πολιτική διαχείριση υπηρετώντας τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, ενός συστήματος που βρίσκεται σε βαθιά σήψη.

Μια σταθερά ακόμη λοιπόν είναι ότι η ΝΔ είναι υποχρεωμένη, στο πλαίσιο της φασιστικοποίησης, να τραβήξει πιο δεξιά, κανονικοποιώντας περισσότερο την ακροδεξιά και ρυθμίζοντας το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος αντιδραστικότερα.

Κύπρος

Η συμμετοχή στα πολεμικά σχέδια δεν θα είναι ανώδυνη!

εθνοκάθαρσης του παλαιστινιακού λαού, στο πλευρό του Ισραήλ. Η απειλή για πολεμικά χτυπήματα σε στρατιωτικούς στόχους εντός της Κυπριακής Δημοκρατίας ήρθε ύστερα από στοιχεία που παρέθεσαν οι απειλούντες για χρήση των στρατιωτικών βρετανικών και άλλων βάσεων στο νησί και συμμετοχή της χώρας στη δολοφονική σιωνιστική σφαγή. Το αν αυτές θα πιάσουν τόπο μένει να φανεί.

Να υπενθυμίσουμε ότι είναι ενεργός (γι’ αυτό το λόγο έγινε, άλλωστε) ο αμερικανό-πνευστος “άξονας” Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ στην περιοχή, εντασσόμενος στο συνολικό σχέδιο των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για έλεγχο της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, που “τινάχτηκε στον αέρα” στις 7 του περασμένου Οκτώβρη από την παλαιστινιακή αντίσταση. Η Ελλάδα, πέρα από τη δική της εμπλοκή και συμβολή, έχει πλήρη γνώση των κυπριακών κινήσεων στο πλαίσιο της εν λόγω 3μερούς. Γι’ αυτό, οι απειλές αυτές έχουν ως έμμεσο αποδέκτη και αυτήν! Σφίγγουν τα γάλατα...

Βεβαίως, ο κύπριος πρόεδρος έσπευσε πάραυτα να δηλώσει ότι οι απειλές Νασράλα στρέφονται κατά μιας χώρας-μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ζήτησε τη “στήριξη” των επιτελείων της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, αναφέροντας ότι τυχόν χτυπήματα επί κυπριακών στόχων στην ουσία στρέφονται ενάντια σε έδαφος της ΕΕ, η οποία οφείλει να απαντήσει. Αναμενόμενη και προβλέψιμη κίνηση ασφαλώς. Καθώς επίσης και η δήλωση στήριξης ευρωπαίου αξιωματούχου που ακολούθησε. Η πρώτη “καταφυγή” για “προστασία” της εξαρτημένης άρχουσας τάξης της Κύπρου στην “Ευρώπη” οπωσδήποτε συνάδει με το χαρακτήρα της. Με τη διαφορά ότι και εκεί, όπως και στη χώρα μας, οι εξαρτήσεις είναι περισσότερες, με τις ελληνοκυπριακές κυβερνήσεις να έχουν παραχωρήσει πρόσφατα βάσεις τόσο στις ΗΠΑ όσο και στη Γαλλία, πέρα από τις εδώ και δεκαετίες βρετανικές.

Όσο συνεχίζεται η γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού τόσο θα εμπλέκονται όλες οι εξαρτημένες και προσδεδεμένες στο άρμα της Δύσης χώρες, ακόμα κι αν -για δικούς τους λόγους- ενδοχομίνως θα ήθελαν να το αποφύγουν οι άρχουσες τάξεις τους. Οι συμφωνίες που υπογράφουν αποτελούν μηχανισμούς επιβολής στα χέρια των εμπνευστών τους και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να “μείνουν στα χαρτιά”. Σε ένα γενικότερο πλαίσιο, θα λέγαμε ότι αυτές προωθούν τα συμφέροντα των ισχυρών, ενώ η διόρθωση “προστασία” επαφίεται

ουσιαστικά μονομερώς στις δικές τους επιδιώξεις και σχεδιασμούς. Σχετικά πρόσφατη είναι, άλλωστε, δήλωση ευρωπαίων αξιωματούχων σε ελληνική απεύθυνση ύστερα από όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, δίνοντας την εξής αποστομωτική απάντηση: πρόκειται για διμερείς διαφορές και δεν εμπλέκεται η ΕΕ! Τέτοια... αλληλεγγύη!

Τα αμερικανικά πολεμικά σχέδια στην περιοχή και όχι μόνο βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη, ενώ οι συνέπειες της εμπλοκής σε αυτά δεν μπορούν επ’ άπειρον να είναι “αναίμακτες”. Η ανεργμάνιση στην ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη, που επιχειρεί ανεπιτυχώς να παίξει το ρόλο “μεσάζοντα” -στην ουσία απεσταλμένου των ιμπεριαλιστών της Δύσης- σε διάφορες διενέξεις, διαπιστώνει για πολλοστή φορά ότι κινδυνεύει να “καεί” κι αυτή. Και όμως, με βάση τη φύση της και τα χαρακτηριστικά της, δεν διανοείται να παρεκκλίνει ούτε ίντσα από τις επιταγές των αφεντικών της. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει μεγάλο κόστος για τον κυπριακό λαό - Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους. Έχοντας αποδεχτεί μια de facto διχοτόμηση του μαρτυρικού νησιού από τέτοιες μέρες του 1974, μια μετατροπή του σε “αβύθιστο αεροπλανοφόρο” για πολλαπλούς ιμπεριαλιστικούς στρατούς, τώρα κάνει το πιο άμεσο βήμα εμπλοκής στα πολεμικά πεδία. Γιατί είναι απόλυτα βέβαιο ότι έδωσε και δίνει καθημερινά το χώρο κυριαρχίας της (στεριά, αέρα και θάλασσα) για κάθε είδους στρατιωτική επιθετική χρήση.

Η Χεζμπολάχ δεν έχει φτάσει ακόμη να απειλήσει την Ελλάδα. Τα οπλικά συστήματα, ο εξοπλισμός και το στρατιωτικό προσωπικό, ωστόσο, που διαθέτει και που σημειωτέον είχαν οδηγήσει κατά το παρελθόν τις ισραηλινές δυνάμεις σε μια ατιμωτική υποχώρηση δεν αποτελούν μια βερμπαλιστική απειλή. Η ελληνοκυπριακή ελίτ το γνωρίζει πολύ καλά. Ο Νασράλα φρόντισε να ξαναθυμίσει ότι οι πύραυλοι που διαθέτει μπορούν ανά πάσα στιγμή να πλήξουν κυπριακό έδαφος. Παρ’ όλα αυτά, συνεχίζει να βάζει σε κίνδυνο το λαό “της”, παζαρεύοντας κάποια ανταλλάγματα. Κυρίως στον τομέα των “επενδύσεων” σε υποδομές. Αν, όμως, οι εχθροπραξίες επεκταθούν -πράγμα διόλου απίθανο- και με δεδομένη την εμπλοκή, ποιος μπορεί να στοιχηματίσει ότι οι απειλές δεν θα γίνουν πράξη;

Το ζήτημα, βέβαια, από τη λαϊκή σκοπιά δεν αφορά στο τι ενδεχόμενα θα πάθει η ελληνοκυπριακή ολιγαρχία του πλούτου. Γιατί, μπροστά σε μια τέτοια περίπτωση, είναι σίγουρο ότι έχει κάνει το... κουμάντο της. Το θέμα αφορά πρώτα και κύρια το λαό, που θα βρεθεί άθελά του στη δίνη επέκτασης της πολεμικής κατάστασης. Γι’ αυτό και είναι ζωτικής ανάγκης η συγκρότηση και (επαν)εμφάνιση μαζικού αντιπολεμικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος με ταξικά χαρακτηριστικά, που θα εκφράζει τη διεθνιστική του αλληλεγγύη στη παλαιστινιακή αντίσταση. Που θα ενωθεί με το παγκόσμιο κύμα συμπαράστασης στον ηρωικό λαό και θα “σπάσει” στην Κύπρο, όπως και στην Ελλάδα, το φράγμα περιορισμένης συμμετοχής σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που μάταια επιχειρούν να εμπεδώσουν οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις.

Γαλλία Πρώρες βουλευτικές εκλογές Πρωτιά στη Βουλή του «Νέου Λαϊκού Μετώπου» και ενίσχυση της ακροδεξιάς Λεπέν

Την Κυριακή 30/6 διεξήχθη ο α' γύρος των πρώρων βουλευτικών εκλογών στην Γαλλία. Με ιδιαίτερα μεγάλη συμμετοχή που έφτασε στο 66,7%, χαρακτηρίστηκε επίσης από την πρωτιά του ακροδεξιού «Εθνικού Συναγερμού» της Μαρίν Λεπέν. Ο «Εθνικός Συναγερμός» (RN) και οι ακροδεξιοί σύμμαχοί του (UXD) έλαβαν το 33%, ενώ το αριστερό «Νέο Λαϊκό Μέτωπο, ΝΑΜ» (NOUVEAU FRONT POPULAIRE, NFP) ήρθε δεύτερο με 28%. Τρίτος ο κεντροδεξιός συνασπισμός του προέδρου Μακρόν, έλαβε το 20% των ψήφων.

Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτά τα αποτελέσματα τροφοδότησαν τις διεργασίες και τις συζητήσεις που ξεκίνησαν αμέσως μετά τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών, για το αν μπορεί και πώς να σταματήσει η άνοδος της ακροδεξιάς, η οποία τώρα βρισκόταν με το ένα πόδι στην εξουσία.

Με βάση τον (πλειοψηφικό) εκλογικό νόμο (που απαιτεί απόλυτη πλειοψηφία 50% για να εκλεγεί βουλευτής και έχει όλες τις εκλογικές περιφέρειες μονοεδρικές), η ακροδεξιά κατάφερε να εκλέξει 39 βουλευτές από τον πρώτο γύρο, ενώ το «Νέο Λαϊκό Μέτωπο» 22 βουλευτές κι ο Μακρόν μόλις 2!

Παρά τις λογικές ανησυχίες και φόβους των λαϊκών και εργατικών στρωμάτων για την άνοδο της ακροδεξιάς και τη σοβαρή πιθανότητα να γίνει κυβέρνηση, τα κέντρα του συστήματος στη χώρα αλλά και στην ΕΕ δεν φάνηκαν να θορυβούνται ιδιαίτερα από αυτή την προοπτική, πράγμα που αποτυπώθηκε στη σταθερότητα των οικονομικών και χρηματιστηριακών δεικτών. Βέβαια, στα ΜΜΕ υπήρξε μια ένταση της προβολής του ακροδεξιού κινδύνου. Αυτή πιο πολύ απηχούσε την αγωνία των διάφορων κεντρικών και δεξιών σχηματισμών (μέσα και έξω από τη Γαλλία) για την εκλογική τους επιβίωση και άνοδο, παρά την ουσιαστική πολιτική διαφωνία με την ακροδεξιά!

Πηγαίνοντας στον 2ο γύρο επικράτησε η λογική «όλοι μαζί εναντίον της Λεπέν»! Η αριστερά του ΝΑΜ ενέδωσε στη λογική της στήριξης υποψηφίων της δεξιάς, των Γκωλικών και του Μακρόν (και με ταυτόχρονη απόσυρση δικών της υποψηφίων που είχαν πάρει μικρότερο ποσοστό στον 1ο γύρο), με μοναδικό κριτήριο να μην πάρει αυτοδυναμία η ακροδεξιά στη Βουλή.

Ο Μακρόν, που πριν τον 1ο γύρο διακήρυξε πως ο κίνδυνος της ακροδεξιάς είναι ίδιος με αυτόν που θα προέκυπτε αν επικρατούσε η αριστερά, άλλαξε τακτική και συνεργάστηκε με το ΝΑΜ! Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιεύθηκαν, συνολικά αποσύρθηκαν 218 υποψήφιοι, εκ των οποίων οι περισσότεροι (130) προέρχονται από αριστερά κόμματα και 82 από το στρατόπεδο του Μακρόν.

Η έκπληξη του 2ου γύρου

Στις 7 Ιουλίου έγινε ο Β' γύρος των βουλευτικών εκλογών, που έφερε μπροστά σε έδρες την αριστερά με το Νέο Λαϊκό Μέτωπο με 182 έδρες (συμπεριλαμβάνονται και 4 έδρες της αριστεράς που συνεργάστηκε με το ΝΑΜ)!

Στη δεύτερη θέση βρέθηκε ο Μακρόν με την παράταξη «Μαζί» με 168 βουλευτές (150+18, με 18 της ευρύτερης δεξιάς).

Στην τρίτη θέση βρίσκεται η ακροδεξιά παράταξη της Μαρίν Λεπέν, δηλαδή ο

Εθνικός Συναγερμός, η UXD (Ένωση της Άκρας Δεξιάς) και η φράξια των δεξιών «Ρεπουμπλικανών» που συνεργάστηκαν μαζί της (υπό τον Ερίκ Σιοτί) και θα διαθέτουν 143 βουλευτές.

Τέλος, τέταρτο είναι το κόμμα της Γκωλικής Δεξιάς, «Οι Ρεπουμπλικανοί», που θα διαθέτει 46 βουλευτές.

Επισημάνσεις - συμπεράσματα

Η συμμετοχή και στον 2ο γύρο ήταν το ίδιο υψηλή 66,6% με τον πρώτο γύρο. Υψηλότερη κατά είκοσι μονάδες, συγκριτικά με τις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές!

Η πρωτιά της αριστεράς σε έδρες κατοποίησε και οδήγησε σε πανηγυρισμούς των Γάλλων, αλλά πολύ γρήγορα εμφανίστηκαν στον ορίζοντα οι δυσκολίες της επόμενης περιόδου.

• Ο Μακρόν όχι μόνο ενισχύθηκε, αλλά βρέθηκε και στη δεύτερη θέση, παίζοντας πλέον ρυθμιστικό ρόλο στις εξελίξεις, όταν στις ευρωεκλογές είχε καταποντιστεί. Έτσι, η κυβέρνηση Ατάλ συνεχίζει αγέρωχη μέχρι να βρεθεί λύση... στον «γόρδιο δεσμό» των συνεργασιών που μπορεί να γίνουν για να προκύψει κυβέρνηση με «προοδευτικό» πρόσημο και την πλειοψηφία των 289 εδρών.

• Βλέποντας πιο συγκεκριμένα τους ψήφους στους δυο γύρους έχουμε

1ος γύρος

ΝΑΜ + DVG (αριστεροί, που κατέβηκαν μεμονωμένα)= 8.995.224+490.898=9.486.122 (29.6%)

RN + UXD (ένωση άκρας δεξιάς)= 9.379.092+1.268.882=10.647.974 (33,2%)

2ος γύρος

ΝΑΜ + DVG (αριστεροί, που κατέβηκαν μεμονωμένα)= 7.004.725+401.063=7.405.788 (27,2%)

RN + UXD (ένωση άκρας δεξιάς)= 8.744.080+1.364.964=10.109.044 (37%).

Εδώ η σύγκριση μάλλον είναι στενάχωρη και σίγουρα δεν οδηγεί σε απογοήσεις και πανηγυρισμούς, αλλά μάλλον σε προβληματισμό και περίσκεψη για την επόμενη μέρα(στον 2ο γύρο οι ψηφίσαντες είναι λιγότεροι κατά 4.000.000 περίπου, γιατί δεν συμμετείχαν οι περιφέρειες που είχαν ήδη εκλέξει βουλευτή).

Το ακροδεξιό RN της Λεπέν είναι ευχάριστο, αφού ενισχύθηκε σημαντικά σε ψήφους και ποσοστά, παρόλο που δεν είναι πρώτο σε έδρες. Κατάφερε να διεμβολίσει τον χώρο της Γκωλικής δεξιάς, αφού στελέχη των ρεπουμπλικανών θέλανε τη συνεργασία με το RN! Το πιο σημαντικό είναι ότι στηρίχθηκε από κέντρα του συστήματος, σαν μια αξιόπιστη λύση, που μπορεί να δοκιμαστεί αν χρειαστεί. Αυτός είναι ο λόγος που προβλήθηκε από επικοινωνιακούς συμβούλους και μέσα ενημέρωσης. Η ίδια η Λεπέν δήλωσε πως δεν θα μετέχει σε κυβέρνηση και περιμένει «στη γωνία» για τις επόμενες προεδρικές εκλογές! Αξίζει να σημειωθεί πως το ακροδεξιό RN κατά την προεκλογική περίοδο είχε μειώσει την αντι-ΝΑΤΟϊκή ρητορική, ενώ υποβάθμισε τις φιλορώσικες τοποθετήσεις του!

Το ΝΑΜ μπορεί να πανηγυρίζει για την πρώτη θέση στη νέα Βουλή, αλλά δύσκολα θα μπορέσει να υλοποιήσει τις προεκλογικές δεσμεύσεις, αφού θα πρέπει να συνεργαστεί με άλλους (πιθανά με Μακρόν) για να εξασφαλίσει πλειοψηφία 289 βουλευτών. Πριν τον 1ο γύρο είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν σενάρια για δημοσιονομικό εκτροχιασμό σε περίπτωση που θα κέρδιζε το ΝΑΜ και θα έκανε κυβέρνηση. Ανασύρθηκαν μεταξύ άλλων οι δυσμενείς προβλέψεις του ΔΝΤ για την άνοδο του χρέους, η Ευρ. Επιτροπή έθεσε τη Γαλλία σε διαδικασία υπερβολικού ελλείμματος και η Σ&P υποβάθμισε τη δανειοληπτική ικανότητα της χώρας. Στον αντίποδα αυτών, όπως αναφέραμε, το χρη-

ματιστήριο έκανε ράλι μετά τον 1ο γύρο και τη νίκη της Λεπέν!

Μπορεί η «libération» να κυκλοφόρησε την επόμενη της 7ης Ιουλίου με πρωτοσέλιδο «C'EST OUF!» (είναι ουφ!), αλλά μάλλον αυτό παραμένει ζητούμενο. Το πόσο δηλαδή θα ανακουφιστούν η νεολαία και οι λαϊκές εργαζόμενες μάζες στη Γαλλία από την επίθεση του συστήματος. Μια επίθεση που όπως είδαμε το προηγούμενο διάστημα με τον ασφαλιστικό νόμο του Μακρόν, απαιτεί σκληρούς και επίμονους λαϊκούς αγώνες για να μπορέσει να έχει αποτέλεσμα, που θα δώσουν πραγματικές ανάσες ανακούφισης.

Γάζα Συνεχίζεται η γενοκτονία αλλά και η ηρωική αντίσταση των Παλαιστίνιων

Στις αρχές του μήνα ο ισραηλινός στρατός κάλεσε δημοσιογράφους στη Ράφα μετά από επιχειρήσεις τουλάχιστον 2 μηνών. Ρεπόρτερ του CNN αμφισβήτησε ευθέως τον χαρακτηρισμό «περιορισμένη» που αποδίδεται στη χερσαία επιχείρηση, καθώς η καταστροφή είναι πανομοιότυπη με ό,τι βλέπουμε στη Βόρεια και κεντρική Γάζα και στη Χαν Γιουνίς. Από το προηγούμενο ρεπορτάζ μας μέχρι τώρα, οι φονικές επιθέσεις δεν σταμάτησαν. Οι κάτοικοι, εκτοπισμένοι σε Νουσεϊράτ, Μπουρέιτζ, Τζαμπαλιά, Αλ Μαουάσι, Ράφα, Γάζα, πλήρωσαν βαρύ φόρο αίματος. Σκληρές μάχες διεξάγονται ανάμεσα στον κατοχικό στρατό και τους μαχητές της παλαιστινιακής αντίστασης, που προσπαθούν να αποκρούσουν άρματα μάχης, αεροσκάφη και drones. Στην άλλοτε πυκνο-

κατοικημένη Σουτζάιγια, τώρα δεν υπάρχει ίχνος ανθρώπινης ζωής.

«Ολόκληρη η πόλη της Ράφα είναι μια περιοχή ισραηλινών στρατιωτικών επιχειρήσεων», δήλωσε ο δήμαρχος της πόλης, Αχμέντ αλ Σούφι. Οι πόλεις και οι προσφυγικοί καταυλισμοί έχουν ισοπεδωθεί. Όπου κι αν στρέψει κανείς, το βλέμμα αντικρίζει σκελετούς κτιρίων, συντρίμια που αναδύουν οσμή αποσυντιθέμενων πτωμάτων. Ο παλαιστινιακός λαός πεθαίνει από τις βόμβες, πεθαίνει και από την πείνα και τις αρρώστιες. «Τρώμε το εκχύλισμα των φύλλων των δέντρων μόνο και μόνο για να μας παρέχουν θρεπτικά συστατικά», δήλωσε στο Al Jazeera ο Παλαιστίνιος ακτιβιστής Mansour Shouman. Συνεχίζει, όμως, αμείωτα τον αγώνα του με το όπλο στο χέρι και φέρνει σε δύσκολη θέση τους

αντιπάλους του.

Η συγκεκριμένη επιχείρηση κρύβει πίσω της και την κόντρα ανάμεσα στην πολιτική και στρατιωτική ηγεσία του Ισραήλ. Από τη μια, ο στρατός (σύμφωνα με τον στρατιωτικό αναλυτή Εϊμος Χάρελ, σε άρθρο του στην εφημερίδα «Haaretz») θέλει να αποχωρήσει από τη Λωρίδα της Γάζας, αλλά ο Νετανιάχου είναι προσηλωμένος στον στόχο συντριβής της Χαμάς για όσο χρειαστεί και με όποιο κόστος. Κατά τον Ντάνιελ Χαγκάρι, η Χαμάς είναι «ιδέα και δεν μπορεί να νικηθεί». Ο Νετανιάχου «δίνει υποσχέσεις συνολικής λύσης στους υποστηρικτές του αλλά στην πραγματικότητα αυτό που έχουμε είναι ένας πόλεμος που μοιάζει περισσότερο με μια αιώνια σύγκρουση παρά με νίκη», ανέφερε ο Χάρελ. Επιπρόσθετα «η ύψιστη προτεραι-

Ουκρανία

Πιο βαθιά στο αδιέξοδο και στον κίνδυνο ανεξέλεγκτων καταστάσεων

Με τη σκυτάλη των Συνόδων της ομάδας των G7 και της Ελβετίας να παίρνει η δολοφονική ιμπεριαλιστική συμμαχία του NATO, η σύγκρουση -δια μέσω του καθεστώτος Ζελένσκι- με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό ανεβαίνει συνεχώς την κλίμακα της επικινδυνότητας.

Τις δηλώσεις του απερχόμενου γραμματέα του NATO, Στόλτενμπεργκ, για επίδειξη πυρηνικής ισχύος της δυτικής συμμαχίας έναντι της Ρωσίας και την απόφαση των ΗΠΑ καθώς και της Γαλλίας για άρση -μερική έστω- των περιορισμών που έθεταν στο Κίεβο όσον αφορά τα στρατιωτικά χτυπήματα επί ρωσικού εδάφους με τη χρησιμοποίηση των δικών τους οπλικών συστημάτων, διαδέχτηκε η ηγεσία της Πολωνίας, που δρώντας -μαθητής όντας της βρετανικής σχολής- ως προβοκάτορας, προτείνει στο NATO μια πολιτική συνεχών προκλήσεων έναντι της Ρωσίας (π.χ. πλήρης κατάσχεση των δεσμευμένων από τη Δύση, αποθεματικών της Ρωσίας αξίας 300 δις. δολαρίων).

Με τη διαμάχη στο εσωτερικό των ΗΠΑ να συνεχίζεται αλλά και με τις αναταράξεις που προκαλεί στην ευρωπαϊκή ήπειρο ο πόλεμος και η αλληλεπίδρασή του με την κρίση (όπως αυτές εκφράστηκαν γλαφυρά στις πρόσφατες ευρωεκλογές) να επεκτείνονται, η διοίκηση Μπάιντεν στη σύνοδο αυτή, επιχειρεί να ανεβάσει πολλές στροφές στην αντιπαράθεση των ΗΠΑ με τη Ρωσία. Έτσι θέλει να δεσμεύσει σ' αυτή την κατεύθυνση και την επόμενη διοίκηση αλλά και να επιμείνει στον στρατηγικό εκβιασμό που ασκεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικότερα στους ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης (Γαλλία, Γερμανία) χρησιμοποιώντας -άλλο που δεν θέλει- και την Αγγλία. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, ζαλισμένοι από τα αποτελέσματα των εκλογών και με τα πολιτικά τους συστήματα να εισέρχονται σε κύκλο μικρότερης ή

μεγαλύτερης αστάθειας, επιχειρούν να διασώσουν ρόλο και θέση υπερθεματίζοντας στην αντιρωσική κατεύθυνση. Φυσικά τα προβλήματα και τα αδιέξοδα στα οποία έχουν περιέλθει δεν κρύβονται, όπως και οι ρωγμές που συνεχίζουν να παράγονται. Έτσι, στα προηγούμενα προστίθεται και ο πονοκέφαλος Ορμπάν, που ως πρωθυπουργός της προεδρεύουσας στην ΕΕ, Ουγγαρίας, επισκέπτεται Ζελένσκι, Πούτιν και Σι Τζιπινγκ, προωθώντας δική του «ειρηνευτική» πρόταση και κάνοντας ταυτόχρονα κουρελόχαρτο την απομόνωση του Πούτιν από τους δυτικούς. Η οργή της Φον ντερ Λάιεν και άλλων αξιωματούχων της ΕΕ δεν απηχεί μόνο την ανησυχία για αυτές καθαυτές τις κινήσεις του Ορμπάν, αλλά αφορά και την προσπάθεια γύρω από τον Ούγγρο πρωθυπουργό να φτιαχτεί ένα μπλοκ αμφισβήτησης της αντιρωσικής κατεύθυνσης της ΕΕ, που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων και τη Λεπέν της Γαλλίας. Στις συνθήκες αυτές που επικρατούν στην ΕΕ, η πρόταση Πολωνίας και Ελλάδας για αντιπυραυλική ασπίδα της ΕΕ, ως συμπλήρωμα της αντίστοιχης του οικοδομούν εδώ και καιρό οι ΗΠΑ, μόνο σαν πρόταση «λαγών», για ακόμα μεγαλύτερη εμπέδωση του φιλοπόλεμου κλίματος στη Γηραιά Ήπειρο, μπορεί να νοηθεί.

Δια μέσω και της Συνόδου Κορυφής του NATO, η οποία διεξάγεται την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές στην Ουάσιγκτον, οι ΗΠΑ προωθούν, όπως διαρρέουν δυτικές πηγές, ένα σχέδιο απόφασης που χαρακτηρίζει την προοπτική ένταξης της Ουκρανίας στο NATO «μη αναστρέψιμη»! Αν τελικά κάτι τέτοιο επιβεβαιωθεί, πρέπει να είμαστε παραπάνω από σίγουροι πως η Ρωσία θα απαντήσει στην πρόκληση με ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή των ουκρανικών υποδομών και επέκταση στον χρόνο αλλά και στον χώρο των πολεμικών σχεδίων της. Και αυτό όχι μόνο γιατί παρα-

μένει σε πλήρη ισχύ η τοποθέτησή της πως θεωρεί στρατηγική απειλή για την ασφάλειά της την είσοδο της Ουκρανίας στο NATO, αλλά διότι επιπλέον έχει καταστήσει σαφές πως δεν θα αφήσει να πραγματοποιηθεί μια τέτοια εξέλιξη, με κάθε μέσο και τρόπο που διαθέτει. Επιπλέον, όπως ήδη πράττει, απαντά και η ίδια «ασύμμετρα» σε παγκόσμιο επίπεδο στις «προκλήσεις ασφαλείας» των δυτικών, δημιουργώντας αντίστοιχες προκλήσεις για αυτούς. Η πυρηνοκίνητη επίσκεψη στην Αβάνα, η συμφωνία για προμήθεια πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς στη Βόρεια Κορέα, οι φήμες για σαμποτάζ μιας σειράς υποδομών στη Φιλανδία, είναι μόνο μερικά αρχικά δείγματα για το πώς εξελίσσεται η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ρωσίας.

Συνολικά, λοιπόν, η πρόθεση των ΗΠΑ-Δύσης να φέρουν πιο κοντά την προοπτική της ένταξης της Ουκρανίας στο NATO, δηλαδή, όπως επισημαίνουν κορυφαίες δεξαμενές σκέψεις των ΗΠΑ, ουσιαστικά να μετατρέψουν την Ουκρανία «σε τόπο παρατεταμένης αναμέτρησης μεταξύ των δύο κορυφαίων πυρηνικών δυνάμεων του κόσμου», είναι φανερό πως πλησιάζει την εργαζόμενη ανθρωπότητα σε απόσταση αναπνοής από τη ζώνη του αδιανόητου.

Το χτύπημα του μεγαλύτερου παιδιατρικού νοσοκομείου της Ουκρανίας (και της Ευρώπης) μία μέρα πριν την έναρξη της συνόδου της NATOϊκής δολοφονικής συμμαχίας, ήρθε και έδεσε με το βαρύ αυτό κλίμα. Το καθεστώς του Κιέβου, δείχνοντας θραύσματα του ρωσικού πυραύλου Κινζάλ, κατηγορήσε τη Μόσχα για την επαχθή αυτή εξέλιξη. Η δύση εξέφρασε τον αποτροπιασμό της (φαίνεται πως τα νοσοκομεία στη Γάζα, που βομβαρδίζονται με τις βόμβες των δυτικών, μάλλον είναι αόρατα στην επιλεκτική δυτική ευαισθησία...) και η διοίκηση Μπάιντεν σαν έτοιμη από καιρό, ανακοίνωσε παροχή πολλαπλάσιων συστημά-

των αεράμυνας στο Κίεβο. Η Ρωσία αρνούμενη τις κατηγορίες, χρέωσε στο στρατιωτικό επίπεδο την τραγωδία σε πύραυλο της ουκρανικής αντιπυραυλικής ασπίδας και στο πολιτικό πεδίο εκτίμησε πως η όλη ιστορία στήθηκε από Ουκρανία-Δύση για να κλιμακωθεί η βοήθεια στο καθεστώς του Κιέβου. Πολιτικά σκεπτόμενοι, η Ρωσία χωρίς να αποκλείεται -και όχι επειδή είναι καλός ιμπεριαλιστής- δεν είχε λόγο να κάνει κάτι που θα την έβαζε με την πλάτη στον τοίχο, παραμονές της Συνόδου. Άλλωστε, τις μέρες πριν την έναρξη της NATOϊκής συνόδου, είχε στείλει τα μηνύματα που ήθελε στη Δύση και με το παραπάνω: σε ένα άνευ προηγουμένου μπαράζ πυραυλικών επιθέσεων από ξηράς, αέρα και θάλασσας, επικεντρώθηκε στην καταστροφή πλήθους αεροδρομίων της Ουκρανίας, καθώς και μεγάλου μέρους του ενεργειακού δικτύου, αλλά και σημαντικών ενεργειακών και βιομηχανικών υποδομών και κόμβων που στηρίζουν τις πολεμικές επιχειρήσεις του Κιέβου. Ταυτόχρονα, συνέχιζε την αργή αλλά σταθερή προέλασή της στα κρίσιμα σημεία του μετώπου των 1.000 χιλιομέτρων, προκαλώντας πολλαπλάσιες -από αυτές που υφίσταται η ίδια- εκατόμβες νεκρών και τραυματιών στον άδικο αυτό πόλεμο, ρίχνοντας και άλλο το ήδη χαμηλό ηθικό των αντίπαλων στρατευμάτων.

Αν η πρόσφατη συνάντηση Πούτιν-Μόντι δείχνει τα διπλωματικά αποθέματα της Ρωσίας, η διαρροή -μη επιβεβαιωμένη ακόμη- ότι στην πρόσφατη «συμφωνία ασφαλείας» μεταξύ Πολωνίας-Ουκρανίας, προβλέπεται η κατάρριψη ρωσικών ντρόουνς και πυραύλων που εκτοξεύονται προς τη Δυτική Ουκρανία, δείχνει πως στην άλλη πλευρά τα «αποθέματα» τυχοδιωκτισμού των μικρότερων αρχίζουν να προσομοιάζουν των μεγαλύτερων και των μεγάλων και κυρίως αρχίζουν να γιγαντώνονται!

ότητα είναι η πολιτική του επιβίωση και η εξαγορά χρόνου μέχρι τις προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη στις ΗΠΑ, όπου ελπίζει να κερδίσει ο Ντόναλντ Τραμπ». Όπως εξηγεί, «προτιμά μια τέτοια εξέλιξη από μια εναλλακτική εκεχειρία στη Γάζα. Θα ήταν αποδοχή της αποτυχίας στους στόχους που έθεσε εξ αρχής και θα οδηγούσε στην αποχώρηση των ακροδεξιών κυβερνητικών του εταίρων και στην κατάρρευση της κυβέρνησης».

Ο Νετανιάχου διέλυσε το πολεμικό υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ και έτσι οι αποφάσεις θα λαμβάνονται από έναν πιο στενό κυβερνητικό πυρήνα. Με αυτόν τον τρόπο προσπάθησε να απαντήσει στην κριτική των ακροδεξιών κομμάτων και στην πίεση να ακολουθήσει ακόμα πιο σκληρή στάση στο πεδίο του πολέμου, αλλά και απέναντι στη Χεζμπολάχ και τον Λίβανο. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι έχει αλλάξει στόχους («Δεν υπάρχει υποκατάστατο της νίκης» δηλώνει) που δεν είναι άλλοι από τη νίκη επί της Χαμάς, την επιστροφή των αιχμαλώτων και την αποκατάσταση της σταθερότητας στο βόρειο και νότιο Ισραήλ. Σταθερότητα, όπως την εννοεί το Ισραήλ, φυσικά, δηλαδή διαιώνιση της

κατοχής της Παλαιστίνης. Διαφαίνεται όμως ο κίνδυνος για έναν πόλεμο σε τρία μέτωπα: Γάζα, Λίβανο και Δυτική Όχθη. Σε συνέντευξή του προανήγγειλε ενδεχόμενη όξυνση με τον Λίβανο. Οι εξελίξεις σε στρατιωτικό, πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο συνηγορούν ως προς αυτό. Ας μην εξαιρούμε τις παρεμβάσεις και δηλώσεις του ηγέτη της Χεζμπολάχ που αφορούν την Κύπρο.

Υπάρχουν κάποια όρια στο πόσο θα σκληρύνει τη στάση του το Ισραήλ. Οι ΗΠΑ στηρίζουν και με το παραπάνω την πολεμική μηχανή του σιωνιστικού κράτους (παρα τα παράπονά του για «καθυστερήσεις»). Έχουν, όμως, τα δικά τους ειρηνευτικά σχέδια (χωρίς αλλά κυρίως με εισαγωγικά) για την περιοχή, τα οποία εξυπηρετούν τα γεωπολιτικά τους σχέδια και σίγουρα δεν περιλαμβάνουν πλήρη σύγκρουση Ισραήλ-Λιβάνου, πόσο μάλλον με τα αραβικά κράτη γενικά. Παρέχουν, όμως, και πολιτική στήριξη. Διεθνείς ανθρωπιστικές οργανώσεις, ανεξάρτητες επιτροπές, ΟΗΕ κ.λπ. καταδικάζουν το Ισραήλ, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Πρόσφατο παράδειγμα η έκθεση Διεθνούς Ανεξάρτητης Επιτροπής Ειδικών, με επικεφαλής την Νάβι Πιλάι,

για τα ισραηλινά εγκλήματα πολέμου και κατά της ανθρωπότητας σε Λωρίδα της Γάζας και κατεχόμενη Δυτική Όχθη, που θα μείνει και αυτή στο συρτάρι. Όπως και όλες οι καταδίκες για τους ανηλεούς βομβαρδισμούς σχολείων, δομών υποστήριξης της UNRWA και της δολοφονίας μελών ανθρωπιστικών οργανώσεων και οι «εκκλήσεις» για σύνεση και αυτοσυγκράτηση διαφόρων επιφανών εκπροσώπων του ιμπεριαλισμού (π.χ. πρόταση Ζοζέπ Μπορέλ για διεξαγωγή έρευνας για τους φονικούς βομβαρδισμούς σε γραφείο της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού στη Γάζα). Άλλωστε, όλες αυτές οι ανακοινώσεις και οι συμφωνίες αποτυπώνουν τη συμφωνία των ιμπεριαλιστών μεταξύ τους, όταν θέλουν να χτυπήσουν τους λαούς.

Αυτό που ανησυχεί όλον αυτόν τον συρφετό είναι οι αντιδράσεις των λαών. Όσο η δολοφονική στρατιωτική μηχανή αλέθει τον παλαιστινιακό λαό, τόσο θα οργίζονται οι λαοί του κόσμου. Και θα βγαίνουν στον δρόμο. Το τελευταίο διάστημα αντικυβερνητικές διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στο Τελ Αβίβ και σε άλλες πόλεις, οι πιο μαζικές από τον πε-

ρασμένο Οκτώβρη. Χιλιάδες κόσμου διαδηλώνουν κατά του πολέμου και έχουν αναγκάσει την κυβέρνηση Νετανιάχου να καταφύγει στη βίαιη καταστολή τους. Δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι έχει ριζοσπαστικοποιηθεί ο ισραηλινός λαός, όπως επίσης δεν μπορούμε να «χαρίσουμε» αυτή την οργή εξολοκλήρου στο φάσμα της συντήρησης ή της ακροδεξιάς, παρόλο που υπάρχει και μια τέτοια πλευρά, ειδικά όσον αφορά την πιθανή στράτευση των υπερορθόδοξων. Άλλο τόσο δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι χιλιάδες διαδηλωτές απαιτούν από την κυβέρνηση να συνάψει συμφωνία εκεχειρίας (την οποία αποφεύγει με κάθε πρόσχημα) προκειμένου να διευκολύνει την απελευθέρωση των ομήρων.

Οι αστείρευτες δυνάμεις του παλαιστινιακού λαού να αγωνιστεί για τη ζωή του και για τη γη του δημιουργούν ρήγματα στη συνείδηση των λαών. Ρήγματα που δύσκολα θα «αποκατασταθούν» έτσι όπως θα ήθελε ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός. Οι λαοί γνωρίζουν πως αυτό που κρίνεται δεν είναι μόνο η τύχη των Παλαιστινίων.

ΗΠΑ Πρωτόγνωρη κατάσταση

Όσο πλησιάζουν οι Προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ, τόσο η κατάσταση περιπλέκεται. Και βασικά στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών, οι οποίοι καλούνται να διαχειριστούν μια πρωτόγνωρη κατάσταση λίγες βδομάδες πριν από το κομματικό συνέδριο και αναγκασμένοι, εκ των πραγμάτων πλέον, να αναζητήσουν νέο υποψήφιο. Οι Ρεπουμπλικάνοι δείχνουν πιο άνετοι. Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου για ασυλία των πράξεων του Προέδρου στην άσκηση των καθηκόντων του αποκλείει κάποια δικαστική παρέμβαση στην προεκλογική εκστρατεία. Πρέπει, ωστόσο, να αμβλύνουν πολλές γωνίες σε σχέση με τη επαπειλούμενη νέα θητεία του Τραμπ.

Στο πρώτο ντιμπέιτ οι υποψήφιοι περιορίστηκαν στην προσπάθεια να μειώσουν ο ένας τον άλλον και από ό,τι φάνηκε, ο Τραμπ δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια. 50 εκατομμύρια άνθρωποι είδαν τον εν ενεργεία πρόεδρό τους να παλεύει για να ολοκληρώσει προτάσεις ή να αδυνατεί να απαντήσει βασικές ερωτήσεις σχετικά με την εκστρατεία του. Για την κάκιστη επίδοση, είπε πως έφταιγε ένα κρύωμα και μετά πως ήταν το «τζετ λαγκ» (χρονική υστέρηση βιολογικού ρολογιού). Μετά από αυτό μπαίνει στο μικροσκόπιο κάθε δημόσια εμφάνισή του. Έτσι, κάποιες μικρής διάρκειας συνεν-

τεύξεις που προγραμματίσε το επιτελείο του (σε μια προσπάθεια να αναστρέψει το κλίμα μετά το ντιμπέιτ), ενίσχυαν τη θλιβερή υποβάθμιση των γενικών ικανοτήτων του Μπάιντεν.

Μπορεί πολύ λιγότεροι άνθρωποι να παρακολουθούν αυτές τις συνεντεύξεις, αλλά το κοινό περιλαμβάνει πολλούς χορηγούς και άλλους διαμορφωτές του πολιτικού σκηνικού, που αποφασίζουν αν θα βοηθήσουν στη διάσωση -ή στον τερματισμό- της υποψηφιότητάς του. Η Άμπιγκεϊλ Ντίσνεϊ, ανιψιά του ιδρυτή της ομώνυμης εταιρείας, δήλωσε ότι αναστέλλει τις «δωρεές» της προς το Δημοκρατικό Κόμμα έως ότου βρεθεί ικανός υποψήφιος! Το ζήτημα, λίγους μήνες πριν τις εκλογές, είναι δύσκολο να απαντηθεί και οι Δημοκρατικοί δεν έχουν έτοιμες εναλλακτικές, πράγμα που εξηγεί γιατί ο Μπάιντεν και το περιβάλλον του αντιστέκονται σθεναρά στις σχετικές πιέσεις. Ο λίγος χρόνος κάνει μακρύ και τον δρόμο.

Η αντικατάσταση ενός υποψηφίου, λίγους μήνες πριν από τις εκλογές, μάλλον δεν έχει προηγούμενο και οι μηχανισμοί είναι περίπλοκοι. Θα απαιτηθεί παραίτηση μόνο από το χρίσμα ή και από τη συνένεχια της Προεδρίας; Η αντιπρόεδρος Χάρις (ακούγεται ως επικρατέστερη διάδοχός του) δεν είναι σίγουρο αν θα τα

πήγαινε καλύτερα ως αντίπαλος του Τραμπ. Πάντως κυκλοφορεί ότι το περιβάλλον Μπάιντεν επιδιώκει να τον αντικαταστήσει πιο κοντά στην ψηφοφορία, προσδοκώντας και λιγότερες επιπλοκές. Άρα, λένε, η προεκλογική εκστρατεία δεν έχει αρχίσει ακόμη στα σοβαρά. Μπορεί βέβαια να το πήραν απόφαση ότι χάνουν με οποιονδήποτε υποψήφιο.

Με δεδομένη τη συνολική αβεβαιότητα και με πολιτικούς όρους, η πολιτική κρίση στις ΗΠΑ αποκτά μεγαλύτερη εμβέλεια. Οι φόβοι για τα επίδικα, εσωτερικά και διεθνώς, μεγαλώνουν. Διπλωμάτες από κράτη-μέλη του NATO πηγαionoέρχονται στην Ουάσιγκτον συναντώντας ανθρώπους που θα μπορούσαν να έχουν κάποια επιρροή στην πολιτική του Τραμπ. Ωστόσο, «Δεν ξέρουμε αν οι άνθρωποι που συναντάμε θα είναι ακόμα εκεί αν ο Τραμπ εκλεγεί», είπε ένας αξιωματούχος του NATO. Άλλοι αξιωματούχοι, που εμπλέκονται σε τέτοιες συζητήσεις, εμφανίζονται καθυσταστικοί στις δηλώσεις τους σε σχέση με το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Θεωρούν ότι η κριτική του Τραμπ στο NATO είχε συχνά «παρεξηγηθεί» και ότι ο πρώην πρόεδρος ήθελε κυρίως η Ευρώπη να ξοδέψει περισσότερα για την άμυνα, πράγμα που ήδη ξεκίνησε. Ωστόσο, ορισμένοι σύμβουλοι του Τραμπ εξακολουθούν να

εκνευρίζουν την Ευρώπη. Ο Κόλμπι, που θεωρείται ότι θα ηγηθεί του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας σε μια δεύτερη κυβέρνηση Τραμπ, τονίζει συχνά ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να υπονομεύσουν την αντιμετώπιση της Κίνας για την Ευρώπη. Πάνω από όλα τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Ο Κίσινγκερ υποτίθεται ότι είπε κάποτε ότι: «οι συμμαχίες δεν είναι συμβόλαια αυτοκτονίας».

Ωστόσο, το κατεστημένο των ΗΠΑ διαμορφώνει «ασφαλιστικές δικλίδες» για να αμβλύνει τον αντίκτυπο ενδεχόμενης αλλοπρόσβαλλης πολιτικής Τραμπ. Τον περασμένο Δεκέμβριο δικομματική πλειοψηφία στη Βουλή και τη Γερουσία ψήφισε περιορισμούς στις κινήσεις ενός προέδρου, οι οποίες θα απαιτούν πλέον ισχυρή υποστήριξη από το Κογκρέσο.

Παρά την αποφασιστικότητα σε ορισμένες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες της Δύσης να προσεγγίσουν μια δεύτερη προεδρία Τραμπ με σχετική αισιοδοξία, στην πραγματικότητα κανείς δεν ξέρει πόσο προβληματική θα είναι αυτή. Παραμένει, άλλωστε, ο πραγματικός κίνδυνος έκρηξης των πολιτικών αντιθέσεων στις ΗΠΑ, δεδομένου των υψηλών επιπέδων κοινωνικής πτώσης.

XB

Βρετανικές εκλογές Εναλλαγή κομμάτων χωρίς απρόοπτα

Ο Κιρ Στάρμερ, ο ηγέτης των «Εργατικών», είναι ο νέος πρωθυπουργός της Βρετανίας. Πρωτοεκλέχτηκε βουλευτής το 2015 και τον Απρίλιο του 2020 δέχθηκε τον Κόρμπιν στην ηγεσία των «Εργατικών». Δεν έχει δική του ομάδα στο κόμμα γιατί... του αρέσει η «απόλυτη διαφάνεια». Λέγεται ότι ανήλθε στην ηγεσία ως συμβιβασμός των ομάδων που ήδη υπάρχουν.

Τα διεθνή ΜΜΕ υποδέχθηκαν το αποτέλεσμα της 4ης Ιουλίου, μιλώντας για συντριπτική νίκη και θρίαμβο των «Εργατικών» και συντριβή των Συντηρητικών (Τόρις), σαν να πρόκειται για μεγάλη ανατροπή! Αντιπαράβάζεται, μάλιστα, με την υπόλοιπη Ευρώπη και τις ανοδικές τάσεις Δεξιάς και ακροδεξιάς. Ειδικότερα, ο βρετανικός Τύπος κάνει λόγο για την «κόκκινη Βρετανία» (το χρώμα των «Εργατικών») και κάποιοι καλούν τον Στάρμερ να τα «αλλάξει όλα»!

Δεν είναι καθόλου έτσι. Βέβαια ανήλθε στην ηγεσία του εργατικού κόμματος με μια τολμηρή «αριστερή πλατφόρμα», υποσχόμενος 10 δεσμεύσεις. Στη συνέχεια τις μείωσε και τώρα που ήρθε στην εξουσία, θα τακτοποιήσει και τις υπόλοιπες. Ήδη εντός του κόμματός του, δέχεται κριτική για θεαματική δεξιά στροφή.

Όσο για τη «συντριπτική νίκη», παρατηρείται πως υπήρξε μεγάλη πτώση των ψήφων που συγκέντρωσαν οι «Εργατικοί», συγκριτικά με τις δυο προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις υπό τον Κόρμπιν, τις οποίες έχασαν (2017, 2019). Αυτό γιατί στο εκλογικό σύστημα της Βρετανίας, που διαιρείται σε 650 μονοεδρικές εκλογικές περιφέρειες, όποιος υποψήφιος κερδίζει έστω και μια ψήφο παραπάνω παίρνει και την έδρα. Οι 412 έδρες που έλαβαν οφείλονται σε συνδυασμό αποτελεσμάτων των μικρότερων κομμάτων, συν το γεγονός ότι λειτούργησε αποφασιστικά η «τιμωρητική ψήφος» για το κόμμα που κυβερνά τη Βρετανία από το 2010 μέχρι σήμερα.

Ήταν μια νίκη με βάση τη σημερινή συγκυριακή διαμόρφωση του σκηνικού και όχι από κάποια κρίσιμη πολιτική αντιπαράθεση. Στην πρώτη ομιλία του ο Στάρμερ στην Ντάουνινγκ Στριτ, μπροστά σε πλήθος υποστηρικτών του, μίλησε για μια μετριοπαθή πολιτική με στόχο να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη... των ψηφοφόρων στο εργατικό κόμμα.

Στο εσωτερικό μέτωπο, με όλα τα δημοσιονομικά μεγέθη μεγιστοποιημένα σε επίπεδα ρεκόρ και τις δημόσιες υπηρεσίες να υπολειτουργούν, υπάρχουν πολύ λίγα διαθέσιμα περιθώρια αλλαγών, λέει ο κορυφαίος Βρετανός δημοσκόπος καθηγητής Κέρτις. Και συνεχίζει: «ο Στάρμερ θα μπορούσε να είναι ένας σπουδαίος μεταρρυθμιστικός πρωθυπουργός των Εργατικών, ή θα μπορούσε να είναι, όπως τον αποκαλούν οι εχθροί του, ένας Τόρις με τα κόκκινα». Οι επιλογές και η φορά των πολιτικών που θα εφαρμοστούν θα προκύψει από ό,τι ήδη εφαρμόζεται. Ο Στάρμερ απλώς έπαιξε στα άκρα, αλλά αυτό δεν μπορεί να το πάει μακριά, προδιαγράφοντας ένα δύσκολο μέλλον στην Ντάουνινγκ Στριτ.

Δικηγόρος, γιος εργάτη σε εργοστάσιο κατασκευής εργαλείων και νοσοκόμας στο ΕΣΥ(NHS) Βρετανίας, ανερίχτηκε στη πολιτική σε σύντομο διάστημα και στο ανώτατο αξίωμα. Βέβαια, δεν είναι ο πρώτος με «ταπεινή» καταγωγή που το καταφέρνει (με χαρακτηριστικότερο δείγμα τη Θάτσερ). Ως βουλευτής ήταν κατά του Brexit και, ως σκιώδης υπουργός για το Brexit, προωθούσε την ιδέα για ένα δεύτερο δημοψήφισμα. Σήμερα, ως πρωθυπουργός δηλώνει ότι δεν πρόκειται να θέσει θέμα επιστροφής της Βρετανίας στην ΕΕ.

Το ερώτημα σήμερα δεν είναι η επιστροφή ή όχι της Βρετανίας στην ΕΕ, αλλά τα κρίσιμα ζητήματα που σχετίζονται με τον διεθνή της ρόλο, σε συνδυασμό με την ακόμη δυσκολότερη διαχείριση των ανοικτών πληγών των κοινωνικών και περιφερειακών ανισοτήτων που συνεχώς ενισχύονται.

XB

Μεγάλη συζήτηση έχει ανοίξει το τελευταίο χρονικό διάστημα με αφορμή ένα άρθρο της πεζογράφου Ρένας Λούνα στον ιστότοπο Lifo. Στο συγκεκριμένο άρθρο, η συγγραφέας αναφέρεται στο μυθιστόρημα του Μ. Καραγάτση «Η Μεγάλη Χίμαιρα», χαρακτηρίζοντάς το ως ένα «πατριαρχικό textbook» και μία «σεξιστική παραφωνία κατασκευασμένη από τσιτάτα μίσους και χριστιανική τιμωρία». Συνεχίζει για να βγάλει το συμπέρασμα ότι «5», παίρνοντας θέση ότι ο Μ. Καραγάτσης, και άρα και το έργο του, ζέχνουν από σεξισμό και μισογυνισμό και ότι μάλιστα είναι η θεωρητική βάση μέσα από την οποία προκύπτουν οι γυναικοκτονίες και η βία κατά των γυναικών στις μέρες μας. Στη συνέχεια, διάφοροι γνωστοί και άγνωστοι αποπειράθηκαν να υπερασπιστούν το έργο του Καραγάτση και τον ίδιο τον συγγραφέα, σε μια λογική ότι απαγορεύεται κανείς να παίρνει θέση ενάντια στα «ιερά τέρατα» της λογοτεχνίας. Ταυτόχρονα, άλλοι τόσοι μπόκαν σε μία διαδικασία να δηλώσουν ότι πρέπει να κάνουμε «cancel» τον Καραγάτση, καθώς προσφέρει στους αναγνώστες το ιδεολογικό πλαίσιο που προωθεί τις δολοφονίες γυναικών.

Ας ξεκινήσουμε από κάποιες παραδοχές:

1. Κανένα έργο τέχνης, άρα κανένα λογοτεχνικό έργο, δεν μπορεί να είναι έξω, πέρα και πάνω από την εποχή που το γεννά και επομένως δε γίνεται να μην κουβαλάει τα χαρακτηριστικά της.

2. Ένα λογοτεχνικό έργο για να εκδοθεί, αλλά ακόμη περισσότερο για να προωθηθεί και πόσο μάλλον να τοποθετηθεί σε ένα βάθρο

«κλασικής λογοτεχνίας» (και αυτός συμφωνήσουμε ότι συνήθως δεν συμβαίνει διότι ο λαός το χρίζει «κλασικό» ή «μεγάλο») πρέπει να περάσει μέσα από το λεγόμενο «λογοτεχνικό κατεστημένο», με άλλα λόγια από το ίδιο το σύστημα και τις αξίες που αυτό θέλει να προωθήσει.

3. Η τέχνη, ως μέρος του εποικοδομήματος, αξιοποιείται από το σύστημα για να εγκαθιδρύσει στον λαό και τη νεολαία τις αξίες του. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι τα ίδια τα έργα τέχνης (και οι άνθρωποι που τα παράγουν) είναι κατ' ανάγκην επικίνδυνα ή τελοσπάντων είναι αυτά που κουβαλούν την ευθύνη για τη διαιώνιση των αξιών του συστήματος.

Αυτές οι τρεις παραδοχές θέτουν το εξής ζήτημα: ακόμη και αν αποδεχτούμε ότι η «Μεγάλη Χίμαιρα» είναι ένα λογοτεχνικό έργο που ζέχνει σεξισμό και προωθεί τη βία ενάντια στις γυναίκες, η ακύρωσή του ή ακόμη και η ακύρωση του ίδιου του συγγραφέα και του έργου του συνολικά, δεν λύνει κανένα πρόβλημα. Αν θεωρούμε ότι ακυρώνοντας κάθε έργο τέχνης που κουβαλάει τις αξίες του συστήματος θα ξεμπερδέψουμε με το ίδιο το σύστημα, πλανόμαστε πλάνην οικτράν.

Οφείλουμε κάθε έργο να το τοποθετούμε στην εποχή κατά την οποία γεννήθηκε. Αν πρέπει να ακυρώσουμε όλα τα παλιά έργα τέχνης που κουβαλούν τα χαρακτηριστικά της χρονικής περιόδου κατά την οποία παράχθηκαν, σημαίνει ότι πρέπει να ακυρώσουμε (πέρα από τον Καραγάτση) στην πραγματικότητα το σύνολο των έργων τέχνης που δημιουργήθηκαν πριν τον 21ο αιώνα. Αυτό βέβαια

Η θυσία και το παράδειγμα της Ηλέκτρας Αποστόλου

Στις 27 Ιούλη του 1944 βρίσκεται το πτώμα μιας γυναίκας πεταμένο σε δρόμο της Αθήνας, κοντά στο άντρο της «Ειδικής Ασφάλειας», το ξενοδοχείο «Κρυστάλ». Παραμορφωμένο από τα βασανιστήρια και καμένο σε πολλά σημεία. Ήταν το άψυχο κορμί της ηρωίδας κομμουνίστριας Ηλέκτρας Αποστόλου. Δεν λύγισε, δεν αποκάλυψε τίποτα στους βασανιστές της. Γι' αυτό κι αυτοί σκύλιασαν και ξέσπασαν στο κορμί της, αφού δεν μπορούσαν να τιθασεύσουν το ελεύθερο πνεύμα και την αδάμαστη ψυχή της.

Η ζωή της

Η Ηλέκτρα Αποστόλου γεννήθηκε το 1912 στην Αθήνα. Η οικογένειά της ήταν μια εύπορη αστική οικογένεια, κάτι που

θα της εξασφάλιζε μια άνετη ζωή. Κι όμως, από μικρή ηλικία αντιλήφθηκε τη φτώχεια, την εκμετάλλευση και την αδικία, εντάχθηκε στο κομμουνιστικό κίνημα και αφιέρωσε τη ζωή της στην υπόθεση της υπεράσπισης και διεκδίκησης των δικαιωμάτων των νέων, των γυναικών, του εργαζόμενου λαού. Ήταν αδερφή του Λευτέρη Αποστόλου, γραμματέα της ΟΚΝΕ και μέλους του ΚΚΕ (το 1950 διαφώνησε με τον Ζαχαριάδη και μετά το 1968 εντάχθηκε στο ΚΚΕ εσωτερικού). Το 1926 σε ηλικία μόλις 14 ετών η Ηλέκτρα έγινε κι αυτή μέλος της ΟΚΝΕ. Το 1929 παντρεύτηκε τον γιατρό Γιάννη Σιδερίδη, μέλος του ΚΚΕ.

Αν και μικρή σε ηλικία, ήταν πολύ δραστήρια και με υψηλό πολιτικό επίπεδο. Πολύ γρήγορα (1930) έγινε μέλος του ΚΚΕ, ανέλαβε καθοδηγητική θέση στην ΟΚΝΕ και τη διεύθυνση του περιοδικού της οργάνωσης, «Η Νεολαία». Το 1935 θα γίνει μέλος του Γραφείου της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΚΝΕ.

Το 1934 πήρε μέρος στο Παγκόσμιο Αντιφασιστικό και Αντιπολεμικό Συνέδριο Γυναικών στο Παρίσι ως επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας.

Το 1935 συμμετείχε στο 6ο Συνέδριο της ΚΔΝ (Κομμουνιστική Διεθνής Νέων) ως μέλος της ελληνικής αντιπροσωπείας της ΟΚΝΕ.

Στην περίοδο της δικτατορίας του Με-

ταξά συνελήφθη, βασανίστηκε και κλείστηκε για 2 χρόνια στις Φυλακές Αβέρωφ. Ακόμα όμως και μέσα στη φυλακή δεν σταμάτησε την πολιτική της δράση. Οργάνωσε μαθήματα και συζητήσεις πολιτικού και ιδεολογικού περιεχομένου με τις συγκατατούμενές της.

Όταν αποφυλακίστηκε πήγε παράνομα στη Θεσσαλονίκη και ανέλαβε την καθοδήγηση του Γραφείου της ΟΚΝΕ Μακεδονίας - Θράκης.

Η εξορία

Το 1939 θα συλληφθεί ξανά και, παρά το γεγονός ότι ήταν σε προχωρημένη εγκυμοσύνη, αποφασίζεται να σταλεί εξορίστη στην Ανάφη. Λίγες μέρες πριν μεταφερθεί στον τόπο της εξορίας γέννησε στο κρατητήριο την κόρη της Αγνή, την οποία θα αναγκαστεί να πάρει μαζί της.

Βαρύ πλήγμα ήταν για την Ηλέκτρα η είδηση ότι ο σύζυγός της υπέγραψε δήλωση μετάνοιας στις φυλακές της Κέρκυρας. Η στάση του αυτή ήταν η αιτία για να του ανακοινώσει τον χωρισμό τους μέσα από γράμμα της. Ο Σιδερίδης θα πεθάνει λίγα χρόνια αργότερα, μέσα στην Κατοχή (1942), όταν μεταφέρθηκε από την Ακροναυπλία σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Στην εξορία η υγεία της Ηλέκτρας κλονίστηκε. Ο υποσιτισμός, η πείνα, οι ανθυγιεινές συνθήκες διαβίωσης την είχαν αποδυναμώσει. Μόνο όμως σωματικά. Δεν της έλειπε η αισιοδοξία και στο μυαλό της συνεχώς επεξεργαζόταν την ιδέα της απόδρασης. Το 1942 η Ηλέκτρα κατάφερε να δραπέτεύσει. Εκμεταλλεύτηκε τα προβλήματα υγείας που απέκτησε και μεταφέρθηκε στην Αθήνα για επέμβαση. Με τη βοήθεια άλλων αντιστασιακών γυναικών απέδρασε από το Τμήμα Μεταγωγών, αφήνοντας σε αυτές το παιδί της. Η κόρη της λίγο αργότερα δόθηκε σε μια οικογένεια φίλων της Ηλέκτρας κι έτσι κατάφερε να επιβιώσει.

Στην Αντίσταση

Αμέσως ήρθε σε επαφή με τις αντιστασιακές οργανώσεις, εντάχθηκε στη «Λεύτερη Νέα» -μια γυναικεία εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση- και λίγο αργότερα ανέλαβε την καθοδήγηση της ΕΠΟΝ και την έκδοση και διανομή ΕΑΜικών εντύπων. Ρίχτηκε με όρεξη στη δουλειά. Είχε την ευθύνη της προπαγανδιστικής δράσης της οργάνωσης Αθήνας του ΚΚΕ και έβγαине τα βράδια με τους συντρόφους της για να γράψουν συνθήματα στους τοίχους, να εμψυχώσουν και να ξεσηκώσουν τον αθηναϊκό λαό με τα «χωνιά», να ρίξουν προκηρύξεις. Δουλειά επικίνδυνη, με μεγάλες πιθανότητες να συλληφθεί. Δεν δίστασε όμως ούτε στιγμή. Για δύο χρόνια αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στον αγώνα, χωρίς να υπολογίζει τις συνέπειες. Ήταν απόλυτα προσηλωμένη στο στόχο της.

Τα βασανιστήρια και η δολοφονία της

Η δράση της όμως διακόπηκε απότομα όταν στις 25 Ιούλη του 1944, καθώς περπατούσε στο δρόμο, έγινε αντιληπτή από έναν συνεργάτη των Γερμανών που την αναγνώρισε και προσπάθησε να τη συλλάβει. Χωρίς να διστάσει η Ηλέκτρα ρίχτηκε πάνω του, παλεύοντας άγρια μαζί του. Θα κατάφερνε να ξεφύγει αν δεν έρχονταν για βοήθεια μερικοί Γκεσταπίτες που βρίσκονταν κοντά. Τελικά τη συνέλαβαν στην οδό Γ' Σεπτεμβρίου και τη μετέφεραν στο ξενοδοχείο «Κρυστάλ», που ήταν τότε κοντά στη σημερινή πλατεία Βικτωρίας και το χρησιμοποιούσε για ανακρίσεις και βασανιστήρια η «Ειδική Ασφάλεια».

Η «Ειδική Ασφάλεια» είχε δημιουργη-

θεί το 1929 από την κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου ως ειδικό τμήμα της Χωροφυλακής για το κυνήγι των κομμουνιστών και των πρωτοπόρων εργατών. Η μεταξική δικτατορία την αναβάθμισε, νοικιάζοντας μέρος του ξενοδοχείου «Κρυστάλ» για τις «ανακρίσεις» των αντιφρονούντων. Στελεχώθηκε από τους πιο σκληρούς αντικομμουνιστές, τα χειρότερα κατακάθια που ξέβρασε η ελληνική κοινωνία, και η δράση της συνεχίστηκε και στην Κατοχή όταν οι Γερμανοί επέταξαν το ξενοδοχείο. Τα μέλη της «Ειδικής Ασφάλειας» συνεργάστηκαν στενά με τους κατακτητές και έδιναν λογαριασμό μόνο σ' αυτούς. Συμμετείχαν σε «μπλόκα» μαζί με τους Γερμανούς, βασάνιζαν και εκτελούσαν αγωνιστές.

Όταν η Ηλέκτρα έπεσε στα χέρια της «Ειδικής», υπέστη φριχτά βασανιστήρια. Ανελέητα χτυπήματα στο πρόσωπο και σε όλο το σώμα. Της έσπασαν τα δόντια, την έκαψαν σε πολλά σημεία του σώματος, της ξερίζωσαν τα μαλλιά. Δεν κατάφεραν να πάρουν όμως από το στόμα της ούτε λέξη. Έχει μείνει καταγεγραμμένος από μαρτυρία ανθρώπου μέσα από την «Ειδική» ο περίφημος διάλογος που είχε με τους βασανιστές της, όταν το μόνο που έλεγε ήταν πως το όνομά της ήταν Ελληνίδα, έμενε στην Ελλάδα, υπηρετούσε τον ελληνικό λαό και έπαιρνε εντολές μόνο από την πατρίδα της.

Παρά τα άγρια βασανιστήρια και παρά την τραγική κατάσταση στην οποία βρέθηκε η Ηλέκτρα, έκανε απόπειρα να διαφύγει. Είναι απορίας άξιο το πώς κατάφερε με διαλυμένο το σώμα της να βρεθεί από το ξενοδοχείο στον κήπο του διπλανού σπιτιού και παρ' ολίγον στο δρόμο. Για κακή της τύχη όμως η ιδιοκτήτρια του σπιτιού, που είχε σχέσεις με την «Ειδική», την πρόδωσε κι έτσι η Ηλέκτρα πιάστηκε ξανά.

Βασανίστηκε εκ νέου όλο το βράδυ, μέχρι που ξεψύχησε τα ξημερώματα της 26ης Ιούλη του 1944. Ήταν μόλις 32 χρόνων. Τα ανθρωπόμορφα κτήνη που τη δολοφόνησαν ήταν γνωστοί δωσίλογοι. Ο Διοικητής της «Ειδικής», Αλέξανδρος Λάμπου, και οι αξιωματικοί Ευσέβιος Παρθενίου και Μηνάς Καθρέπτης. Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι παρά την ισόβια καταδίκη τους στις δίκες των δωσιλόγων, σύντομα απελευθερώθηκαν και κάποιοι από αυτούς στελέχωσαν το μετεμφυλιακό κράτος.

Η ιατροδικαστική έκθεση του Π. Τζαφέρη περιγράφει με λεπτομέρειες τις κτηνωδίες που υπέστη η Ηλέκτρα. Χτυπήματα σε όλο το σώμα, καψίματα από τσιγάρα, μαστίγωμα με σχοινιά, αλυσίδες και σύρματα, τραύματα με μαχαίρι, ξερίζωμα μαλλιών κ.ά.

Το πτώμα της βρέθηκε πεταμένο την επόμενη μέρα σε παρακείμενο δρόμο. Όταν μαθεύτηκε το γεγονός, οι σύντροφοί της ορκίστηκαν ότι το έγκλημα δεν θα έμενε ατιμώρητο. Τις επόμενες μέρες ανέλαβε η ΟΠΛΑ και πήρε σκληρή εκδίκηση για την ηρωίδα. Μέσα στον Αύγουστο του '44, εκτέλεσε δεκάδες συνεργάτες των κατακτητών (χωροφύλακες, ταγματασφαλίτες κ.λπ.), αφήνοντας σημειώματα με το όνομα «Ηλέκτρα» και έναν αριθμό 1,2,3... για κάθε έναν.

Η Ηλέκτρα Αποστόλου έχει μείνει στην ιστορία της Αντίστασης και του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος ως μια γυναίκα δραστήρια και ασυμβίβαστη, που αφιέρωσε τη σύντομη ζωή της στην απελευθέρωση της πατρίδας αλλά και στα πανανθρώπινα ιδανικά της δικαιοσύνης και της κοινωνικής απελευθέρωσης. Το παράδειγμά της και η θυσία της έχουν μείνει ανεξίτηλα γραμμένα στη μνήμη των επόμενων γενιών. Είναι μεγάλη τιμή για το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα που είχε τέτοιες γυναίκες ενταγμένες στις γραμμές του.

Σ.Σ.

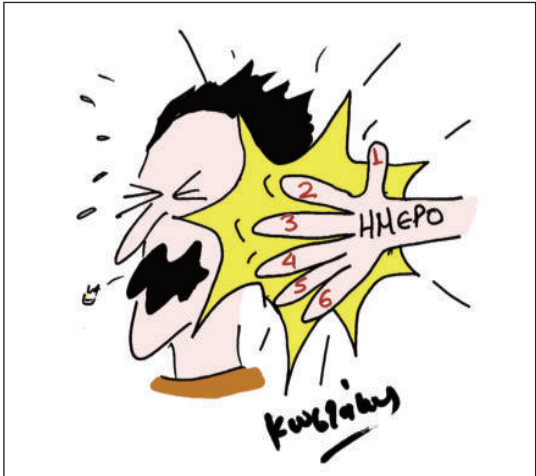
Ο Καραγάτσης, η κουλτούρα του «cancel» και οι συζητήσεις που δεν βγάζουν πουθενά

δεν σημαίνει ότι «απαγορεύεται» να ασκούμε κριτική σε αυτά, να τα τοποθετούμε στην ιδεολογική βάση που τους αναλογεί, να τα απορρίπτουμε ως καθάρια συστημική προπαγάνδα - εκεί όμως που αντανακλά αυτό την πραγματικότητα. Η περίπτωση του Καραγάτση δεν είναι τέτοια. Προσπερνώντας το αν ο Καραγάτσης είναι ένας καλός ή κακός συγγραφέας (αυτό άλλωστε είναι ζήτημα βασικά αισθητικής και καθόλου δεν μας αφορά), το έργο του αποτυπώνει μία εποχή. Γράφοντας στη δεκαετία του 1930, οι εικόνες, οι χαρακτήρες και το περιεχόμενο του λογοτεχνικού του έργου καθορίζεται από αυτό που προσπαθεί να αποδώσει. Ο ίδιος άλλωστε είχε δηλώσει: «Ένας καλός λογοτέχνης μας παρουσιάζει όπως θέλουμε να είμαστε. Εκείνος που τολμάει να μας παρουσιάζει όπως είμαστε είναι κακός λογοτέχνης. Ιδού λοιπόν, αγαπητοί μου, γιατί είμαι ένας κακός λογοτέχνης.», κάτι που υποδουλώνει ακριβώς αυτό που θέλουμε να πούμε. Ο Καραγάτσης παρουσιάζει μία σειρά από χαρακτήρες γέννημα-θρέμμα της εποχής και του τόπου του. Κουβαλάνε όλες τις αντιθέσεις, τις απόψεις και τις συμπεριφορές αυτών που αντιπροσωπεύουν. Αυτό δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι το ίδιο το

έργο τέχνης παίρνει θέση και προωθεί ως θετικά αυτά τα χαρακτηριστικά. Σε μία τέτοια περίπτωση θα ήταν θεμιτό το να ασκεί κανείς κριτική σε έναν καλλιτέχνη και το έργο του, καθώς συνειδητά αποπειράται να κάνει τη βρώμικη δουλειά του συστήματος, δηλαδή να ιεροποιήσει τις αξίες του.

Σε κάθε περίπτωση, κανείς και κανενός το έργο δεν είναι υπεράνω κριτικής. Η ουσία, παρ' όλα αυτά, και το πρόβλημα που τίθεται στην παρούσα συζήτηση γύρω από τον Καραγάτση ξεπερνάει τα όρια της κριτικής. Είναι μια κατεύθυνση που υπερασπίζεται την άποψη που λέει ότι αν ακυρώσουμε τους «φορείς» των αξιών του συστήματος, θα ακυρώσουμε και το ίδιο το σύστημα. Αν ξεμπερδέψουμε με τον σεξιστή Καραγάτση, θα ξεμπερδέψουμε με την καταπίεση της γυναίκας. Αυτή η άποψη εν τέλει απενοχοποιεί το ίδιο το σύστημα και, πολλές φορές συνειδητά, παραπλανεί. Μετακινεί τη συζήτηση από την πραγματική του βάση. Η αλήθεια πάντως είναι ότι για να ξεμπερδέψει κανείς με το άδικο αυτό σύστημα, πρέπει (και μπορεί) να παλέψει για να το ανατρέψει.

σχολία

Απαίτηση I

Ένας νέος νόμος για την ιθαγένεια τίθεται σε ισχύ στη Γερμανία με ρητή απαίτηση από τους αιτούντες να αναγνωρίζουν το δικαίωμα ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ. Και το δικαίωμα της Γερμανίας να τους συμπεριφέρεται όπως το Ισραήλ τους Παλαιστίνιους.

Βάδισμα I

Σύμφωνα με τον κ. Βορίδη, «απεδείχθη ότι δεν έγινε κάτι ...κοσμογονικό με την εκλογή της Μελόνη, κάπως περπατάνε τα πράγματα στην Ιταλία και στην Ευρώπη με την παρουσία της Μελόνη». Με στρατιωτικό βηματισμό.

Ωρα I

Το τζετ λαγκ που του προκάλεσαν τα συνεχή ταξίδια στο εξωτερικό κατηγόρησε ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τζο Μπάιντεν, για την κακή του απόδοση στο πρώτο προεκλογικό ντιμπέιτ ενάντια στον υποψήφιο των Ρεπουμπλικάνων και πρώην πρόεδρο, Ντόναλντ Τραμπ. Δεν συνήλθε ακόμη από την αλλαγή δεκαετίας.

Απαίτηση II

Το Ισραήλ ενέκρινε την κατάσχεση 12,7 τετραγωνικών χιλιομέτρων παλαιστινιακής γης στην Κοιλάδα του Ιορδάνη στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, τη μεγαλύτερη εδώ και πάνω από τρεις δεκαετίες. Εκτός από γη, οι έποικοι θα μπορούν να παίρνουν και τη γερμανική υπηκοότητα.

Βάδισμα II

Υποψήφια του ακροδεξιού κόμματος της Μαρίν Λεπέν Εθνικός Συναγερμός δεν θα κατέβει στον δεύτερο γύρο των βουλευτικών εκλογών στη Γαλλία, μετά τη δημοσιοποίηση στο διαδίκτυο μιας φωτογραφίας της με ναζιστικά διακριτικά. Δεν ήταν και κάτι το κοσμογονικό.

Ωρα II

Νέα αμυντική συμφωνία ενέκρινε το κοινοβούλιο του Ελσίνκι με τις Ηνωμένες Πολιτείες, που θα επιτρέψει την αύξηση της στρατιωτικής παρουσίας και την αποθήκευση αμερικανικού στρατιωτικού εξοπλισμού στο έδαφος της Φινλανδίας. Να μην υποφέρουν οι πύραυλοι από το τζετ λαγκ.

Πάρκα

Σύμφωνα με τον πρωθυπουργό κ. Μητσοτάκη, «η Ευρώπη ήταν και παραμένει ηγέτιδα δύναμη στην πυρηνική τεχνολογία. Η Ελλάδα δεν διαθέτει πυρηνική ενέργεια. Δεν υπάρχει τρόπος να φτάσουμε στο ουδέτερο ισοζύγιο εκπομπών χωρίς την πυρηνική ενέργεια. Επενδύουμε, λοιπόν, ως Ευρωπαίοι, στην επόμενη γενιά μικρών πυρηνικών αντιδραστήρων;». Στα βουνά αιολικά, στα πεδινά φωτοβολταϊκά και ενδιάμεσα πυρηνικά.

Κάτι σάπιο υπάρχει στο (αερο)βασίλειο της Boeing

Λίγο μετά την απογείωση πτήσης της Alaska Airlines από το αεροδρόμιο του Πόρτλαντ με προορισμό το Οντάριο της Καλιφόρνιας, μία πόρτα άνοιξε και αποκολλήθηκε από την άτρακτο του αεροπλάνου, όπως επεσήμανε η αμερικανική υπηρεσία ασφάλειας μεταφορών NTSB.

Το αεροσκάφος πετούσε σε ύψος 5.000 μέτρων και η προσγείωση πραγματοποιήθηκε με ελαφρούς τραυματισμούς επιβατών, ενώ από καθαρή τύχη οι θέσεις που βρίσκονταν δίπλα στην πόρτα ήταν κενές.

«Είμαστε πάρα πολύ τυχεροί που αυτό δεν κατέληξε σε κάτι πιο τραγικό», τόνισε η επικεφαλής της υπηρεσίας Τζένιφερ Χόμεντι στη διάρκεια συνέντευξης Τύπου που παραχώρησε αργά χθες Σάββατο. Κομμάτια του καθίσματος που βρισκόταν δίπλα από την πόρτα λείπουν, περιλαμβανομένου του προσκέφαλου, ενώ οι κάτοικοι του Πόρτλαντ ειδοποιήθηκαν αν βρουν την πόρτα ή κομμάτια της να την παραδώσουν!

Η αμερικανική αεροπορική εταιρεία United, που διαθέτει τα περισσότερα τέτοιου τύπου αεροσκάφη, σημείωσε ότι κατήλωσε 46 από αυτά, εν αναμονή της επιθεώρησης, ενώ 33 έχουν ήδη ελεγχθεί. Η εταιρεία Aero-mexico αποφάσισε να κατηλώσει όλα τα 737 MAX 9 μέχρι να ελεγχθούν και η αεροπορική εταιρεία του Παναμά Cora Airlines ανέστειλε τη χρήση 21 αεροσκαφών. Η Turkish Airlines απέσυρε τα πέντε 737 MAX 9 που διαθέτει για έλεγχο, σύμφωνα με ανάρτηση του εκπροσώπου της στο X.

Τα αεροσκάφη τύπου 737 MAX 9 ευθύνονται για τους μαζικούς θανάτους από τη συντριβή δύο παρόμοιων αεροσκαφών το 2018 και το 2019.

Από τότε είχε ξεκινήσει ένας κύκλος «ακροάσεων», που περιελάμβανε και δύο διαλεχτά στελέχη της εταιρείας που αποφάσισαν να μιλήσουν αλλά δεν... πρόφτασαν να ολοκληρώσουν: και οι δύο πέθαναν από «αιφνίδιο» θάνατο, παθολογικό ή «αυτοκτονικό».

Ο Τζόσουα Ντιν, πρώην υπάλληλος της Spirit AeroSystems, ισχυρίστηκε ότι απολύθηκε επειδή επεσήμανε χαλαρά πρότυπα ασφάλειας στο εργο-

στάσιο της εταιρείας στην Wichita, Κάνσας, και πέθανε μετά από ξαφνική ασθένεια, ανέφεραν οι θείες και η αδερφή του σε αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Νεκρός, επίσης, βρέθηκε στη Νότια Καρολίνα ο Τζον Μπάρνερ, πρώην υπάλληλος της Boeing, που φέρεται να είχε διατυπώσει ανησυχίες για θέματα που αφορούσαν την αλυσίδα παραγωγής της εταιρείας, με τις αρχές να κάνουν λόγο για αυτοκτονία.

Το όσα πρόφτασαν να αποκαλύψουν ήταν ανατριχιαστικά, ειδικά ως προς το ζήτημα συντήρησης αλλά και συναρμολόγησης των αεροσκαφών.

Αναφέρθηκε περίπτωση τεχνικών να... πηδάνε πάνω στις προς συναρμολόγηση λαμαρίνες, προκειμένου να τις ισιώσουν και να μονταριστούν πάνω τους οι βίδες!

Σε ορισμένες περιπτώσεις, εξαρτήματα κατώτερης ποιότητας αφαιρέθηκαν ακόμη και από κάδους σκραπ και τοποθετήθηκαν σε αεροπλάνα που κατασκευάζονταν, για να αποφευχθούν καθυστερήσεις παραγωγής, όπως κατήγγειλε ένα από τα δύο στελέχη που πέθαναν «αναπάντεχα» και σχεδόν ταυτόχρονα.

Στο πλαίσιο της έρευνας για τα δυστυχήματα με αεροπλάνα της εταιρείας, οι πληροφοριοδότες της Boeing κατέθεσαν στη Γερουσία τον Απρίλιο ότι το 737 Max, το 787 Dreamliner και τα μοντέλα 777 είχαν σοβαρά προβλήματα παραγωγής, άρα τα προβλήματα δεν περιορίζονται στο μοντέλο των ατυχημάτων του 2018 και 2019.

Εν τω μεταξύ, νέο ατύχημα σημειώθηκε με αεροσκάφος Boeing, καθώς ράγισε το παρμπρίζ του πιλοτηρίου στα 40.000 πόδια, με αποτέλεσμα να αλλάξει εκτάκτως ο προορισμός της πτήσης. Σύμφωνα με τη New York Post, τρεις ώρες μετά την απογείωση της πτήσης από το αεροδρόμιο Heathrow του Λονδίνου, το Boeing 787-9 «υπέστη ζημία στο εξωτερικό στρώμα του παρμπρίζ του πιλοτηρίου», ανέφερε η εταιρεία, επισημαίνοντας ότι η ρωγμή διέσδυσε στο γυαλί, το οποίο «είναι κατασκευασμένο από πολλαπλά στρώματα».

Ακόμα πιο... πρόσφατο το περιστατικό με πτήση προς την Αυστραλία, όπου για κάποια λεπτά μαύριζαν για λίγα δευτερόλεπτα οι πινακες και το αεροσκάφος συμπεριφέρονταν σα να έπεσε σε περιοχή αναταράξεων!

Το υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ έχει προθεσμία έως τις 7 Ιουλίου για να λάβει οριστική απόφαση σχετικά με το εάν θα ασκήσει ποινική δίωξη στην Boeing, ενώ οι ομοσπονδιακοί εισαγγελείς εισηγούν την καταδίκη της εταιρείας γιατί δεν τήρησε τους αυστηρούς κανονισμούς που θεσπίστηκαν το 2021. Το δίλημμα για την εταιρεία ήταν ή να αναγνωρίσει την ευθύνη της και να πληρώσει τα πρόστιμα ή να υποχρεωθεί σε δίκη που μετά τις αποκαλύψεις μπορεί να έβγαζε και άλλα στοιχεία εναντίον της.

Ανεξάρτητα από τη νομική μορφή που θα πάρει ο χειρισμός της υπόθεσης Boeing

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

από τη μεριά του συστήματος το πρόβλημα φαίνεται ότι εξελίσσεται στην καρδιά της παραγωγικής αλυσίδας της εταιρείας.

Το «φαινόμενο» της υποεπένδυσης δεν εκδηλώνεται μόνο στις υποδομές και στην «κλασική» παραγωγική βάση της οικονομίας, αλλά επεκτείνεται σε όλη την παραγωγική αλυσίδα. Σε αντίθεση π.χ με τη ναυσιπλοΐα, όπου το χτίσιμο πλοίων γνωρίζει δυναμικούς ρυθμούς και «πράσινες» προσαρμογές, η αεροπλοΐα υστερεί.

Η υποεπένδυση από την κεντρική εταιρεία παίρνει τη μορφή των λεγόμενων «υποκατασκευαστών», δηλαδή την ανάθεση μεγάλων κομματιών της παραγωγής-δοκιμής-συντήρησης σε εταιρείες υπεργολάβους.

Η πηγή των τεχνικών προβλημάτων της Boeing κατά πολλούς αναλυτές έχει ως βάση αυτή την αθροωτή παραγωγική λειτουργία, που αντανάκλαται στο καίριο ζήτημα του ελέγχου της παραγωγικής διαδικασίας.

Αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση με τη φρενήρη παραγωγή που χαρακτηρίζει και χαρακτηρίζει την εταιρεία, χάριν της οποίας αγνοούνται όροι ασφάλειας και δοκιμής των συστημάτων στα αεροσκάφη της. Αντίθετα, συμπληρώνει μία εικόνα της μεγιστοποίησης του κέρδους χωρίς ουσιαστικές και ασφαλείς επενδύσεις στην παραγωγή, προκειμένου να ανταποκριθεί στις παραδόσεις αεροσκαφών, μειώνοντας ή και παρακάμπτοντας τα σπάντα ασφάλειας και δοκιμών. Όπως κατήγγειλαν οι δύο εκλιπόντες, αυτή ήταν μία στροφή που πραγματοποιήθηκε ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια.

Ο ίδιος ο Μπάρνερ, που «αυτοπυροβολήθηκε» σε ένα μεγάλο πάρκινγκ, είχε δηλώσει στην Επιτροπή ότι κατά την κατασκευή των εν λόγω αεροσκαφών παρέμεναν εντός τους μεταλλικά ξύσματα, τα οποία θα μπορούσαν να κόψουν ηλεκτρικά καλώδια.

Σε πτώση από τον Μάρτη βρίσκονται οι μετοχές της Boeing μετά από αυτόν τον ορμητικό αποκαλύψεων, αλλά και οι μετοχές της ανταγωνιστικής Airbuss δεν πάνε πολύ καλύτερα.

Επιπλέον, μια ακόμη επίπτωση αποτελεί η μεταφορά του προβλήματος στις αεροπορικές εταιρείες που συνεργάζονται με την Boeing, καθώς μετά την πτώση της μετοχής ακυρώνονται και οι παραγγελίες αεροσκαφών.

Να σημειωθεί εδώ πως στα τέλη Δεκεμβρίου -και παρά τα όσα είχαν συμβεί το 2018 και το 2019- η εταιρεία είχε παραδώσει συνολικά περισσότερα από 1.370 αεροσκάφη 737 MAX, με τις παραγγελίες να ξεπερνούν τις 4.000...

ΥΓ. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, έγινε γνωστό ότι η εταιρεία αποδέχτηκε την ευθύνη της για τα δύο πολύνεκρα ατυχήματα-εγκλήματα, πληρώνοντας πάνω από 240 εκατομμύρια δολάρια στο αμερικάνικο δημόσιο και στις αποζημιώσεις, υποσχόμενοι ταυτόχρονα ότι θα διαθέσει πάνω από 500 εκατομμύρια δολάρια για να αντιμετωπίσει τα τεχνικά προβλήματα. Επίσης, ανακοινώθηκε η εξαγορά της «υποκατασκευαστριας» εταιρείας Spirit, σε μια προσπάθεια να αντιμετωπιστούν (ή να φανεί ότι αντιμετωπίζονται;) τα ζητήματα ελέγχου της παραγωγικής διαδικασίας...

Κίνητρα

Οικονομικά κίνητρα για στελέκωση των άγονων περιοχών με γιατρούς, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο οι γιατροί του ΕΣΥ θα μπορούν να επιτελούν ιδιωτικό έργο, θα προβλέπονται με δύο κοινές υπουργικές αποφάσεις που ετοιμάζει το υπουργείο Υγείας. Παράλληλα, θα προχωρήσει άμεσα και σε αυξήσεις στις τιμές πολύ φθηνών φαρμάκων μέχρι 15 ευρώ, τα οποία κυκλοφορούν σήμερα με τιμές κάτω του κόστους τους. Γιατροί με φαρμακείο.

Κίνδυνοι

«Κίνδυνο για το έθνος» χαρακτηρίζει ο Γάλλος υπουργός Οικονομικών, Μπρουνό Λε Μέρ το αριστερό κόμμα «Ανυπότακτη Γαλλία» (La France Insoumise) του Ζαν Λικ Μελανσόν. «Για μένα, η Ανυπότακτη Γαλλία είναι κίνδυνος για το έθνος, όπως και η Εθνική Συσπείρωση είναι κίνδυνος για τη Δημοκρατία», είπε ο Λε Μέρ μιλώντας στο τηλεοπτικό δίκτυο France Inter. Και χωρίς Δημοκρατία το έθνος θα υπάρχει.